Napoleon Hill (1883–1970) a fost un celebru autor american de literatură motivaţională. A trecut de la jurnalistică la Drept, a lucrat pentru Andrew Carnegie şi, evoluând rapid, a ajuns consilier pentru oameni de afaceri, lideri politici şi preşedinţi, precum: Woodrow Wilson, Franklin D. Roosevelt, Mahatma Gandhi, Thomas Edison, Henry Ford.

Preocupările lui Hill au vizat convingerile personale ale individului şi rolul lor în atingerea succesului. Ca rezultat al cercetărilor întreprinse în calitate de reporter, dar şi la imboldul lui Andrew Carnegie, autorul a formulat „filosofia împlinirii“, reluată în multe dintre cărţile sale, cu scopul de a dezvălui calea spre îmbogăţire, formula prin care orice om se poate realiza atât în plan material, cât şi spiritual. Deşi concepute cu mult timp în urmă, ideile lui Napoleon Hill sunt, în continuare, fundamentale pentru dezvoltarea personală.

Cea mai celebră lucrare a lui Napoleon Hill, De la idee la bani, este, totodată, una dintre cele mai bine vândute cărţi din toate timpurile. Alături de acest titlu, la Curtea Veche Publishing au mai apărut, de acelaşi autor, Puterea de convingere (2006), Secretul bogăţiilor (2007) şi Calea spre succes (2011).

Sharon Lechter (n. 1954) este antreprenoare, formatoare, conferenţiară şi scriitoare. Este coautoarea cărţii Think and Grow Rich: Three Feet from Gold, în colaborare cu Fundaţia „Napoleon Hill“ şi Greg Reid. De asemenea, este recunoscută pentru contribuţia la cărţile din seria Tată bogat şi, în mod special, la titlul Tată bogat, tată sărac.

Este fondatoarea organizaţiei Pay Your Family First, care dezvoltă programe de educaţie financiară. În 2008, a fost învestită cu funcţia de consilier prezidenţial pe probleme financiare, în timpul mandatelor preşedinţilor Bush şi Obama. Susţinătoare a educaţiei, Lechter s-a numărat printre iniţiatorii de noi tehnologii, programe şi

produse menite să sprijine educaţia copiilor prin metode inovatoare, antrenante şi distractive. Jocul creat de ea, Thrive Time for Teens, un joc educativ inovator şi cu suport real, a fost apreciat şi s-a bucurat de premii importante: GOLD Mom's Choice Award, premiul „Jocul anului", oferit de publicaţia Creative Child Magazine, Dr. Toy's Best Vacation Product şi altele.

NAPOLEON HILL
SECRETUL LIBERTĂŢII
Diavolul păcălit
Ediţie adnotată de SHARON LECHTER
În colaborare cu Fundaţia „Napoleon Hill"
Traducere din limba engleză de PAUL MIHALACHE

BUCUREŞTI, 2012
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HILL, NAPOLEON
SECRETUL LIBERTĂŢIIl; Diavolul păcălit/ Napoleon Hill; Ediţie adnotată de SHARON LECHTER: trad: Paul Mihalache – Bucureşti: Curtea Veche Publishing, 2012
ISBN: 978-606-588-238-6

Copertă: Griffon and Swans (www.griffon.ro)

NAPOLEON HILL
Outwitting the Devil: The Secret to Freedom and Success

NOTĂ CĂTRE CITITOR

Cartea pe care o aveţi în faţă e cea mai profundă pe care am citit-o vreodată.

La început, am fost cât se poate de onorată când Don

Green. directorul financiar al Fundaţiei „Napoleon Hill”, a avut destulă încredere în mine, încât să-mi ceară să mă implic în acest proiect. Apoi am citit manuscrisul! Timp de o săptămână n-am închis un ochi.

Redactat în 1938, la o maşină de scris manuală, de către maestrul însuşi, Napoleon Hill, manuscrisul a fost ascuns de membrii familiei Hill vreme de mai bine de şaptezeci şi doi de ani. De ce? Pentru că se temeau de reacţiile pe care le-ar fi putut provoca. Curajul lui Hill de a da în vileag lucrarea Diavolului – prezentă inclusiv în biserici, şcoli şi politică – reprezenta o ameninţare la adresa societăţii, aşa cum era ea în acel moment. Întrebat de ce familia Hill a ascuns manuscrisul, Don Green ne făcu următoarea destăinuire, din spatele culiselor:

Cel care s-a opus a fost soţia domnului Hill, Annie Lou. Ea era secretara doctorului William Plumer Jacobs, preşedintele Colegiului Prezbiteriului din Clinton, Carolina de Nord. Jacobs deţinea şi Jacob[1] Press şi era consilier public pentru un grup de firme de textile din Carolina de Sud.

Jacobs l-a angajat pe Hill şi i-a cerut să se mute în Clinton, ca să lucreze pentru el. Annie Lou nu a vrut să publice cartea din cauza rolului pe care îl juca Diavolul în ea. se temea de reacţia pe care ar fi putut-o avea instituţiile religioase (şi probabil că îşi făcea griji ca nu cumva Hill să îşi piardă astfel slujba). Napoleon a murit în 1970, iar Annie Lou a mai trăit până în 1984. După moartea ei, manuscrisul a intrat în posesia doctorului Charlie Johnson, care, la vremea respectivă, era preşedintele Fundaţiei „Napoleon Hill”. Charlie era nepotul lui Annie Lou Hill. Soţia lui Charlie, Frankie, era la curent cu poziţia pe care o avusese Annie Lou faţă de ideea publicării manuscrisului şi îi împărtăşea opinia în legătură cu asta. Frankie i-a mărturisit lui Charlie că roti. ea nu dorea ca acest material să fie publicat atât timp cât w era în viaţă. Soţia nu Charlie a decedat în urmă cu câţiva

1 Apărută la Curtea Veche Publishing în 2011 (n.tr.).

ani, iar Charlie mi-a dat în sfârşit manuscrisul. Era legat în coperţi de culoare roşie, iar pe prima copertă era gofrat în litere aurii titlul Sctârhd *libertăţii*. Membrii Fundaţiei sunt de părere că mesajul manuscrisului este unul extrem de puternic şi trebuie împărtăşit.

După ce am discutat cu Don, am avut o revelaţie. Deşi a fost scrisă în 1938, cartea avea să vadă lumina tiparului mult după aceea… Menirea ci era să zguduie societatea actuală! Se adresează unei perioade de nesiguranţa economică şi spirituală. Oferă, fiecăruia dintre noi, remediul contra diavolului din vieţile noastre. Ne arată turn să trasăm harta succesului şi cum să valorificăm lumea în care ne aflam.

Aşa cum cartea *De. Ui idee ta* a fost concepută cu scopul de a ne ajuta să ne revenim după Marea Criză Economică, *Secretul libertăţii* a fost scrisă cu intenţia de a ne ajuta să ne revenim şi să obţinem succesul în societatea actuală!

Probabil că vă întrebaţi dacă discuţia pe care a purtat-o Hill cu Diavolul a existat în realitate sau dacă nu este altceva decât produsul imaginaţiei lui. H alegema voastră ce credeţi. Eli, la rândul meu, l-am întrebat pe Don Green dacă ne poate împărtăşi ceva despre cum şi-a conceput Hill celelalte cărţi, încercând astfel să obţin mai multe informaţii despre modul lui de gândire. Răspunsul lui Don a t’ost următorul:

Nu e prima dată când HUI face de conversaţi.» imaginară, în 1953 a publicat lucrarea /Jdev to Rittse *Yaur Own Stil* (*try*, scrisă sub forma unei conversaţii între el şi Carnegie. Hill l-a intervievat pe Carnegie în 1908, dar Carnegie a murit în 1919, cu mult înainte ca lucrarea respectivă să fie publicată.

Dar asta nu a fost prima nară când HUI s-a folosit de întâlniri imaginare pentru a reda în cuvinte ceea ce voia să scrie, în cartea De foiitleti *la bani*. Hill scrie la un moment dat despre al şaselea simţ. În această secţiune a cărţii, el a lege să descrie întâlnirea imaginară pe care a avut o cu

consiliul celor noun oameni ale căror vieţi l-au impresionat cel mai mult pe Hill. Cei nouă membri ai acestui consiliu imaginar erau Emerson, Paine. Edison, Darwin. Lincoln, Burbank, Napoleon, Ford «Carnegie.

În *De* liz *iiiry la bani*. I IUI nuia faptul în timpul acestor întâlniri cu „consilierii nevă7 uţi", mintea sa intra într-o stare de maximă receptivitate faţă de ideile, gândurile şi infbr iruiţiune care ajungeau la el în acele momente, când tel de-al să sete.» simţ ui său era activat.

Secretul libertăţii nu e prixrui carte în care Hill scrie despre religie. De fapt, după publicarea cărţii Dia o/>W (X-se, în 192H, Hill a primit scrisori în care era criticat pentru atitudinea adoptată faţă de şcoală şi religie. În fă în/ce ia în capitolul „Cele şase lanterne ale fricii", Hill scria că, în marea majoritate a cazurilor, frica de moarte îşi are originile în fanatismul religios, în această secţiune a bestsellerului eu îi poartă semnătură, Hill are multe de spus în ceea ce-i priveşte pe liderii religioşi.

Hill a comentat multe despre religie şi în revista sa, *Hiii fi Coldai* Rule. Vlayazmr. A scris un articol intitulat „A suggestion to Ministers of the Gospel", în care u admonesta pe liderii bisericii pentru că îi încurajează pe enoriaşi să practice armonia în tot ceea ce fac.

Aşa că e alegerea voastră credeţi Hill chiar a vorbit cu Diavolul sau a creat doar o simplă parabolă menită să-ţi ajungă la suflet? Stilul inconfundabil al lui Hill te va atrage şi te va emoţiona cum nu te aştepţi. Cuvintele pe care le vei citi îi aparţin chiar lui I Till. Fiindcă manuscrisul era destul de voluminos, m-am ocupat de editare cu multă grijă, păstrând intact impactul profund al mesajului său. Am păstrat intact modul de exprimare, chiar şi acolo unde regulile gramaticii moderne impuneau modificări la nivel de text.

Încercând să evidenţiez anumite aspecte, să clarific unele concepte şi să arăt *că* prezicerile sale au devenit realitate, am alăturat textului original gândurile mele, tipărite cu caractere diferite. Acest lucru vă permite să

citiţi cartea cu sau fără comentariile mele.

Bucuraţi-vă de lectura acestei cărţi importante şi, apoi, oferiţi-o prietenilor şi familiei dumneavoastră. Forţa cuvintelor lui Hill poate şi, ai siguranţă, vă va schimba viaţa în mod definitiv.

Mulţumiri.

Sharon Lechter

MULŢUMIRI

Un mare număr de oameni au contribuit la tipărirea cărţii de faţă, după ce manuscrisul a fost ascuns timp de mai bine de şaptezeci de ani.

Fundaţia „Napoleon Hill” apreciază în mod deosebit familia dr. Napoleon Hill, care a păstrat vie moştenirea autorului. Dr. Charlie Johnson, nepotul lui Hill, care se afla în posesia controversatului manuscris, a recunoscut puterea şi relevanţa mesajului cărţii şi l-a înaintat fundaţiei spre a fi publicat.

Îi mulţumesc lui Sharon Lechter pentru marea pasiune cu care a păstrat şi a promovat moştenirea lui Napoleon Hill. În comentariile de pe parcursul cărţii, Sharon şi-a folosit talentul şi energia pentru a-i ajuta pe cititori să aprecieze corect şi să beneficieze de pe urma acestui mesaj adecvat timpurilor în care trăim.

Le mulţumim, de data împreună cu Sharon, admiratorilor de peste tot ai lui Napoleon Hill, care ne-ajută să-i facem cunoscute vorbele înţelepte – profesori şi mentori, oratori şi lectori universitari, lideri de succes şi antreprenori în devenire. Sunteţi, cu toţii, martori că opera sa continuă să fie importantă chiar şi-n zilele noastre, t limpede, aşadar, de ce a fost Hill supranumit, în nenumăraţii ani în care a susţinui discursuri, „Făuritorul de miracole” sau „Omul care face milioane”.

Mulţumirile noastre se îndreaptă şi către Sterling Publishing, pentru dedicarea şi competenţa lor, şi în special către Marcus Leaver, Jason Price, Michael Fragnito şi Kate Zimmermann. Dintr-o perspectivă mai personală, le

mulţumim echipelor de la blindaţi „Napoleon Hill” şi de la Pay Your Family First, pentru îndrumarea şi sprijinul lor necontenit… Le mulţumim lui Robert T. Johnson Jr, Michael Lechler, Armei da Strugill, Phillip Lochter. Kevin Stock, Angela Totman şi Kristin Thomas. Apreciem şi încurajările şi ajutorul oferit de Steve Riggio, Cireg Reid, Joe McNeely, Greg Tobin şi Cavin Bryerman.

În numele lui Napoleon Hill, a cănii călătorie a început acum mai bine de un secol şi a cărui înţelepciune a adus speranţă şi a încurajat milioane de oameni din toată lumea, vă mulţumim tuturor.1

Don Green, CEO al Fundaţiei „Napoleon Hill”, şi Sharon Lechter

CUVÂNT ÎNAINTE

Dr. Napoleon Hill poate fi considerat cel mai celebru autor de literatură motivaţională, gânditor şi autor de bestselleruri din lume. Vă propunem să citiţi. În primul rând, interviul cu Diavolul. În acest fel, viaţa dumneavoastră se va schimba radical. Vă veţi da seama cine este cu adevărat Diavolul şi ce efecte au metodele lui aplicate pe un procent de 98% dintre fiinţele vii, după spusele Diavolului însuşi.

Cartea intrigă de la început, când Hill trasează detalii autobiografice şi vorbeşte despre lucrurile pline de sens şi revelatoare din viaţa lui; mărturiseşte că a studiat cele mai importante şi utile principii ale succesului, principii care, odată puse în practică, funcţionează instantaneu, dar că nu a ştiut să le aplice. Credem că este şi cazul majorităţii oamenilor din ziua de astăzi. Este uşor să enunţi şi să proiectezi gânduri. Însă este nevoie de o decizie majoră şi de voinţă neclintită ca să trăieşti conform acestor principii şi să faci zi de zi ce ai de făcut. Sharon Lechter ne ajută să ne facem o idee despre semnificaţia lumii, prin prisma paradigmei contemporane.

Intenţia lui Hill a fost să transmită cât mai clar

posibil un sistem filosofic şi practic privind împlinirea individuală, care, odată aplicat, să aibă ca efect o stare de bine perpetuu. Învăţătorul din interiorul său l-a ghidat pe calea care duce spre curcubeul propriei vieţi.

Acum, în cele mai dure timpuri imaginabile, suntem puşi la încercare la fel cum a fost pus şi Hill în timpul Marii Crize Economice. Căzuse pradă depresiei. Se simţea şi acţiona în zodia lipsei de speranţa, fapt la fel de nodxr pentru fiinţa lui ca şi pentru calitatea vieţii fiecăruia dintre noi. Dacă citiţi această carte cu adevărat inspirată, aveţi şansa de a vă trezi din letargie şi gândire negativă şi de a alege o cale nouă şi luminoasă către un viitor mai bun, mai promiţător, plin de lumină şi de recompense.

T la fel ca Hill, sunteţi aici pentru a vă domina fricile şi nu pentru a le lăsa pe ele să vă domine, pentru a vă urmări scopul cu pasiune şi pentru a decide ce vreţi să fiţi, ce vreţi să faceţi şi să aveţi, pentru ca, mai apoi, să urmaţi valea câni vă va conduce la îndeplinirea visurilor voastre.

Pe măsură ce veţi lua contact cu descoperirile lui Hill, vă veţi da seama că le puteţi egala şi chiar depăşi, dacă aceasta vă este dorinţa, pentru că aveţi posibilităţi nelimitate. Hill spune în mod just: „Singurele tale limite sunt cele autoimpuse „Această carte vă va ajuta să conştientizaţi că sunteţi responsabil de eşecurile dumneavoastră, dar că puteţi atinge succesul punând în practică tot ce a acumulai Hill precum şi ideile desprinse din interviurile cu cele mai de succes cinci sute de persoane din lume.

Vă veţi da seama singuri dacă Diavolul intervievat este real sau imaginar, la fel ca diavolul sau diavolii cu care este foarte posibil să aveţi de-a face personal, în viaţa dumneavoastră.

Mark Victor Hansen

M VICTOR Hax>FN «se loautor al btătt Mteuerulilor din irria *Soup for* 77 ir *Souf°*, sub egida *New* Vein: *Times*, precum şi al publicaţiilor Crwlriny *the MIB kmtire* ixvă. *The One Mânuie*... Vfciiivuitrr şi (jisti Ässi:

1
Prima mea întâlnire cu Andrew Carnegie

De mai bine de jumătate de secol principalul meu scop a fost acela de a surprinde şi de a organiza într-un sistem filosofie de succes atât cauzele eşecului, cât şi pe ode ale reuşitei, pentru a fi de ajutor celor care nu au nici înclinaţia şi nici posibilitatea de a se angaja în această formă de cercetare.

Munca mea a început în 1908, inspirat fiind de interviul cu Andrew Carnegie. i-am spus sincer domnului Carnegie că îmi doream să intru la Facultatea de Drept, urmând să obţin suportul financiar necesar intervievând oamenii de succes, pentru a le afla secretul, şi publicând articole despre descoperirile mele. La sfârşitul primei noastre conversaţii, domnul Carnegie m-a întrebat dacă am suficient curaj să pun în practică o sugestie de-a lui. I-am răspuns că tot ceea ce aveam era curaj ut astfel că mă simţeam pregătit să fac tot ce puteam pentru a pune în practică orice sugestie mi-ar fi făcut. Atunci mi-a spus:

Ideea la de a scrie poveşti despre oamenii de succes este lăudabilă până la un punct şi nu vreau să te descurajez. Dar trebuie să-ţi spun că Dacă doreşti ca rezultatele să fie durabile – nu doar pentru cei care trăiesc acum, ci şi pentru posteritate –, va trebui să-ţi acorzi timp suficient pentru a organiza sistematic atât toate cauzele eşecului, alt şi pe cele ale succesului.

Sunt milioane de oameni în lume care nu au nici cea mai vagă idee despre cauzele succesului şi cele ale eşecului. Practic, în şcoli şi în facultăţi se învaţă orice, mai puţin principiile de realizam individuală. Profesorii le cer tinerilor să-şi petreacă de la patru până la opt ani pentru a dobândi tot felul de cunoştinţe abstracte, dar nu Îi învaţă ce să facă cu ele după le-au dobândit.

Lumea are nevoie de un sistem lesne de înţeles şi de pus în practică, organizat pe adevărata cunoaştere câştigată din experienţa oamenilor în marea şcoală a vieţii, în întregul spectru al filosofiei, nu găsesc nimic care să

aducă, într-o oarecare măsură, cu ideile pe care le am în minte. Avem puţini filosofi care simt capabili să te insufle oamenilor arta de a trăi.

Mi se pare că aici este o oportunitate care ar trebui să reprezinte o provocare pentru un tânăr ambiţios ca tine. dar ambiţia singură nu este de ajuns pentru această sarcină de care ţi-am vorbit. Cel care îşi asumă răspunderea pentru aşa ceva trebuie să aibă atât curăţ, cât şi tenacitate.

Această slujbă va necesita cel puţin douăzeci de ani de efort susţinut, timp în care va trebui să-ţi câştigi traiul în alt mod, căci o astfel de cercetare nu este niciodată profitabilă de la început, şi, în general, cei care au contribuit la progresul omenirii printr-un astfel de efort au câştigat cel mult o apreciere postumă.

ve. un ca K urjiv*" SHaro»? LzvFrfrr rrw *precizări* rr iie jevul cefei *de tăai* A*>.

Douăzeci de ani de munci în plaţi şi. poate, fără raclun fel de apreciere! Cum ai răspunde b această „ofertă"? După cum explică şi HWI mal jos. a acceptat provocarea, începându-şi proiectul cu o scrisoare de recomandare atent întocmită de Cernee*, în vederea obţinerii unei sera de Interviuri cu gtganoi acelui timp, incluzându-i pe Theodore Roosevelt, Thomas Edison, John D, Rockefeller, Henry Ford. Alexander Graham Bel, King Gillette (fondatorul companiei de aparate de ras, Gdlecte Safety Razor) şi mult» alţii. Efortul lui a culminat. În cele din urmă. după mai bine de douăzeci şi cinci de ani de cercetare, cu publicarea a numeroase cărţi, printre care cele opt volume din seria „Law of Succes" şi lucrarea *D* ti idee *ta bani*. Aceasta din urmă este recunoscută pe scară larga drept o lucrare fundamentală pe tema dezvoltării smekii, cuprinzând toate principiile de bază alo dezvoltare personale pentru filosofa de astăzi. După cum reiese chiar din descrierea făcută de autor, procesul de creare şi publicare a cărţii De ti *idee la bani* a fost, el însuşi, o testare a principiilor pe care le-a pus în lumină. Se poate spune că manuscrisul de faţa a fost conceput în anul

ulterior publicării lucrării intitubte *De* ti *idee la bani*. Asta ar putea dezvălui frustrarea şi revelaţia celuilalt eu al lui Hill şi modul în care a învins frustrările şi a reuşit să folosească prin op Me descrise în cartea menţionată. *Secretul libertăţii* dezvăluie momentul de iluminare spirituală a lui Hill şi ceea ce fiecare dintre noi poate învăţa din propria confruntare cu Diavolul.

Dacă îţi asumi răspunderea pentru acurată slujbă, va trebui să-i intervievezi nu doar pe puţinii care au reuşit, ci şi pe cei mulţi care au eşuat. Ar trebui să analizezi cu grija îmi de oameni care au fost etichetaţi ca „rataţi" şi, când spun „ratat", mă refer la acei bărbaţi şi la acele femei care ajung la finalul vieţii dezamăgiţi de propria neputinţă de a-şi fi atins obiectivele. Deşi la prima vedere ar putea părea surprinzător, vei învăţa mai multe din eşecuri decât din aşa-zisele succese. Ele te vor învăţa ce să nu faci.

Mai departe, spre finalul muncii tale, dacă aceasta va fi încununată de succes, vei face o descoperire care ar putea fi o mare surpriză chiar şi pentru tine. Vei descoperi că motivul succesului nu este unul separat ori independent de om, ci este o forţă atât de abstracta, încât majoritatea oamenilor nu o recunosc niciodată, o forţă care ar putea fi numită mai potrivit „alt sine". Demn de menţionat este faptul că acest „alt sine" rareori îşi exercită influenţa ori se face cunoscut, exceptând situaţiile de urgenţă extremă, în care oamenii sunt forţaţi de necazurile şi de înfrângerile suferite să-şi schimbe obiceiurile şi să se gândească la un mod de a ieşi din dificultate.

Viaţa m-a învăţat că un om nu este niciodată atât de aproape de succes ca atunci când a depăşit ceea ce obişnuieşte să numească *eşec*, pentru că, în astfel de ocazii, este forţat să gândească. Dacă gândeşte la rece şi tu tenacitate, descoperă că aşa-numitul eşec nu este, de obicei, nimic altceva decât un semnal care-l face să se înarmeze nu un nou plan sau cu un nou scop. Cele mai multe eşecuri sunt cauzate de limite autoimpuse. Dacă ar avea curajul să facă un pas mai departe, oamenii şi-ar descoperi eroarea.

„Cele mai multe eşecuri sune cauzate de limite auuxnpuse”.

Gândirea negativista şi lipsa de încredere în propriile forţe pot fi principalele obstacole în calei succesului. Odată cu stagnarea creştem economice din prezent, mult prea mulţi oameni care toată viaţa lor au Scut „numii bine* se confruntă acum. pentru prima dată. cu o adversitate economică severă. Cea mai mare barieră a for este însăşi frica şi lipsa de încredere în sine. indusă de experienţele lor recente. V-aţi lăsat copleşit de declinul economic actual? îndoiala de sine şi autosabottu! v-au împiedicat să vă îndeplinii visurile? Vă sunteţi cel mai mare duşman? în De la idee la bani, Hill spune povestea lui R.U. Darby, un căutător de aur. Frustrat de faptul că un filon de aur pe care îl deţinea părea să fi rămas liră materie primă, Darby l-a vândut la un preţ de nimic unui colector din oraş. Colectorul a adus la faţa locului o echipă de experţi şi a descoperit că Darby a fost la un pas de a găsi restul filonului. Nu trebuia decât să sape la niciun metru de locul în care săpase iniţial. Dacă Darby ar fi perseverat, ar fi făcut o avere, dar a ales să-şi abandoneze visul – când nu era la nici măcar un metru depărtare de aur. În loc să se lase copleşit de greşeala pe care a făcut-o, Darby a învăţat din această experienţă şi a construit un imperiu dintr-o companie de asigurări. Vă veţi abandona căutarea când sunteţi la niciun metru de aurul pe care îl căutaţi? (în cartea *Three Feet from Gold*, puteţi citi mai multe despre personalităţile care au reuşit să îşi împlinească visurile în ciuda situaţiilor dificile cu care s-au confruntat.)

Un nou început

Discursul domnului Carnegie mi-a schimbat întreaga viaţă şi mi-a insuflat o motivaţie puternică, o em-a călăuzit neîncetat, în ciuda faptului că nu aveam decât o vagă idee la re se referea el prin conceptul de „celălalt sine”.

Fe parcursul muncii de cercetare a cauzelor eşecului

şi succesului, am avut privilegiul de a analiza peste 25 (XK) de bărbaţi şi femei care au fost catalogaţi drept „rataţi” şi peste 500 de persoane considerate „de succes”. Cu mulţi ani în urmă, am avut un prim moment de revelaţie în legătură cu acel „celălalt sine” pe care-l menţionase domnul Carnegie. Revelaţia a fost, aşa cum îmi spusese că avea să fie, rezultatul a două puncte de cotitură din viaţa mea, evenimente neprevăzute, care m-au forţat să mă gândesc la u cale de a ieşi din dificultăţi cu care nu mă mai confruntasem niciodată până atunci.

Aş fi vrut să pot descrie această descoperire fără a folosi pronumele personal, însă îmi este imposibil, fiindcă aceasta e o consecinţă a unor experienţe personale de care nu poate fi detaşată. Pentru a vă oferi imaginea de ansamblu, va trebui să revin la prunul din cele două momente de cumpănă din viaţa mea şi să vă prezint această revelaţie pas cu pas.

Cercetarea necesară acumulării datelor pe baza cărora au fost organizate cele şaptesprezece principii ale realizării şi cele treizeci de cauze principale ale eşecului a necesitat ani întregi de muncă.

Ajunsesem la o concluzie eronată, crezând că sarcina mea de a contura o filosofie desăvârşită în ceea ce priveşte dezvoltarea personală fusese dusă la bun sfârşii. Departe de a se fi încheiat, munca mea, de fapt, abia începuse. Am pus bazele sistemului filosofic organizând cele şaptesprezece principii ale realizării şi cele treizeci de cauze majore ale eşecului, dar acel schelet trebuia acoperit de carnea practicii şi a experienţei. Mai mult, era necesar un suflu viu care să inspire oamenii să depăşească diverse obstacole fără să se lase depăşiţi de situaţie.

„Suflul viu* care trebuia să fie adăugat a devenit real, aşa cum am realizat ulterior, doar în urma apariţiei „celuilalt sine” – consecinţa existenţei a doua puneţi; de cotitură în viaţa mea.

Reuşind, pe căi profesionale şi economice, să-mi convertesc interesul şi toate talentele de care dispuneam

în venituri financiare, am decis să mă implic în domeniul publicităţii. Am devenit astfel directorul de publicitate al Universităţii Lasalle Extension, din Chicago. Totul a mers ca uns timp de un an, dar apoi am fost cuprins de o puternică repulsie fată de propria slujbă şi am demisionat.

Ulterior am intrat în afacerile cu lanţuri de magazine, împreună cu fostul preşedinte al Universităţii Lasalle Extension, şi am devenit preşedintele companiei de dulciuri Betsy Ross. Din neluririre – sau din cauza a ceea cu mi s-a părut în acel moment a îi ghinion – a apărut o scrie de divergenţe cu asociaţii acestei afaceri, ceea ce m-a determinat să renunţ la iniţiativă.

Atracţia faţă de publicitate continua să fie parte din mine, astfel că am încercat din nou să îi dau o formă, organizând o şcoală de publicitate şi antreprenoriat, ca parte a Colegiului Economic Bryant & Stratton.

Afacerea mergea ca pe roate şi am reuşit hă facem capital destul de repede. Însă tocmai atunci, Statele Unite au intrat în Primul Război Mondial. Ca reacţie la un stimul interior pe care nu-l pot descrie în cuvinte, am părăsit şcoala şi m-am înmlat în serviciul Guvernului Statelor Unite, sub directiva personală a preşedintelui Woodrow Wilson, lăsând să se dezintegreze o afacere perfect funcţională.

În ziua armistiţiului, în 1918. am inaugurat revista 77 e *Golden Rule*. În ciuda faptului că aveam o situaţie financiară precară, revista a început imediat să meargă bine şi, oi rând, a înregistrat un tiraj la nivel naţional de aproape jumătate de milion, încheind primul an de afaceri cu un profit de 3 156 S.

Pentru o perspectivă adecvată, 3 156 $, în 1918, ar echivala cu suma de 45.000 $, în prezent, pe baza mediei indicelui de preţ a consumatorului pentru fiecare an. Întocmit de Biroul de Statistici a Munci. din cadrul Ministerului Muncit al Statelor Unite, *şi* 202.000 S, ghidându-ne după produsul intern brut nominal pe cap de locuitor. Un profit deloc râu pentru un prim an al unei

afaceri în presa scrisa... când. În general. 80 sau 90% dintre titlurile noi lansate pe piaţă dau faliment, ia teele care se menţin în viaţă au nevoie de o perioadă între trei şi cinci ani pentru a scoate profit. (http://www.magazinepubitsher. conrv starcup.html)

Ceva mai târziu am învăţat, de la un editor experimentat, că niciun om cu experienţă în publicarea şi distribuirea de reviste naţionale nu s-ar gândi să pornească o afacerii de acest gen cu mai puţin de o jumătate de milion de dolari capital.

Revista 77 k *Golden Rule* şi cu mine eram destinaţi să mergem pe drumuri separate. Cu cât aveam mai mult succes, cu atât mai nemulţumit deveneam, până când, într-un final, sătul de micile neplăceri cauzate de asociaţi, le-am făcut revista cadou şi m-am retras. Probabil, odată cu acea decizie, am renunţat la o mică avere.

Acest lucru a reprezentat doar începutul pasiunii lui MII! pentru publicaţii periodice. *The Golden* Rute a fost succedată de revista care avea să-i poarte numele: 77>e *Napoleon Hill*. Mai târziu, a devenit redactorul-şef al revistei *SUCCES*, care apare şi în zilele noastre.

Următorul pas pe care l-am făcut a fost înfiinţarea unei şcoli de pregătire pentru viitorii agenţi comerciali. Prima oua sarcină a fost să pregătesc o armată de trei mii de oameni pentru o companie operatoare de lanţuri de magazine, slujbă în cadrul căreia am primit zece dolari pentru fiecare reprezentant comercial care a urmat cursurile mele. În decursul a şase luni, această muncă mi-a adus un câştig net de puţin peste treizeci de mii de dolari. Succesul, în ceea ce priveşte banii, îmi încununa eforturile din abundenţă. Am început să simt iarăşi un fel de agitaţie interioară. Nu eram fericit. Devenea din ce în ce mai evident că nicio sumă de bani mi mă va face vreodată fericit.

Fără nicio scuză plauzibilă pentru acţiunile mele, m-am retras şi-am renunţat la o afacere din care aş fi putut să-mi asigur cu uşurinţă un salariu rezonabil. Prietenii şi

asociaţii mei au crezut că sunt nebun şi nu s-au abţinut să-mi spună acest lucru.

Sincer, înclinam să fiu de acord cu ei, dar nu părea să fie nimic de făcut în această privinţă. Căutam fericirea şi încă n-o găsisem. Aceasta este singura explicaţie pe care am putut-o oferi ca justificam a acţiunilor mele ieşite din comun. Care om se cunoaşte pe sine cu adevărat?

„Am început să simt iarăşi un fel de afftaţie interioară.

Nu eram fericit. Devenea din ce în ce mai evident că nkâo sumă de bani nu mă va face vreodată fericit”.

Aş fi putut să scriu acest lucru despre mine acum câţiva ani. Dar. luând decizia de a ieşi dintr-o situaţie nerentabilă din punct de vedere financiar, care nu mai corespundea interesului meu personal, ml s-au deschis noi oportunităţi. S-a dovedit afl cea mai bună alegere din viaţa mea profesională. Îţi aminteşti de vreun moment din viaţa ta în care ai luat o decizie dificilă... dar ai ştiut că era cea bună. chiar şi atunci când ceilalţi au pus sub semnul întrebării acest lucru?

Asia se întâmpla în toamna târzie» a anului 1923. Mi-am dat seama ci sunt blocat în Cohimbus, Ohio, fără fonduri, şi, chiar mai rău. fără niciun plan de-a scăpa din această dificultate. Pentru prima dată în viaţă, realmente m-am împotmolit din lipsa fondurilor.

pe multe ori, în trecut, am întâmpinat probleme financiare, însă niciodată nu m-am aflat în imposibilitatea de a-mi satisface nevoile personale. Această experienţă ma lăsat complet dezorientat. Păream total confuz în privinţa a ceea ce aş fi putut ori a ceea ce ar fi trebuit să fac.

M-am gândit la nxi ştiu câte planuri menite să-mi rezolve problema, dar le-am abandonat pe toate, căci erau imposibil de pus în practică. Mă simţeam ca cineva care s-a rătăcit în junglă, fără busolă. Orice efort de-a ieşi din acest impas mă readucea acolo de unde plecasem.

timp de aproape două luni am suportat cea mai rea dintre toate durerile omeneşti – îndoiala. Cunoşteam cele

şaptesprezece principii alo realizării personale, însă nu ştiam cum anume să le aplic! Fără să realizez, mă confruntam cu una dintre acele situaţii neprevăzute din viaţă în timpul cărora, *aşa* cum îmi spusese domnul Carnegie, oamenii au posibilitatea să-şi descopere „celălalt sine”.

Sentimentul de neputinţă era atât de intens, încât nu mi-a trecut prin minte să mă calmez şi să-i analizez cauzele pentru a afla rezolvarea.

„Cea mai rea dintre toate durerile omeneşti – îndoiala.”

Te-ai simţit vreodată paralizat de Ihdolatt? Acesta a fost primul punct de cotitură major din viaţa ki Napoleon HM. Schimbarea mai multor locuri de muncă într-un timp relativ scurt e o experienţă asemănătoare cu cea a multor oameni din ziua de astăzi… oameni care caută satisfacţia în viaţa personală şi în cea profesională. Situaţia neplăcută în care se afla HM a fost – după cum spune el însuti. cel puţin parţial, autoindusă. Trecea din slufbă-n slujbe, căutându-şi idealul de viaţă profesională şi de împătrire în plan personal. Cu toate acestea, s-a rtgisit în circumstanţe similare celor atât de des întâlnite în prezent, bine cunoscute persoanelor afectate în mod negativ de situaţia economică actuală. HM a profitat de înfrângerea sa provizorie, transformând-o într-un imbold pentru a se automotive să gândească şi să analizeze – să-şi găsească „celălalt sine”. Dacă te-ai confruntat cu situaţii financiare problematice, şi tu te poţi folosi de acest lucru ca punct de sprijin şi ca motivaţie pentru a-ţi găti „celălalt sine”.

Înfrângerea convertită în succes

Într-o după-amiază, am ajuns la o hotărâre care avea să mă scoată din impasul în care mă găseam. Simţeam nevoia de a merge undeva, la ţară, într-un spaţiu deschis, unde să pot respira aer curai şi să gândesc în linişte.

Am pornit la drum şi parcursesem vreo şapte sau opt mile când, dintr-odată, m-am simţit imobilizat. Am rămas nemişcat preţ de câteva minute de parcă aş fi fost pirunit

în pământ, lotul în jurul meu se făcuse negru. Electiv, auzeam zgomotul puternic al unei energii care vibra cu man» intensitate.

Apoi, nervii mi s-au calmat, muşchii mi s-au relaxat şi am fost cuprins de o stare de calm intens. Atmosfera a început să se însenineze şi, pe măsură ce se întâmpla asta, am primit ceea ce s-ar putea numi un ordin interior sub forma unui gând – ori, cel puţin, acesta e singurul mod în can? pot să descriu, cât de cât ceea ce mi s-a întâmplat.

Ordinul era atât de clar şi limpede, încât n-aş fi putut să-l interpretez greşit. Ceea ce era esenţial din ceea ce îmi spunea s-ar putea reda astfel: „A venit vremea să sintetizezi filosofia succesului, p «care ai început s-o conturezi la sugestia lui Carnegie. Du-te imediat acasă şi începe să pui pe hârtie informaţiile pe care le-ai acumulat, până acum, în minte". *Alirr* <? gr>-ul meu se trezise la viaţă.

Preţ de câteva minute nu-mi puteam reveni din groaza care mă cuprinsese. Această experienţă nu se compara cu nimic din ceea ce mi se întâmplase până atunci. M-am întors din drum şi am mers numaidecât acasă. Când am ajuns, i-am văzut pe cei trei băieţei ai mei cum se uitau pe geam la copiii vecinului care ornau, peste drum, un pom de Crăciun.

Atunci mi-am amintit că era seara de Ajun. Mai mult de-atât, mi-am adus aminte, cu un sentiment de durere adâncă, aşa cum nu mai avusesem vreodată până atunci, că în casa noastră nu va fi niciun brad de Crăciun. Dezamăgirea de pe chipul copiilor mei mi-a adus aminte, în mod dureros, de acest lucru.

Am intrat în casă, m-am aşezat la maşina de scris şi am început îndată să înşir pe hârtie descoperirile mele referitoare la cauzele succesului şi ale eşecului. Punând prima coală de hârtie în maşina de scris, am font tulburat de acelaşi sentiment ciudat care mă cuprinsese la ţară, cu câteva ore în urmă, iar prin minte mi-a trecut următorul gând: „Misiunea vieţii tale este aceea de a duce la bun

sfârşit prima filosofie a realizării individuale care a fost concepută vreodată. Degeaba ai încercat să te sustragi de la sarcina ta; fiecare efort te-a dus la eşec. Cauţi fericirea, învaţă această lecţie, o dată pentru totdeauna: doar ajutându-i pe alţii să-şi găsească fericirea o vei găsi şi tu pe a ta! Ai fost un elev atât de încăpăţânat! A fost nevoie să fii vindecat de încăpăţânare prin dezamăgire. Peste câţiva ani, întreaga lume va trece printr-o experienţă datorită căreia milioane de oameni vor avea nevoie de filosofia pe care tu ai fost destinat să o dud la bun sfârşit. Acum ai marea şansă de a-ţi găsi fericirea, devenind realmente util pentru alţii. Apucă-te de treabă şi nu te opri până când nu vei fi dus la bun sfârşit şi nu vei a publicat manuscrisele pe care le-ai început”.

Eram conştient că ajunsesem, în sfârşit. La capătul curcubeului existenţei, şi eram fericit!

Îndoiala *îşi* face apariţia

„Vraja”, dacă această experienţă poate fi numită astfel, s-a spulberat. Am început să scriu. La scurt timp după aceea, „logica” mi-a şoptit că eram pe cale să încep un lucru nechibzuit. Însuşi gândul că un om la pământ şi aproape resemnat s-ar aventura să scrie o filosofie a reuşitei personale părea atât de ridicol, încât am început să râd isteric, sarcastic.

M-am foit în scaun, mi-am trecut degetele prin păr şi-am încercat să-mi construiesc un alibi în minte, să găsesc o justificare – un pretext pentru a scoate foaia albă din maşină, înainte de a fi scris vreun cuvânt, dar impulsul de a continua a fost mai puternic decât dorinţa de a renunţa. M-am resemnat în faţa sarcinii mele şi am continuat.

Jmputsui de a continua a fost mai puternic decât dorinţa de a renunţa. ”

Îţi mai aduci aminte de momentul în care ai vrut să renunţi b un lucru, dar ceva te-a determinat să continui? E posibil să fi fote ataer tge>-ut tău.

Privind acum înapoi la lot ceea ce s-a întâmplat, îmi dau seama că acele experienţe confuze prin care am trecut

au fost unele dintre cele mai favorabile şi profitabile întâmplări din viaţa mea. Au fost binecuvântări ascunse, pentru că m-au forţat să continui o lucra re care, în cele din urmă, mi-a dat şansa să fiu mai util lumii decât aş fi fost, poate, dacă aş fi reuşit să realizez orice alt plan ori scop aş fi avut până atunci în minte-Am lucrat la manuscrise timp de vreo trei luni, finalizându-le în prima parte a anului 1924. De îndată ce au fost terminate, m-am simţit ademenit de perspectiva de a reveni pe marea scenă a afacerilor americane.

Cedând ispitei am cumpărat Colegiul Metropolitan de Afaceri din Cleveland, Ohio, şi am început să pun la cale planuri pentru a-i mări capacitatea. Până la sfârşitul lui 1924, ne dezvoltaserăm şi crescuserăm, adăugaseram cursuri noi, astfel că afacerile pe care le iniţiasem aproape că au dublat ultimul record al şcolii.

Din nou, germenele nemulţumirii începuse să-şi facă loc în sufletul meu. Ştiam, o dată în plus, că nu voi găsi fericirea în acest tip de preocupări. Am predat asociaţilor mei ştafeta afacerii şi am trecut pe scena prelegerilor, ţinând cursuri despre filosofia realizării, căreia îi dedicasem atât de mult timp în anii precedenţi.

Într-o seară, am fost invitat să ţin o prelegere în Canton, Ohio. Soarta, sau orice ar fi acel ceva care stabileşte destinul oamenilor indiferent de cât de mult ar încerca ci să i se opună, şi-a făcut apariţia şi m-a pun faţă în faţă cu o experienţă dureroasă.

În publicul care se strânsese în Canton se afla şi domnul Don R. Mellett, editor la cotidianul *Daily Nenv* din Canton. Domnul Mellett şi-a manifestat interesul vizavi de filosofia realizării personale – tema cursului din acea seară → astfel că m-a invitat să trec pe la el în ziua următoare.

În urma acelei vizite, a rezultat un contract de colaborare care avea să intre în vigoare în ziua de întâi a lunii ianuarie a anului următor, când domnul Mellett intenţiona să-şi dea demisia din postul de editor al Daily pentru a prelua Iniţiativa publicării teoriilor la care lucram

eu.

Cu toate acestea, în iulie 1926, dl Mellett a fost ucis de Pat McDermott – un personaj din lumea interlop* – şi de un poliţist din Canton, Ohio, ambii fiind condamnaţi ulterior la închisoare pe viaţă. A fost ucis pentru că dezvăluise în ziar legătura dintre contrabandiştii de băuturi alcoolice şi anumiţi membri ai poliţiei cantoniere». Crima aceasta a fost una dintre cele mai şocante consecinţe ale epocii prohibiţiei.

Moartea de iufee 1926 a gazetarului Donald Ring Mellon, editor la cotidianul *Daily News* din Canton. Ohio, a fost una dintre cele mai mediatizate crime ale anilor ’20. În 1925. Mellett descoperise şi demescase corupţia din interiorul corpului de polipe din Canton şi a început o campanie editorială ano Mclu şi întkorupţie. având drept rimă. printre alţii, pe şeful poatiel din Canton. Deşi nu se specifică th reportul lui Hill, se zvoneşte că acesta l-ar fi rugat pe guvernatorul din Ohio să întreprindă o investigaţie asupra corupţiei din aed sector. Figuri locale ele lumii Interlope şi cel puţin un poliţist din Canton l-eu angajat pe Patrick McDermott, fost puşcăriaş din Pennsylvania, să-l reducă îi tăcere pe Mellett. Mdlett a fost împuşcat în afara casei lui. Se spune că ucigaşii îl vizau şi pe Hill, dar acesta a scăpat graţie unei defecţiuni neaşteptate a automobilului personal. Ziarul *York*

Dime a scris într-un articol din 17 Iulie, publicat sub titlul „More Death Threats Follow the Slaying of Canton Editor”, că locuitori din Canton sunt „cuprinşi de speimă din cauza ameninţărilor cu moartea Scute de proprietarii de cazinouri, de contrabandiştii de băuturi akooace. precum p de alţi infractori. Aşa cum povesteşte HM, după ce a aflat despre uciderea lui Mdlett şi a primit o ameninţare anonimă prin care i s-a cerea să părăsească oraşul, a plecat în Vârgnfta de Vest. În mare parte datorită unu detectiv particular, angajat de procurorul dă» Stark County. McDermott, doi bandiţi şi un fost detectiv din poliţie au fost, ai cele din urmă, acuzaţi de moartea lui Mellett.

Şansa (?) vieţii mele

În dimineaţa ce a urmat morţii domnului Mellett, un necunoscut m-a sunat şi mi-a spus că am la dispoziţie o oră să părăsesc oraşul; mi-a spus că, dacă nu aveam de gând să plec de bunăvoie, aveam să fiu scos, cel mai probabil, într-o cutie de pin. Afacerea mea cu domnul Mellet a fost, după câte se pare, înţeleasă greşit. Criminalii care l-au ucis au crezut, cu siguranţă, că eram la curent cu denunţurile pe care le făcuse în ziare.

Nici n-am mai aşteptat ca timpul pus la dispoziţie să expire, ţi-am urcat imediat în maşină şi am plecat la rudele mele, care locuiau în munţii din Virginia de Vest, unde am rămas până când asasinii au fost prinşi şi condamnaţi- Această experienţă se încadra foarte bine în ceea ce domnul Carnegie numea categoria pericolelor care te forţează să gândeşti lucid. Pentru prima oară în viaţă, am cunoscut chinul unei groaze continue. Experienţa din urmă cu câţiva ani din Columbus mă familiarizase cu nesiguranţa şi îndoiala temporară, dar aceasta m-a învăţat ce înseamnă frica pe care ţi-e imposibil s-o uiţi. Cât am stat în ascunzătoare, rareori plecam de acasă în timpul nopţii, iar atunci când ieşeam, ţineam mâna în buzunarul de la palton, pe mânerul unui pistol automat cu mecanismul de siguranţă declanşat. Dacă oprea o maşină străină în faţa casei în care mă ascundeam, coboram la subsol şi examinam cu atenţie persoanele din automobil, prin ferestrele de la subsol.

După câteva luni, nervii mei au început să cedeze, iar curajul m-a părăsit complet Ambiţia, care m-a caracterizat pe vremea în care căutam cauzele eşecului şi ale succesului a dispărut complet.

Încet, pas cu pas, simţeam cum alunecam într-o stare de letargie din care mi-era teamă că nu voi mai putea ieşi niciodată. Sentimentul trebuie să fi fost asemănător cu cel trăit de cineva care păşeşte brusc pe nisipuri mişcătoare şi realizează că fiecare sforţare de a ieşi la suprafaţă îl trage în jos tot mai mult. Frica este o mlaştină care se generează de la sine şi se autoamplifică.

Dacă în psihicul meu ar fi existat sămânţa nebuniei, în mod sigur ar fi încolţit în decursul celor şase luni de moarte în viaţă. Nesiguranţa absurdă, visele obscure, îndoiala şi frica erau zi şi noapte preocupările minţii mele.

Această situaţie extremă prin care am trecut a avut un dublu efect dezastruos. În primul rând, prin însăşi natura ei, m-a ţinut într-o stare de frică şi de nesiguranţă permanentă. În al doilea rând, dat fiind că trăiam ascuns, eram obligat să pierd vremea, neputându-mă concentra la absolut nimic concret în afară de propriile stări.

Capacitatea mea de gândire devenise aproape nulă. Mi-am dat seama că trebuia să ies de unul singur din această stare de spirit. Dar cum? Inventivitatea care mă ajutase *să* ţin piept tuturor pericolelor anterioare părea să se fi evaporat, lăsându-mă fără niciun ajutor.

Dincolo de greutăţile şi aşa destul de apăsătoare de până în acest punct, a apărut o alta, care părea mai chinuitoare decât toate celelalte la un loc. Am realizat că petrecusem cea mai mare parte din ultimii ani urmărind curcubeul, căutând încoace şi încolo cauzele succesului, şi că acum eram mai neajutorat decât oricare dintre cei 25 (XX) de oameni pe care îi catalogasem ca „rataţi”.

Acest gând mă scotea din minţi. În plus, era extrem de umilitor, întrucât ţinusem conferinţe în toată tara, în şcoli în colegii şi în faţa angajaţilor marilor companii, permiţându-mi să le spun altor oameni cum să aplice cele şaptesprezece principii ale succesului în timp ce în prezent nu eram în stare să le aplic pentru mine însumi. Eram sigur că nu voi mai putea înfrunta niciodată lumea cu curaj şi încredere, cum făcusem în trecut.

De fiecare dată când mă uitam în oglindă, vedeam o expresie de dispreţ pe chipul meu şi nu de puţine ori i-am spus omului din oglindă cuvinte ce nu pot fi redate aici. Începusem să simt că mă încadram în categoria şarlatanilor care nu fac altceva decât să le ofere altora un remediu pe care nu-i ei nu sunt în stare să-l aplice.

Criminalii care îl uciseseră pe dl. Mellet au fost în

cele din urmă judecaţi şi trimişi la închisoare pe viaţă, aşa că, din punctul acesta de vedere, eram în perfectă siguranţă – puteam ieşi din ascunzătoare şi-mi puteam relua munca. Însă nu am reuşit să fac nimic din toate acestea, pentru că acum mă confruntam cru o situaţie mai înfricoşătoare chiar decât ucigaşii din cauza cărora ajunsesem să mă scund.

Aceasta experienţă mi-a dintru» orice urmă de iniţiativă. Mă simţeam prins într-uit coşmar din care nu mă mai puteam trezi, hram viu, mă puteam mişca, dar nu puteam face nimic pentru a mă regăsi. Devenisem indiferent nu doar fată de mine, ci, mai rău, chiar şi faţă de cei care-mi oferiseră adăpost.

Am înfruntat cel mai mare pericol din viaţa mea. Dacă nu treci printr-o experienţă asemănătoare, n-ai de unde să ştii cum m-am simţit. Asemenea experienţe nu pot fi descrise. Ca să le înţelegi, trebuie să le trăieşti.

„Capacitatea mea de gindăe devenise aproape nulă”.

HM a fose, mai tntik paralizat de teama c-ar putea pip ceva fi apoi de ruşinea de a fi fost paralizat de acea frici. Alţi fost vreodată paralizaţi de fricâ sau de ruşinea de a vi fi fost frici? Frica-sau ruşinea de a-ţi fi fricâ – te poete împiedica şi iei deciziile corecte atunci când eşti faţă trt faţă cu pericolul. Frica poete ori site motiveze, ori să te parakzeze. Recunoscând aceasta fi reacţionând în mod diferit b stările de fricâ, poţi mereu să-ţi schimbi viaţa femei bine. În prezent, o mulţime de oameni încearci aceleaşi sentimente de furie, urmate de nervozitate şi de sentimentul istovitor al indiferentei. Se simt descurajaţi şi lipsiţi de încredere în sine din cauza crizei economice; sunt supărări şi permit acelei supărări să-i paralizeze. Am avut o conversaţie cu un cânăr. „Am 30 de ani – mi-a mărturisit el – şi nu am niciun talent pe care să-i pot valorifica. Nu am proiecte”. Avea o grămadă de motive pentru care nu lua atitudine ca să schimbe situaţia fii care se afra. Chiar i-am spusei, dacă nu va face nimic pe tema asta, nimic nu se va schimba de b sine. I-am zis: „Dacă nu bei un efort să schimbi lucrurile, într-un an de aki înainte singura

diferenţă va fi că vei avea 31 de ani şinteiun talent care să poată fi valorificat”. Vă sună cunoscut scenariul acesta, vouă sau persoanelor la care tineri? Cum se poate ieşi dintr-o asemenea stare paralizantă? Napoleon HUI dezvăluie cum şi-a învins frica şi indiferenta şi cum a gfisk speranţa, inspiraţia şi motivam pentru a redobândi succesul.

Cel mai dramatic moment din viaţa mea

Schimbarea s-a produs brusc, în toamna lui 1927, la mai mult de un an după incidentul de ia Canion. Într-o seară, am plecat de acasă şi am mers până la clădirea şcolii publice, pe vârful dealului.

Eram hotărât să lămuresc problema cu mine însumi înainte ca noaptea să se sfârşească. Am început să mă învârt în jurul clădirii, încercând să să mă adun. trebuie să mă fi învârtit de câteva sute de ori în jurul ei, înainte ca mintea mea să fi început să funcţioneze într-un mod cât de cât lucid. În timp ce mergeam, îmi repetam întruna: „Există o soluţie şi o voi gări până să mă întorc acasă/ Trebuie să-mi fi repetat această propoziţie de o mie de ori. Ba, mai mult, credeam cu convingere ceea ce-mi spuneam. Fram profund dezgustat de mine însumi, dar păstram, totuşi, o rază de speranţă.

Apoi, ca un fulger pe un cer senin, o idee mi s-a ivit în minte cu atâta vigoare, încât impulsul mi-a pus sângele în mişcare.

„Acesta estu momentul tău de încercare. Ai fost sărăcit şi umilit pentru a-ţi putea descoperi *altrr* «şpă-ul”.

Daci situaţia economică actuală ţi-a dat o lovtcură. Împingându-te către sărăcie, umilindu-se sau afaictându-ţi încrederea în tine, ia-o ca pe un test, la Id cum a făcut şi Napoleon Hill la sfârşicu! anilor ’20 şi începutul anilor ’30. Scrâduieşte-ce să îţi descoperi after ego ui. Depăşind momentele grele şi perseverând, vei fi capabil să priveşo situaţia din perspectiva oprimă pentru a izbuti cu adevărat.

Pentru prima oară după mulţi ani, mi-am amintit ce

spusese dl Carnegie cu privire la acest „celălalt eu”. Îmi amintesc acum că spunea cât voi descoperi spre finalul eforturilor de cercetare a cauzelor eşecurilor şi succeselor şi că descoperirea se dovedeşte a fi de obicei, consecinţa confruntării cu o situaţie-limită – acel gen de situaţii în care oamenii sunt forţaţi să-şi schimbe obiceiurile şi să depăşească singuri starea dificilă în care se află.

Am continuat să mă plimb în jurul şcolii, dar, de data asta, simţeam e & plutesc. În subconştient intuiam faptul că eram aproape de a fi eliberat din închisoarea autoimpusă în care mă izolasem.

Am realizat că această situaţie-limită îmi adusese nu doar oportunitatea de a-mi descoperi celălalt eu, ci şi şansa de a testa validitatea filosofiei realizării, pe care eu o predasem altora, prezentând-o ca fiind cât se poate de funcţională. Curând, aveam să aflu dacă funcţionează sau nu. Mi-am spus că, în cel do-al doilea caz, voi da fix1 manuscrisului pe care îl terminasem şi nu voi mai face niciodată greşeala de a le spune oamenilor că sunt „stăpânii sorţii lor, cârmacii sufletelor lor”.

HUI decazi din poemul Viaţă p moarte, publicat în 1888, de WHtom Eme-l Henley (1849 – 1903)

Din bezne liră de hotar Ce mă-mpresoeră pe pământ.

Eu, căror zei or fi, dau Har Pentru *! meu cuget neînfrânt.

În cruntă gheara-mpeejmuirii Nki n-am knit, nici n-am ţipat.

Sub bâtele-ntâmptirii, capul îmi sângera, dar neplecat.

Prin dud*, lacrimi, suferinţă Mijeşte Groaza umbrelor.

Ci anii ce mă ameninţă Mi-a «a toc netemător.

Cu apae bune ţi 11 vai rele Răbojul rme creat[2] mereu.

Dar sunt stăpânul sorţ» mele:

---

2 Traducere de Dan Duhsecu, In „Antologie de poezie engleză de la începuturi până azi**, voi. UI, Fditura Minerva, Hncuw^ti, 1VS3.

Cârmaciul sufletului meu.*

Lima plină tocmai *ac* ivea deasupra crestei muntelui. Nu o mai văzusem niciodată strălucind atât de intens. Privind-o, un alt gând mi-a străfulgerat în minte:

„Lti-ai tot spus altora cum să îşi domine frica şi cum să depăşească dificultăţile care se ivesc în situaţiile-limită ale vieţii. De acum înainte poţi vorbi ca o autoritate, deoarece eşti pe punctul de a te ridica deasupra propriilor dificultăţi, cu maximă îndrăzneală şi determinare”.

Odată cu acest gând s-a produs o schimbare în chimia fiinţei mele, schimbase ce mi-a indus o stare de exaltare pe care n-o mai trăisem vreodată în trecut Mintea a început să mi st; elibereze din starea de letan pe în care căzuse. Capacitatea de a mă automotive începea să funcţioneze din nou.

Chiar m-am bucurat pentru o clipă că am avut privilegiul să truc prin acele hmi nesfârşite de frământare, fiindcă această experienţă mi-a oferit posibilitatea de a testa validitatea principiilor autorealizării, la care am ajuns, nu fără efort, în urma propriilor cercetări.

Când mi-a trecut prin minte acest gând, m-am oprit în loc, mi-am apropiat picioarele, am salutat (nu am ştiut ce, sau pe cine) şi am rămas împietrit preţ de câteva minute. Părea, la început, un lucru nebunesc, dar, în timp ce stăteam acolo, apăru un alt gând, sub forma unui *ordin* cane era la fel de concis şi de vivace ca orice ordin dat de un comandant subordonatului său.

Ordinul spunea: „Mâine te urci în maşină şi mergi în Philadelphia, unde vei fi ajutat să publici filosofia realizării”.

Nu a mai urmat rticin altă explicaţie şi nici modificări ale ordinului. De îndată ce l-am primit, m-am îndreptat spre casă, am mers la culcare şi am dormit liniştit, aşa cum nu mai de urnisem de mai bine de un an.

Când m-am trezit dimineaţa următoare, m-am ridicat din pat şi am început imediat să îmi împachetez lucrurile şi să mă pregătesc pentru călătoria spre Philadelphia.

Raţiunea îmi spunea că mă angajam într-o misiune prostească. Pe cine cunoşteam eu în Philadelphia, cine-mi va oferi ajutorul financiar pentru publicarea celor opt volume la un preţ de 25.000 $?

Răspunsul la această întrebare mi-a venit, brusc, în minte, la fel de dar ca şi cum ar fi fost rostit în cuvinte, cu glas tare: „TU urmezi acum un onlirc nu pui întrebări *Cefflalt eu* al tău te va ghida pe parcursul acestei călătorii”.

Ar mai fi fost o condiţie, în lipsa căreia pregătirea călătoriei spre Philadelphia părea absurdă. Nu aveam bani! Abia ce m-am gândit la acest aspect, că a şi intervenit *alter* <Xi>-ul cu un alt ordin: „Cere-i cumnatului tău cincizeci de dolari şi ţi-i va împrumuta”.

Ordinul părea ferm şi irevocabil. Am urmat instrucţiunile fără vreo altă ezitare. Când i-am cerut cumnatului meu banii, mi-a răspuns: „Bineînţeles că îţi voi da cincizeci de dolari, dar dacă intenţionezi să lipseşti mai mult timp, ar fi mai bine să-ţi dau o sută”. I-am mulţumit şi i-am spus că cincizeci îmi vor fi de ajuns. Ştiam că nu sunt de ajuns, dar aceea era suma pe care *alter* <y «>-ul meu îmi ordonase să o împrumut.

M-am simţit eliberat când am văzut că nimeni nu mă întreba de ce mă duc în Philadelphia. Dacă cineva ar fi ştiut ce se petrecuse cu o noapte înainte în mintea mea, cu siguranţă ar fi crezut că trebuia, mai degrabă, să mă duc la un ospiciu, în loc să alerg după cai verzi prin Philadelphia.

Alter ego-ul preia comanda

Am plecat gândindu-mă că nu eram în toate minţile, dar *alter egv-ul* meu îmi repeta că tot ceea ce trebuie să fac este să respect instrucţiunile.

Am condus toată noaptea şi în dimineaţa următoare, am ajuns în Philadelphia. Primul gând a fost să caut o pensiune modestă, unde să închiriez o cameră cu un dolar pe zi.

O dată în plus, *alter egv-ul* a preluat comanda şi mi-a dat ordin să mă cazez la cel mai excluşi vist hotel din oraş.

Cu cei patruzeci şi ceva de dolari rămaşi din capitalul meu, pălea o sinucidere financiari. Totuşi, am mers la recepţie şi am cerut o cameră; sau, mai degrabă, ar trebui să spun că mă pregăteam să cer o cameră, când *alter* id mi-a dat ordin să cer un apartament, lianii îmi ajungeau pentru două zile. Dar m-am supus.

Valerul mi-a luat bagajele, mi-a înmânat tichetul de identificare a automobilului şi a făcut o reverenţă, îndrumându-mă către lift de parcă aş fi fost Prinţul de Wales, kru pentru prima dată după mai mult de un an când o persoană mă trata cu atât de mult respect. Rudele la care locui seni, departe de a-mi fi arătat respect, mă priviseră ca pe o povară (aşa mi-am imaginat) şi, în mod cert, fusesem, deoarece nimeni aflat în starea de spirit pe care o aveam eu de mai bine de „un an nu putea ti altceva decât o povară pentru biţi cei cu care intra în contact.

Era evident că *alter* rgr>-ul meu era hotărât să mă scape dv complexul de inferioritate pe care îl dezvoltasem.

— Am plasat valetului un dolar. Începusem să estimez cum va arăta factura mea de hotel până la sfârşim! săptămânii, când *alter* rgo-ul mi-a ordonat să-mi eliberez mintea de oria? gânduri restrictive şi să mă port, pentru moment, ca şi cum aş fi avut în buzunare toţi banii pe care mi-i doream.

Experienţa pe care o trăiam era atât nouă, cât şi extrem de ciudată. Nu pozasem niciodată în ceva diferit de ceea *ce* credeam eu că sunt.

Pentru aproape o jumătate de oră *alter* «gu-ul mi-a dat instrucţiuni pe care aveam să le urmez întocmai în următoarea perioadă a şederii mele în Philadelphia. Instrucţiunile veneau prin intermediul gândurilor care-mi apăreau în minte cu o intensitate mult mai puternică decât gândurile mele obişnuite.

— Hill se purta ca persoana bogată care îşi dorea să fie. Sumam întru totxrf de acord: pentru a fi bojpt. trebuie să gândeşti pe măsură. E, da asemenea, importam să fii în mediul poor Mt. Don Green, directorul general al Fundaţiei

„Napoleon Har. mia spus mai demult: „Mai întâi, mi-am cumpărat costume de calitate de la Sobafs» un magazin cu haine pe comandă, de unde cumpărau şi directorii de b Eastman Kodak. Proprietarul avea un afiş în spatele casei de marcat ce spunea: «Dacă doreşti să ai succes, mai întâi trebuie şi te îmbraci pentru ei.»”.

În orice caz. recomandăm cumpătare atunci când încercaţi şi procedaţi precum domnul He când cheltuia bana pe care no-i avea.

Am primit „ordine” stranii dintr-o sursă stranie

Indicaţiile pe caru le-am primit au început astfel:

„Acum eşti în totalitate sub comanda *alter* ego-ului tău-Eşti îndreptăţit să ştii că două entităţi similare locuiesc în corpul tău; de fapt, două entităţi similare locuiesc în corpul fiecărui om de pe Pământ.

Una dintre cele două entităţi este motivată şi stimulată de impulsul fricii. Cealaltă este motivată şi stimulată de impulsul credinţei. De mai bine de un an ai fost condus, asemeni unui sclav, de entitatea fricii.

Alaltăieri noapte, entitatea credinţei a preluat controlul asupra corpului tău, şi acum eşti condus de ea. De dragul discuţiei, poţi numi această entitate *alter* rgp-ul tău. Nu cunoaşte limite „nici frică şi nici noţiunea de im*posibil.*

ţi s-a ordonat să alegi acest mediu luxos, într-un hotel scump, ca mijloc de descurajam a celeilalte entităţi. „Vechiul sine”, motivat de teamă, încă nu a murit; de-abia a fost detronai. Şi te va urmări peste tot pe unde vei merge, aşteptând un moment prielnic pentru a prelua, din mm, controlul. Gândurile tale sunt singurele lui arme. Retine asta şi ţine uşile minţii bine închise la orice idee limitatnare, dacă vrei să fii în siguranţă.

Nu-ţi face probleme în privinţa banilor. Îi vei obţine atunci când vei avea nevoie.

Şi acum să trecem la treabă! în primul rând, ar trebui să ştii că entitatea credinţei – cea care deţine acum controlul asupra corpului tău – nu este capabilă să facă

minuni şi nici să lucreze împotriva vreunei legi a naturii. Atât timp cât deţine controlul asupra corpului tău, te va ghida, arătându-ţi calea cea mai logică şi mai simplă de a rezolva situaţia, atunci când îi vei cere ajutorul.

Mai important decât orice altceva este să reţii faptul că nu acest *alter ego*, ci tu însuţi va trebui să-ţi dud la îndeplinire planurile; el doar te va ghida într-un mod inteligent, astfel încât să-ţi poţi atinge obiectivele.

Vei fi. oare, ghidat de credinţi?

Seu vei permite incH să preia controlul asupra ta?

Acest *alter ego* al tău te va ajuta să-ţi duo planurile la îndeplinire. Mai mult, ar trebui să ştii că începe prin a-ţi îndeplini cea mai mare dorinţă, în acest moment, cel mai important obiectiv al lâu – cel care te-a şi adus aici – este de a publica şi populariza rezultatele cercetărilor tale, referitoare la cauzele succesului şi cele ale eşecului. Estimezi că vei avea nevoie de aproximativ 25 (KM) $.

Printre cunoştinţele tale există un om care-ţi va furniza capitalul necesar. Începe acum să faci o listă în minte cu numele tutumr celor pe care-i cunoşti şi despre care consideri că ar putea contribui, la nevoie, la rotunjirea capitalului tău.

Îţi vei da seama imediat când îţi va trece prin minte niunele persoanei potrivite. Ia legătura cu acea persoană şi vei primi ajutorul de care ai nevoie. Nu face, totuşi, nicio referire la *alter* ego-ul tău. Prezintă-ţi cererea în termenii specifici unei afaceri. Dacă încâlci aceste instrucţiuni, vei fi, cel puţin pentru un timp, învins.

Alter fgo-ul tău va rămâne la comandă şi va continua să te ghideze atât timp cât vei avea încredere în el. Ţine-te departe de îndoială, frică şi de toate gândurile tale limita tive.

Pentru moment, asta e tot. De-acum, vei merge mai departe ghidat de propria voinţă, aşa cum făceai şi înainte de a-ţi descoperi *alter* e? gr-ul. Din punct de vedere fizic, eşti aceiaşi ca întotdeauna; astfel, nimeni nu va recunoaşte vreo schimbare în ceea ce te priveşte”.

Am aruncat o privire prin cameră şi am clipit din ochi pentru a mă asigura că nu visez. M-am ridicat din pat şi m-am dus la oglinda să mă privesc de aproape. Expresia feţei mi se schimbase, curajul ţi încrederea luaseră locul îndoielii şi neîncrederii. Acum ştiam cu siguranţă că tropul îmi era stăpânit de o entitate diferită de tea care U ghidase până acum două nopţi, când m-am plimbat în junii clădirii acelei şcoli din Virginia de Vest.

Capitolul se încheie cu unul dintre momentele de cumpănă din viaţa autorului. Ai trăit vreodată o schimbare asemenea celei descrise de Hia? în termeni religioşi, poate fi descrisa ca o experienţă a convertiri I. Alţii ar putea-o numi „semnal de alarmă*, „bătaie prietenească pe umăr" sau, mai pe şleau, „un şut în fund.

2

O lume nouă mi se dezvăluie

Mi s-a dat în mod clar o nouă viaţă, una în care am fost separat de toate formele de frică pe care le experimentasem până atunci. Am fost cuprins de un sentiment de curaj cum nu mai trăisem în viaţa mea. În ciuda faptului că nu mi se arătase cum sau din ce sursă voi găsi fondurile pe care le căutam, eram atât de încrezător că banii îşi vor face, în cele din urmă, apariţia, încât mă vedeam deja în posesia lor.

În puţine momente din viaţa mea am trăit un asemenea. sentiment de credinţă profundă. E o senzaţie can? nu poate fi descrisă în cuvinte cuiva care nu a trăit-o. Nu există cuvinte în vocabularul nostru care să poată descrie aşa ceva – este un adevăr ce poate fi confirmat cu uşurinţă de toţi cei care au trecut printr-o experienţă asemănătoare celei trăite de mine.

Am trecut imediat la fapte, urmând pas cu pas instrucţiunile pe care le-am primit. Senzaţia că mă îmbarcasem într-o misiune imposibilă dispăruse în întregime. Rând pe rând, am revizuit toate numele cunoscuţilor mei, listându-i pe toţi cei despre care ştiam că au capacitatea financiară de a-mi furniza cei 25.000 $ de

care aveam nevoie, începând cu Henry Ford şi continuând cu peste trei sute d «nume. Celălalt eu al meu nu a comentat nimic în afară de un simplu: „Caută mai departe.*

Cea mai întunecată oră este cea de dinaintea zorilor

Dar iată că am ajuns şi la capăt. Epuizasem întreaga listă de nume şi, odată cu ea, epuizasem şi resursele mele fizice. În ultimele două zile şi nopţi, mă concentrasem în exclusivitate asupra muncii pe care o făceam, oprindu-mă din demersul meu numai pentru a dormi câteva ore.

M-am sprijinit de spătarul scaunului, am închis ochii şi, pentru câteva minute, am avut senzaţia că aţipesc. M-am trezit brusc cu impresia că în cameră explodase ceva. În timp ce redoveam lucid, în mintea mea îşi făcu loc un nume: Albert L. Felton şi, odată cu el, prinse contur un plan prin care reuşeam să îl conving pe domnul Pelton să îmi publice cărţile. Mi-l aminteam pe domnul Felton ca fiind unul dintre clienţii care îşi făcuseră publicitate în paginile revistei *The Golden*, pe care eu o înfiinţasem cu ani în urmă.

Subconştientul ka Hill a identificat un nume cunoscut, pe care şi-l amintea doer ca pe un chent al rubrtdl de putotititate din revista publicată de HUI, nume pe care l-a ales drept o potenţială sursă de finanţare. Lisăm o Impresie asupra fiecărei persoane cu care ne întâlnim, la fel cum fiecare om cu ore interacţionăm ne face o Impresie. Nu se ştie niciodată cine îţi poete deveni asocia» în afaceri. Reţeaua socială care se ţese în jurul tău ascunde o putere extraordinară.

Am trimis imediat după un secretar şi am dictat o scrisoare către domnul Pelton, care locuia în Meriden, Connecticut, descriindu-i planul exact aşa cum mi se arătase mic. Mi-a răspuns printr-o telegramă, în care mă anunţa că până a doua zi va fi în Philadelphia, ca să ne vedem.

Când ne-am întâlnit, i-am arătat manuscrisele originale în care structurasem întreaga teorie pe care o

cercetasem ani la rând şi i-am explicat în câteva cuvinte care ar fi misiunea lui. A răsfoit manuscrisele câteva minute, apoi s-a oprit brusc, şi-a fixat privirea pe un perete preţ de câteva secunde, după care a zis: „O să-ţi public cărţile”.

Am încheiat un contract; mi s-a oferit un avans substanţial din drepturile de autor. Eu i-am dat manuscrisele, iar el a plecat înapoi la Meriden.

La vremea aceea, nu l-am întrebat ce anume l-a determinat să ia o astfel de decizie, înainte de a citi măcar manuscrisele mele. Tot ce ştiu este că mi-a oferit finanţarea necesară, mi-a publicat cărţile şi m-a ajutat să vând mii de exemplare clienţilor săi, aflaţi practic în toate ţările vorbitoare de limba engleză.

„Celălalt eu” este foarte eficient

La trei luni după ziua în care domnul Poton m-a vizitat în Philadelphia, un set din cărţile mele mi-a fost aşezat în faţă, pe birou, iar venitul rezultat în urma vânzărilor a început să crească într-un ritm atât de alert, încât, în scurt timp, mi-am acoperit toate cheltuielile. Acum, aceste cărţi se află în mâinile tuturor discipolilor mei.

Primul cuc pentru drepturile de autor, rezultat în urma vânzărilor de carte, a fost în valoare de 850 S. În timp ce deschideam plicul, celălalt eu al meu mi-a spus: „Singura limită care există este cea pe care tu însuţi o trasezi în mintea tai”.

„Singura limită care există este cea pe care tu însuţi o trasezi în mintea ea!”

Această afirmaţie este la W de valabilă pentru tine cât este şi pentru mine? Au fost multe momente în care am Idee propriul duşman fi am ratat din cauza lipsei de încredere în propria persoană. Hll vrea ca fiecare dintre noi să în descopere „celălalt eu”, pentru a ne putea atinge potenţialul absolut.

Nu suni sigur că ştiu ce este acest „celălalt eu”, dar ceea ce ştiu este faptul că nu există înfrângere permanentă

pentru aed bărbat sau pentru acea femeie care îl descoperă şi se bazează pe el.

A denia zi de la vizita domnului Felton în Philadelphia… celălalt eu" mi-a dat o nouă idee care mi-a rezolvat problemele financiare imediateâdeea care mi-a venit în minte consta în faptul că metodele de comercializate a automobilelor trebuiau schimbate drastic şi că viitorii comercianţi din acest sector vor trebui să înveţe să vândă maşini, în loc să cumpere sau să facă schimb de maşini uzate, metodă folosită de majoritatea dintre ei până atunci.

Totodată, mi-a venit ideea că proaspeţii absolvenţi de facultate, care habar nu au de şmecheriile practicate în vânzarea automobilelor, ar putea i viitorii comercianţi, ideea era atât de originală, încât l-am sunat imediat pe directorul de vânzări al companiei General Motors şi i-am explicat pe scurt planul meu. Şi el, la rândul său, a fost impresionat de idee şi m-a direcţionat spre reprezentanţii din Mfest Philadelphia ai companiei Buick Automobile. al cărui proprietar şi director era Earl Powell, f. – am vizitat pe domnul Powell şi i-am explicat planul muu. Am fost imediat angajat drept colaborator pentru a instrui cincisprezece absolvenţi de facultate, aleşi cu rigurozitate, care aveau să pună în aplicare planul.

În urma colaborării, venitul meu a fost suficient pentru a acoperi cheltuielile pe următoarele trei luni, inclusiv nota de plată cam ridicată a camerei de hotel, care mă îngrijorase la început. Apoi am primit banii de pe urma vânzării cărţilor.

Celălalt eu al meu nu m-a dezamăgit. Banii de care aveam nevoie i-am primit la momentul potrivit, aşa cum mă asigurase că se va întâmpla. De acum eram deja convins că vizita mea în Philadelphia nu era o misiune imposibilă, aşa cum mi se păruse atunci când plecasem din Virginia de Wst.

De atunci şi până în acest moment, am avut tot ceea ce mi-am dorit, şi asta în ciuda faptului că întreaga lume

trecea printr-o perioadă de recesiune financiară, când strictul necesar nu era la îndemâna tuturor. Câteodată, problemele financiare pe care le aveam păreau să se rezolve cu oarece întârziere, dar pot spune cu mâna pe inimă că „celălalt eu" al meu m-a ajutat de ori de câte ori am avut nevoie şi mi-a arătat ce trebuie să fac.

„Celălalt eu" nu are precedent, nu cunoaşte vreo limită şi întotdeauna găseşte o cale pentru a-ţi îndeplini dorinţele. F posibil să fie încurcat de chestiuni temporare, dar niciodată nu va cădea pradă unui eşec permanent. Sunt la fel de convins de certitudinea acestei afirmaţii precum sunt de îndatorirea mea de a scrie aceste rânduri.

„ «Celălalt eu» nu ere precedent, nu cunoaşte vreo limită ai întotdeauna gleeate o cale pentru a îndeplini dorinţele. E posibil să fie încurcat de chestiuni temporare, dar niciodată nu va cădea pradă unui eşec permanent" De cât» ori am permis chestiunilor temporare să ne afecteze, de parcă ar fi fost probleme permanent», fh ioc să învăţăm de pe urm» lor şi să mergem mai departe? După cum spune hbH. şi el a avut de a face cu mult» dificultăţi de-a lungul călătoriei lui, dar de fiecare dată a reuşit să vadă partea până a paharului şi să iasă câştigător.

Între timp, sper sincer că milioanele de bărbaţi şi de femei care au fost afectaţi de recesiune şi de alte evenimente neplăcute vor descoperi în interiorul lor acea stranie entitate pe care eu am numit-o „celălalt eu" şi că această descoperire le va înlesni o relaţie mai apropiată cu sursa puterii care depăşeşte obstacole şi ghidează problemele, în loc să se lase controlaţi de ele. Există o putere imensă ce trebuie descoperită în „celălalt eu" care se ascunde în fiecare dintre noi! Caută şi o vei găsi!

Opera lui Hill a fost publicată în timpul Mari Crize Economică şi a ajutat, într-adevăr, milioane de oameni să găsească speranţa şi curajul de a trie cu credwiţa că vor descoperi propriul drum spre succes. Cred ci putem găsi multe asemănări între timpul lui şi al nostru, în momentele dificile, ne putem descoperi propria voinţă şi puterea interioară. Datorită incertitudinilor economice din acest

moment, oamenii aleg – sau sunt forţaţi să aleagă – noi modalităţi de a se susţine financier, iar mulţi dtotre ei vor avea succes. Vor II poveşti de mere succes despre care vom citi peste câţiva ani. Povestea ta va fi printre ele, ori vei sta să priveşti de pe margine?

„Eşecul" – o binecuvântare deghizată

Am făcut încă o descoperire cu ocazia acestei interacţiuni cu „celălalt eu", şi anume aceea că există o soluţie pentru fiecare problemă, indiferent de cât de dificilă poate părea la început.

„Există o soluţie pentru fiecare problemă.

Indiferent de cât de dificilă poate părea ta încăput".

Deşi acest fapt este greu de acceptat, când eşti prins în mipocul furtunii privirea retrospectivă dovedeşee, h general, vaMitatea acestui mod do a gândi.

Am descoperit că, odată cu fiecare experienţă a înfrângerii temporare, odată cu fiecare eşec, cu fiecare formă du adversitate, vine şi un sâmbure al unui beneficiu echivalent.

Ţineţi cont, nu am spus un succes în plină floare, ci doar sâmburele din care succesul va răsări şi va creşte. Nu ştiu să existe o excepţie de la această regulă. Sâmburele despre cam vorbesc nu poate fi observat tot timpul, dar poţi fi sigur că este acolo, într-o formă sau alta.

Nu pretind că înţeleg totul despre această forţă care m-a redus la o stare de sărăcie, caic m-a făcut să tremur de fiică şi care, mai apoi, mi-a dăruit o renaştere a credinţei cu ajutorul căreia am fost privilegiat să ajut, la rândul meu, zeci de mii de persoane aflate în situaţii dintre cele mai dificile, lot ceea ce ştiu este că o asemenea forţă a intrat în viaţa mea şi dl fac tot ce pot pentru a-i pune şi pe alţii în legătură cu ea.

Pe parcursul studierii cauzelor succesului şi ale eşecului, desfăşurate de-a lungul unui sfert de secol, am descoperit multe principii ale adevărului care m-au ajutat atât pe mine, cât şi pe alţii, dar nimic din ceea ce am observat nu m-a impresionat atât de mult ca descoperirea

faptului că fiecare lider din trecut, a cărui arhivă am studiat-o, a fost asaltat de dificultăţi şi a întâmpinat înfrângeri temporare, până să poată învinge.

… flecare Bder din trecut, a cărui arhivă am studiat-o. a fost asaltat de dificultăţi şi a întâmpinat înfrângeri temporare, până să poată învinge”.

Eşecul şi înfrângerea temporarii sunt part» componentă a călătoriei spre adevăratul succes.

De la Iisus şi până la Educin, oamenii care au avut cele mai multe realizări au fost aceia care au suferit cele mai dure înfrângeri temporare. Acest lucru ar putea justifica deducţia conform cărei Inteligenţa Infinită ar avea un plan sau o lege* astfel concepută, încât fiecare om să fie nevoit să întâmpine mai multe obstacole înainte de a i se oieri privilegiul de a conduce «au de a avea oportunitatea de a-şi oferi serviciile într-un mod care să conteze.

Nu mi-aş dori să mai trec vreodată prin ce am trecut în acea zi fatidică de Crăciun, din 1923, şi nici printr-o experienţă asemănătoare acelei după-amiezi în care m-am plimbat în jurul şcolii din Virginia de Vest, luptându-mă cu spaima, dar toată averea din lume nu m-ar convinge să mă privez de cunoştinţele pe care le-am dobândit în urma acelor experienţe-Credinţa capătă un nou înţeles

Repet că nu ştiu exact ce este acest „celălalt eu”, dar ştiu destul încât să am deplină încredere că mă va ajuta în situaţii dificile, când raţiunea singură nu e suficientă pentru a mă scoate din impas.

Criza economică începută în 1929 a adus nefericirea a milioane de oameni, dar să nu uităm că acea experienţă a avut, de asemenea, multe aspecte pozitive, cum ar fi conştientizarea faptului că există ceva infinit mai rău decât să fii nevoit să munceşti. Şi anume, să nu ai cum să munceşti. În ansamblu, acea criză a fost mai mult o binecuvântare decât un blestem, dacă este analizată prin prisma schimbărilor pe care le-a adus în minţile celor, afectaţi. Acelaşi principiu este valabil pentru fiecare

experienţă cane a schimbat obiceiurile oamenilor şi i-a forţat să privească „înăuntrul” lor pentru a soluţiona în mod optim problemele cu care se confruntau.

«Există ceva infinit mai rău decât şi fii nevoit şi munceşti.

Şi anume, să nu ai cum să munceşti, în ansamblu, acea criză a fost mai mult o binecuvântare decât un blestem, daci este anafetată prin prisma schimbărilor pe care le-a adus. ”

Oare HM vrea să fie dur sau priveşte dincolo de cauzele şi de efectele evidente generate de dezastrul economic, pentru a pune în lumină efectele spirituale fundamentale ce rezultă th urma unei adevărate crize? Este actuala criză economică mal mult o binecuvântare său. dimpotrivă, un blestem? Greutăţile economice cu care ne confruntăm – cum ar fi pierderea unei slujbe – ar putea II o binecuvântare deghizată? Poate că răspunsul este „dă”. daci rezultând acestui travaliu constă în deşteptarea unui spirit anoreprenorlal şi crearea unei noi afaceri.

Anul în care am stat izolat în Virginia de Vest a fost, de departe, cea mai severă pedeapsă din viaţa mea, dar această experienţă mi-a adus binecuvântarea sub forma cunoştinţelor de care aveam nevoie, cunoştinţe care au depăşit în valoare suferinţele la care am fost supus. Aceste două consecinţe – suferinţele şi cunoştinţele câştigate – au fost inevitabile. Legea compensaţiei, pe care Emerson a definit-o at & l de bine, a făcut ca acest rezultat să fie deopotrivă firesc, cât şi necesar.

fbtphWUdo Etimon (1803 – 1862) explica legea compensaţiei în termeni foarte clari: „finanţrv tot ceea ce ai pierdut, ai câştigat, în schimb, afreevaj, şi pentru tot ceea ce ai câştigat, ai pierdut, în schimb, altceva”. În această notă de Jurnal, datată 8 Ianuarie 1826. a mai scris; „Tot ce ştim se bazează, de fapt, pe un sistem de compensaţii. Fiecare greşeală într-o privinţă este răscumpărată într-o altă privinţă. Fiecare suferinţă este recompensată, fiecare sacrificiu este răsplătit, fiecare

datorie este plătită”.

Nu am de unde să ştiu dacă viitorul îmi va rezerva dezamăgiri, sub /ormă de înfrângeri temporare. Cu toate acestea, ştiu că nicio experienţă viitoare nu mă va putea răni la fel de adânc precum cele din trecut, fiindcă acum sunt în relaţii cel puţin bune cu „celălalt eu” al meu.

Din clipa în care „celălalt cu „a pus stăpânire pe mine, am dobândit cunoştinţe folositoare, pe care cu siguranţă că nu le-aş fi dobândit, dacă fiinţa mea temătoare ar fi fost în continuare dominantă. În primul rând, am învăţat că cei care se confruntă cu dificultăţi ce par insurmontabile pot, dacă vor, să depăşească aceste dificultăţi, alegând să le uite pentru un timp şi să-i ajute pe alţii care au probleme mai grave.

E mai important *să* dai decât să primeşti

Suni convins că niciun ajutor pe care îl dăm celor aflaţi în dificultate nu rămăruz nerăsplătit. Răsplata nu vine întotdeauna din partea celor care au beneficiat de ajutorul primit, dar va veni, cu siguranţă, dintr-o sursă sau alta.

Am serioase îndoieli că cineva poate dispune de ajutorul „celuilalt eu” al său atât timp cât este stăpânit de lăcomie şi avariţie, invidie şi frică; dar, dacă totuşi greşesc concluzionând astfel, atunci îmi rămâne neobişnuita onoare de a fi una dintre acele persoane care au găsit împăcarea şi fericirea graţie unei perspective nu tocmai logice. Aş prefera, în acest caz, hă fi greşit; mai bine să fiu fericit pornind de la premise greşite decât să fiu nefericit, dar să am dreptate! Însă perspectiva pe care v-am împărtăşit-o nu este greşită!

Atât timp cât rămân în relaţii bune cu „celălalt eu” al meu, pot ajunge în posesia oricărui lucru material de care am nevoit». De asemenea, pot găsi fericirea şi împăcarea. Ce altceva şi-ar mai putea dori cineva?

Singurul lucru care m-a inspirat să scriu această carte a fost dorinţa sinceră de a-i ajuta pe ceilalţi, împărtăşindu-le, atât cât vor fi dispuşi să accepte, din

comoara care a intrat în posesia mea în momentul în care mi-am descoperit „celălalt eu”. Această comoară – din fericire – nu poate fi măsurată în unităţi monetare, pentru că este superioară oricărui lucru ce poate fi măsurat în acest mod.

Bunurile pot fi estimate prin prisma balanţelor bancare. Averea despre care vorbesc eu poate fi măsurată nu numai în funcţie de gradul de linişte sufletească şi de mulţumire adus, ci şi în funcţie de numărul adepţilor rugăciunii.

„Celălalt eu” al meu m-a învăţat ca, de fiecare dată când merg să mă mg, să mă concentrez asupra scopului şi să uit de planul care trebuie urmai pentru a-l atinge. Nu vreau să insinuez că obiectele materiale pot fi achiziţionate fără niciun plan. Ceea ce încerc să spun este că puterea care transpune gândurile şi dorinţele în realitate îşi are sursa în Inteligenţa Infinită care, faţă de cel care se roagă, ştie mult mai multe despre planuri.

Altfel spus, n-ar fi mai înţelept ca atunci când ne rugăm, să lăsăm în grija Minţii Universale sarcina de a livra planul cel mai potrivit în vederea materializării obiectului rugăciunii? Experienţa mea în ceea ce priveşte rugăciunea m-a învăţat că, de obicei, în urma rugăciunii rezultă (în cazul în care rugăciunea primeşte răspuns) un plan optim pentru a dobândi obiectul cerut, prin mijloace naturale şi concrete. Planul trebuie transpus prin efort propriu.

Nu am cunoştinţă despre vreo formă de rugăciune care să funcţioneze dacă este formulată de o minte atinsă, fie şi în cel mai mic grad, de frică.

Este rugăciunea parte din viaţa noastră? Ai încredere în faptul ci Dumnezeu îţi va Bura planul cel mai potrivit pentru a obţine obiectul cerut în rugăciune? Admtţi că, dacă vrei ca planul tău să aibă suc cea, trebuie să preiei iniţiativa?

Un nou mod de a mă ruga

De când m-am obişnuit cu „celălalt eu” al meu, s-a

schimbat şi felul în care mi rog. Obişnui am să merg la rugăciune numai atunci când mă confruntam cu o ţii firul talc. Acum, ori de câte ori este posibil, mă duc la rugăciune înainte ca dificultatea să mă acapentze. Acum nu mă mai rog pentru mai multe bunuri şi binecuvântări ale acestei lumi, ci pentru a fi vrednic de ceea ce am deja. Mi se pare că acest plan te mai bun decât cel de dinainte.

Inteligenţa Infinită nu pare deloc ofensată atunci când aduc mulţumiri şi mă arăt recunoscător pentru binecuvântările care mi-au încununat eforturile. Am fost uimit când am încercat prima oară să mulţumesc pentru ceea ce am deja, descoperind ce avere imensă am avut, fără să o fi apreciat la adevărata ei valoare.

Du exemplu, am descoperit că aveam un corp sănătos, varu nu a fost niciodată afectat serios de vreo boală. Am avut o minte suficieul de echilibrată. Am avut o imaginaţie creatoare cu ajutorul căreia am putut face servicii utile unui mare număr de oameni. Am fost binecuvântat cu toată libertatea pe care mi-am dorit-o, atât din punct de vedere fizic, cât şi mental. Am avut mereu dorinţa neîncetată de a-i ajuta pe ceilalţi – pe cei care au fost mai puţin norocoşi.

Am descoperit că fericirea, principalul scop al oamenilor, mi-a aparţinut în ciuda crizei financiare care m-a afectat în plan economic.

În ultimul rând, dar sub nicio formă şi cel din urmă, am descoperit că am avut privilegiul de a-mi apropia Inteligenţa infinită, fie pentru scopul de a oferi mulţumiri pentru ceea ce am deja, fie pentru a cere mai mult şi pentru a fi ghidat.

N-ar fi util ca fiecare cititor al acestei cărţi să facă un inventar al proprietăţilor sale intangibile? Un astfel de inventar poate scoate la iveală posesiuni de valoare inestimabilă.

Putem să facem, cu taţii, un inventar al binecuvântărilor primite la viaţă. Şi să mulţumim pentru fiecare dar ce ne-a fost dat. Ştiu că ta momentele de

cumpăni, încerc să mi gindesc la familia mea. la prietenii mei şi fa binecuvântările pe care le-au adus la viaţa mea. Acesta este cea mai rapidă cale prin care-mi revin şi uit pentru un timp. de cificultiţi.

Câteva semne pe care le-am trecut cu vederea întreaga lume trece printr-o schimbare de proporţii atât de ului tore, încât milioane de oameni au intrat în panică din cauza grijilor, a îndoielii, a indeciziei şi a fricii! Mi se pare că acum este un moment minunat pentru ca cei care au ajuns la o răscruce să depună eforturi ai scopul de a se familiariza cu propriul „sine", cu „celălalt eu" care se ascunde în fiecare.

Toţi cei care doresc să facă acest lucru vor găsi utilă o lecţie pe care o pot învăţa de la natură. Simpla observare a naturii vă arată că stelele strălucesc etern, noapte de noapte, în locul lor obişnuit; că soarele continuă să trimită în jos razele sale de căldură, ajutând Pământul să fie o sursă abundentă de produse alimentare şi de îmbrăcăminte; că apa continuă să curgă la vale; că păsările cerului şi animalele sălbatice din pădure îşi satisfac nevoile obişnuite de hrană; fiecare zi este urmată de o noapte odihnitoare; vara febrilă este urmată de iarna odihnitoare; anotimpurile vin şi se duc, exact aşa cum au făcut înainte de începerea crizei din 1929; în realitate, doar mintea oamenilor a încetat să funcţioneze în mod normal, şi acest lucru, pentru că oamenii s-au lăsat stăpâniţi de teamă. Observarea acestor fapte simple ale vieţii de zi cu zi poate fi un punct de plecare pentru cei care doresc să înlocuiască frica prin credinţă.

Nu sunt profet, dar pot, cu tot respectul, să prezic faptul că fiecare individ are puterea de a-şi schimba statutul material, sau financiar, schimbând, în primul rând, natura credinţelor sale.

Fiecare individ are puterea de a-şi schimba statuai material, sau financier, schimbând. În primul rând, natura credinţelor sale".

Imediat după publicarea cârtii *De idee Im* bane, în

1937, Napoleon Hr a început acest manuscris. *Secretul libertăţii*. În interviul cu Diavolul. Kill descoperi şi dezvăluie modul în cere Diavolul poate „ţi-ri facă felul” şi cum îţi poţi active „eeUUale eu*, astfel încât să cucereşti nu doar teritoriul pe care Diavolul stăpâneşte în viaţa ta, ci şi modul în care pod insufle tărie. celuilalt eu” al tău pentru a atinge succesul absolut! De-a lungul operei sale. apare tema recurentă a importanţei transformării temerii în credinţi.

Nu confundaţi cuvântul *credinţă* cu termenul Cele două nu au aceeaşi semnificaţie. Toată lumea este capabilă să îşi *dorească* avantaje financiare, materiale sau spirituale, dar elementul de credinţă este singura putere prin care o dorinţă poate fi transformată într-o *credinţă* şi, astfel, materializata.

Acum este momentul să atrag atenţia asupra unui beneficiu real pe care orice persoană îl poate experimenta, dacă face apel la credinţă, atunci când îşi îndreaptă atenţia asupra oricărei forme, de dorinţă constructivă. Mintea acţionează asupra dorinţei. Nu există nicio excepţie. Ai gripă ce îţi doreşti, pentru că, fără îndoială, se va îndeplini.

Credinţa este începutul marilor realizări

Dacă Edison s-ar fi oprit la dorinţa de a descoperi secretul prin care energia electrică poate fi obţinută astfel încât să poată fi utilizată prin intermediul unui bec, confortul civilizaţiei ar fi rămas unul dintre multiplele secrete ale naturii. 13 a cunoscut înfrângerea temporară de zeci de mii de ori de ori înainte de a-i smulge naturii secretul. Aceasta din urmă a cedat pentru că el a crezut până la capăt că aşa se va întâmpla şi a continuat să încerce până când a găsit răspunsul.

Edison a descoperit mai multe dintre secretele Naturii, (acestea ar fi fost numite „minuni” acum ceva vreme), în domeniul fizicii, decât oricare alt om care a trăit vreodată, şi aceasta pentru că a reuşit să-şi cunoască „celălalt eu”. Am cuvântul lui pentru acest lucru, dar chiar dacă nu l-aş fi avut, realizările sale au divulgat, ele însele,

secretele ce au dus la împlinirea lor.

Nimic aflat în limitele rezonabilului nu este imposibil pentru omul care ştie şi se bazează pe „celălalt eu” al său.

O rugăciune este un gând lansat, uneori exprimat în cuvinte, alteori exprimat în tăcere. Am observat, din experienţă, că o rugăciune spusă în gând este la fel de eficace ca una rostită cu voce tare. Am observat, de asemenea, că *starea de spirit este factorul* atunci când rugăciunea funcţionează, la Ici ca şi atunci când acest lucru nu se întâmplă.

Concepţia pe care am încercat să o expun este că *alter* lyoul simbolizează doar un alt mod de apropiere de Inteligenţa Infinită; un mod de apropiere care poate fi stăpânit uşor, prin întrepătrunderea gândurilor cu credinţa. Ceea ce vreau. să spun este că acum nutresc o credinţă mai mare în puterea rugăciunii.

Starea de spirit cunoscută sub numele de credinţă pare a se deschide celui de-al şaselea simţ, prin care se poate comunica cu sursele de putere şi de informaţie ce depăşesc cu mult orice este disponibil celor cinci simţuri fizice, împreună cu cel de-al şaselea simţ, vine în ajutor o putere ciudată, să presupunem un înger păzitor, care pe te deschide oricând uşile către templul înţelepciunii. „Al şaselea simţ*” este mai aproape de noţiunea de miracol decât orice altceva am experimentat vreodată şi pânbabil că îmi pare astfel doar pentru că nu reuşesc să înţeleg metoda după care funcţionează acest principiu.

Sunt convins că există o putere, sau o cauză primă, sau ti Inteligenţă care pătrunde în fiecare atom de materie şi îmbrăţişează fiecare unitate de energie perceptibilă pentru om, că această Inteligenţă Infinită converteşte ghindele în stejari, face ca apa să curgă la vale în concordanţă cu legea gravitaţiei, aduce ziua după noapte şi vara după iarnă, fiecare menţinându-şi locul şi relaţia în raport cu celelalte. Această inteligenţă este cea care ne ajută să ne materializăm dorinţele. Experienţa e cea care m-a condus către această convingere.

Obişnuiesc, de mulţi ani, să-mi fac inventarul personal o dată pe an, încercând să văd în ce măsură am reuşit să-mi reprim ori chiar să-mi elimin slăbiciunile şi pentru a stabili, dacă este cazul, ce progrese am făcut în cursul acelui an.

Acest pasaj despre credinţi merita recitit de mai muke ori, deoarece cuprinde învăţăturr în Hill despre rugăciune. Creatoţa, îi opinia lui, este un al şaselea simţ", sau puterea spirituală care ne permite să reuşim rezonând cu cauza primă a tuturor lucrurilor – una dintre sintagmele pe care le foloseşte Hill pentru a vorbi despre Dumnezeu. Credinţa ki este una de tip practic, sau „ştiinţific", care pune accenni pe rezultate tangibile.

În cartea Three Aeec *from Gofdzm* ducutat despre ecuaţia succesului personal, care dezvăluie explicit importanţa credinţei.

((P + T) xăxă) + C = ecuaţia succesului personal

Combinarea pasiunii cu talentul, căutarea şi întreprinderea acţiunii corecte – acestea sunt componente foarte importante pentru cei care vrea să aibă succes… dar abia când toate aceste componente se combină cu o credinţă puternici în tine însuţi şi în misiunea personali, Ind Mdul poate viza cu adevărat ecuaţia succesului personal.

3

Un straniu interviu cu Diavolul

Dacă vei cili interviul cu Diavolul, îţi vei da seama, din scurta descriere a vieţi) mele, ce eforturi disperate a ticul acesta pentru a mă reduce la tăcere înainte să câştig încrederea publicului. Tot atunci vei înţelege şi de ce interviul a trebuit să fie precedat de istorisirea personală a trecutului meu.

Înainte de a începe să citeşti interviul, vreau să ai o imagine clară a ultimei ispite la care m-a supus Diavolul şi, pe deasupra, să ţii minte că această din urmă ispită mi-a dat şansa să-l trag de coadă până a mărturisit.

Uneltirile Diavolului au început odată cu recesiunea

din 1929. În urma acelei întoarceri norocoase a roţii vieţii, mi-am pierdut proprietatea de şase sute de acri din Catskill Mountains; veniturile mi s-au redus la zero. Banca Naţională Harriman, unde erau depozitaţi toţi banii mei, parcă fusese rasă de pe suprafaţa pământului. Înainte de a-mi da seama ce se întâmplă, m-am trezit într-o furtună spirituală şi economică, ce a evoluat într-o catastrofă la scară mondială cu aşa o forţă, încât niciun individ sau grup de persoane nu i-ar fi putut ţine piept.

În timp ce aşteptam ca furtuna şi panica oamenilor să se calmeze, m-am mutat în Washington, D.C., oraşul

În care mi-am făcut debutul imediat după întâlnirea cu Andrew Carnegie, în urmă cu aproape un sfert de secul.

Aveam senzaţia că nu puteam face absolut nimic altceva în afară de a aştepta. Tul ceea ce aveam la dispoziţie erau timpul şi răbdarea. După trei ani de aşteptare fără rezultate concrete, sufletul meu neliniştit începea să mă împingă înapoi, spre muncă.

Aveam puţine şanse să predau filosofia succesului într-un moment în care întreaga lume se afla în mijlocul celui mai abject eşec, iar minţile oamenilor erau cuprinse de frica sărăciei.

Acest gând mi-a venit în minte într-o seară, în timp ce» stăteam în maşină, în faţă la Lincoln Memorial, lângă râul Potomac, în umbra Capitoliului. Pe lângă acest gând, mi-a mai venit şi un altul: omenirea a ajuns la o recesiune fără precedent, asupra căreia nichin om nu are vreun control. Odată cu această recesiune, am avut şansa de a tesla filosofia automotivaţiei, căreia i-am dedicat cea mai importantă perioadă a vieţii mele. O dată în plus, am avut şansa de a afla dacă filosofia mea era aplicabilă sau cuprindea doar un aspect teoretic.

De asemenea, mi-am dat seama că aveam ocazia de a testa un principiu pe care îl enunţasem de nenumărate ori: „Orice necaz aduce cu sine sămânţa unei binecuvântări pe măsură”. M-am întrebat în ce mod aş fi avantajat de o lume aflată în recesiune.

Când am început să caut o direcţie în care să-mi testez filosofia, am făcut cea mai şocantă descoperire din viaţa mea. Am descoperit că, lăsându-mă ghidat de o forţă puternică pe care nu o puteam înţelege, îmi pierdusem curajul, îmi pierdusem iniţiativa, îmi slăbise entuziasmul. Mai rău decât atât, eram extrem de ruşinat să recunosc că eram autorul filosofiei automotivaţiei, pentru că În adâncul sufletului meu, ştiam, sau cel puţin mă gândeam, că filosofia mea nu mă putea scoate din adâncul disperării în care ajunsesem.

În timp ce eu eram total năucit, probabil că Diavolul dansa extaziat în sfârşit, reuşise să-l pună la cheremul lui şi să îl paralizeze pe „autorul primei filosofii a succesului individual din lume”.

Dar contraatacul la adresa Diavolului nu s-a lăsat mult aşteptai!

* * +

Ta Lincoln Memorial, în timp ce meditam la circumstanţele care mă ridicaseră pe culmile succesului pentru ca, mai apoi, să mă aducă în pragul disperării, mi-a fost transmis un gând fericit, sub forma unui plan de acţiune prin care credeam că puteam să alung acel sentiment hipnotic de indiferenţă care pusese stăpânire pe mine.

În interviul cu Diavolul a fost descrisă natura exactă a puterii prin care am fost privat de iniţiativă şi curaj. Era aceeaşi putere care a subjugat milioane de oameni în timpul Marii Crize Economice. Este principala armă cu care Diavolul îi prinde pe oameni în mrejele sale, apoi îi supune voinţei lui.

Iată gândul care mi-a venit atunci: în ciuda faptului că învăţasem, de la Andrew Carnegie şi de la alte cinci sute de persoane care proveneau din acelaşi mediu de afaceri şi va re atinseseră aceleaşi succese profesionale, că realizările notabile din toate domeniile vin prin apelul la minţile strălucite (coordonarea armonioasă a două sau mai multe minţi care lucrează cu un scop precis), eu eşuasem

să realizez o asemenea alianţă prin care să pot da lumii filosofia succesului individual.

În ciuda faptului că înţelesesem puterea minţii strălucite, neglijasem aplicarea corespunzătoare a acestei idei. Muncisem ca un lup singuratic, în loc să mă aliez cu alţi oameni.

E posibil a interviul cu Diavolul n şi avut loc în timp ce Blă se afle la Intrarea din Lincoln Memorial. A fost real? Pentru Ilie a test real şi i-e dezvăluit un nou mod de a-şi trăi viaţa... şi ne-a împărtăşit şi nouă, discipolilor să revelaţiile sale. Pentru a relua cuvintele anterioare ale lui Hill: „Fiecare mare conducător din trecut, a cărui Istorie am analizat-o. a fost depăşit de situaţie şi înainta de a reuşi, a-a confruntat cu eşecul” De asemenea, HIE a descris telul în cere aceşti meri conducători s-au înconjurat de minţi strălucit». S-au cucerit pe ei înşişi şi au folosit puterea minţii strălucite pentru a-şi materializa dorinţele. Gândeşte-te cum ţi-ai putea construi o minte stăludet – o echipă – pentru a depăşi obstacolele şi pentru a te propulsa spre succes.

O analiză

Să analizăm, pe scurt, straniul interviu pe care urmează să-l citiţi. Unii dintre dumneavoastră vor dori să întrebe, după ce îl vor fi terminat de citit „Chiar i-ai luat interviu Diavolului, sau, mai degrabă, ai discutat cu un diavol imaginar?” Unii şi-ar dori să ştie răspunsul la această întrebare înainte de a citi interviul.

Voi răspunde în singurul mod în care as putea răspunde sincer... spunând că Diavolul căruia i-am luat interviul este posibil să fi fost real, precum susţinea, sau poate că a fost fructul imaginaţiei mele. Oricum o fi fost, real sau imaginar, nu are importanţă în comparaţie cu informaţiile transmise prin acest interviu.

Întrebarea importantă este următoarea: interviul oferă informaţii solide, utile oamenilor care încearcă să-şi găsească locul în lume? Dacă le oferă, indiferent că sub formă de fapte sau ficţiune, atunci merită analizat şi citit

cu atenţie. Nu îmi fac nici cele mai mici probleme cu privire la sursa informaţiilor sau cu privire la adevărata natură a Diavolului, a cărui poveste uluitoare urmează să o citiţi. Mă preocupă doar faptul că mărturisirile lui coincid perfect cu viziunea mea asupra vieţii.

Crud că interviul oferă, într-adevăr, informaţii de un real ajutor pentru toţi cei care consideră că viaţa nu este uşoară, iar motivul pentru care cred acest lucru este faptul că această carte m-a ghidat către fericirea de care aveam nevoie.

Am testat principiile menţionate de Diavol şi am obţinut rezultatul prezis de el. Acest lucru este suficient pentru mine. Aşa că vă dezvălui interviul, cu gândul că vă va fi de folos în vreun fel.

Poate că veţi fi apreciat dacă veţi crede că Diavolul este ce susţine el că este şi veţi valorifica mesajul său, la loc să vă întrebaţi cine este sau dacă există.

Dacă doriţi părerea mea sinceră, eu cred că Diavolul este exact cine susţine el că este. Acum să-i analizăm neobişnuitele mărturisiri.

După ce şi-a făcut drum prin conştiinţa Diavolului, „Dl. Pământean” a obţinut acest interviu prin constrângere, punând întrebări care nu puteau fi ocolite…

Hill, „Dl. Pământean”. Îl la un interviu Diavolului, fetr-o atmosferă aproape ca de tribunal. Cumva. Diavolul este obligat şi dea răspunsuri complete şi exacte. Cum a fileut acest lucru? Poate că HH a forţat mărturisirea Diavolului formând o minte strălucită, posibil cu soţia sa. „Două sau mai multe minţi unite într-un spirit al armoniei perfecte, cu un scop dar”, căutând „simultan acelaşi deznodământ”, să exercite putena divină – „marele depozit al Inteligenţei Infinite unde se află tot ceea ce este, a fost şi tot ce poate li”. Poete ci Hill şi-a câştigat dreptul de a primi răspunsuri exacte datorită controlului propriei minţi, devenind maestru al proprutor temeri. Deţinând controlul propriei minţi, a putut sâcoară răspunsuri adevărate şi exactă. Cu ftecvz ocazie, 9 forţează pe Diavol să-şi expună

trucurile – pentru ca noi tă evita tertipurile.

Aici începe interviul cu Diavolul t Am descoperit codul secret prin care pot afla

Am venit să vă pun nişte întrebări foarte sunteţi pregătit pentru interviu?

Rî Da, sunt pregătit, dar trebuie să vă adresaţi cu mai mult respect, ffe parcursul interviului vă rog să vă adresaţi cu „Maiestatea Voastră”.

Î: Cu ce drept pretindeţiasemenea respect regal?

R: Ar trebui să ştiţi că cu controlez 96% dintre oamenii lumii dumneavoastră. Nu credeţi că acest lucru îmi oferă dreptul de a purta un titlu regal?

Numai auzind pretenţia Diavolului, ca Htil să i se adreseze cu „Maiestatea Voastră”, am avut din start o anume reacţie. Apoi am reafaat că probabil, avea un motiv… şi provoace exact acea reacţie… ţi-am continuat să citesc.

Î: Aveţi dovezi care vă susţin afirmaţia?

R: Da, o mulţime.

Î: în ce constă dimada dumneavoa

R: în multe lucruri. Dacă doriţi răspunsuri, vă veţi adresa cu „Maiestatea Voastră”. Unele lucruri le veţi înţelege; altele nu. Ca să-mi înţelegeţi punctul de vedere, mă voi descrie şi voi corecta părerile pe care lu’ au oamenii despre mine şi despre locul unde mă aflu.

Î: /Uxusta este o idee bună, Ma prin a – mispune unde troifi. Apoi descrttf aspectul fizic.

R: „Aspectul meu fizic? De ce, dragul meu domn pământean, eu nu am un corp fizic. M-aş simţi infirm cu o asemenea povară precum cele în care trăiţi voi, fiinţele pământene. Sunt alcătuit din energie negativă şi trăiesc în minţile oamenilor care se tem de mine. De asemenea, ocup o jumătate din fiecare atom al materiei fizice şi fiecare unitate a energiei mentale şi fizice. Poate îmi veţi înţelege mai bine natura, dacă vă spun că sunt partea negativă a atomului.

Î: Oh, înţeleg ce vreţi să susţineţi. Susţineţi că, dacă

nu aţi fi dumneavoastră, nu ar exista lum, stele, electroni, atomi, fiinţe umane, nimic. Este corect?

R: Complet adevărat.

1: Atunci, dacă ocupaţi doar o din energie şi mate de. cine ocupă cealaltă jumătate?

R: Cealaltă jumătate este ocupată de opoziţia mea.

Î: Opoziţie? La ce vă referiţi?

R: Opoziţia este ceea ce voi pământenii numiţi Dumnezeu.

1: Deci spuneţi că împărţiţi universul cu Dumnezeu. Asta susţineţi?

R: Nu susţin; este, de fapt, chiar adevărul. Înainte ca acest interviu să se termine, veţi înţelege de ce declaraţia meu este adevărată. Veţi înţelege, de asemenea, de ce trebuie să fie adevărată; altfel nu ar mai exista o lume ca a voastră, nici fiinţe pământene ca dumneavoastră. Nu sunt o bestie cu limbă bifurcată şi coadă cu ţeapă.

I; Dar controlaţi minţite a nouăzeci şi opt de din o sută. Aţi spus-o chiar dumneavoastră. Cine provoacă ţoale nenorocirile în această lume, 98% controlată de dacă nu dumneavoastră?

R: Nu am spus că provoc toate nenorocirile din lume. Pe de altă parte, mă mândresc cu asta. Este datoria mea să reprezint partea negativă a lucrurilor, inclusiv gândurile pământenilor ca voi. Cum altfel aş putea controla lumea? Opoziţia mea controlează gândurile pozitive. Eu controlez gândurile negative.

II Cum preluaţi controlul asupra minţilor

R: Oh, foarte uşor: numai ce pătrund în mintea lor, că şi ocup spaţiul neutilizat al creierului oamenilor. Îmi plantez seminţele gândurilor negative în minţile lor, pentru a prelua şi controla spaţiul!

h Probabil că deţineţi multe şi prin preluaţi şi susţineţi controlul asupra minţii umane.

R: Folosesc trucuri şi mijloace sigure de a controla gândurile. Mijloacele mele sunt unele inteligente.

Î: Continuaţi să descrieţi-vă trucurile inteligente.

R: Unul dintre cele mai inteligente mijloace pentru controlul minţii este teama. Plantez sămânţa fricii în minţile oamenilor, iar, pe măsură ce aceste seminţe se dezvoltă şi cresc, controlez spaţiul pe care acestea îl ocupă. Şase dintre cele mai eficiente frici sunt te-am* Hg sărăcie, de critică, de sănătate şubredă, de pierdere a iubirii, de bătrâneţe şi moarte.

Diavolul spune: „Unul dintre oale mai inteligente mijloace de controlere a minţii este teama: teama de sărăcie, de critică, de sănătate şubredă, de pierdere a Iubirii, de bătrâneţe şi moarte”.

Î: Care dintre aceste şase temeri vă ajută cei mai des, Maiestate?

R: Prima şi ultima – sărăcia şi moart ea cu diferite ocazii, ţin lumea în gheare prin una Hau alta dintre ambele temeri. Plantez aceste temeri în minţile oamenilor cu aşa *o* dexteritate, încât ei cred că sunt propriile creaţii. Îi fac pe oameni să creadă est mă aflu dincolo de poarta vieţii de apoi, aşteptând să îi revendic după moarte printr-o pedeapsă eternă. Bineînţeles că nu pot pedepsi pe nimeni, pedeapsa există doar în mintea acelei persoane şi se manifestă prin frică – dar frica de un lucru care nu există este la fel de utilă pentru mine ca şi cea de un lucru care există. Toate formele de teamă extind spaţiul pe care îl ocup în mintea oamenilor.

Î: Maiestate, doriţi să explicaţi cum aţi câştigat acest asupra fiinţelor umane?

R: Povestea este prea lungă pentru a putea fi spusă în câteva cuvinte. A început acrim un milion de ani, atunci când primul om a început să gândească. La acea vreme, deţineam controlul asupra întregii omeniri, dar duşmanii mei au descoperit puterea gândului pozitiv, l-au plasat în minţile oamenilor, iar apoi am început bătălia pentru a deţine controlul. Până acum m-am descurcat destul de bine de unul singur, pierzând doar 2% din oameni în favoarea opoziţiei.

Î: Să înţeleg, din răspunsurile că oamenii care gândesc suni duşmanii dumneavoastră. drept ce zic?

R: Nu este *drept*, dar este corect.

Î: Spuneţi-mimai multe despre lumea în cure trăiţi.

R: Trăiesc oriunde vreau, timpul şi spaţiul nu există pentru mine. Sunt o forţă; pe înţelesul vostru, o energie. Lorurile tizi ce în care prefer să trăiesc simt, după cum v-am spus, minţile pământenilor. Controlez o parte a creierului fiecărei fiinţe umane. Volumul pe care îl ocup în mintea fiecărui om depinde de profunzimea şi de tipul de gândire a acelei persoane. După cum v-am spus, nu pot controla în totalitate fiecare om.

Î: Vorbiţide opoziţia dumneavoastră. La ce vă referiţi, mai exact, prim aceasta?

R: Adversarul meu controlează forţele pozitive ale lumii, precum iubirea, credinţa, speranţa şi optimismul. Adversarul meu controlează, de asemenea, factorii pozitivi ai tuturor legilor naturii din întreaga lume, forţele care ţin în echilibru pământul, planetele şi toate stelele în cursul lor, dar aceste forţe sunt timide în comparaţie cu cele care operează în mintea umană sub controlul meu. Vedeţi dumneavoastră, nu caut să controlez stelele şi planetele. Prefer controlul minţilor umane.

!: Deurule aveţi această putere şi în ce măsură identifi caţi cu ea?

R: Mă identific cu ea prin puterea minţii pământenilor, atunci când aceştia ajung la poartă, în momentul morţii. Nouăzeci şi opt dintre cei o sută care vin din planul terestru în planul meu sunt preluaţi de mine, iar puterea minţii lor îmi revine mie. Îi iau pe toţi cei care sunt stăpâniţi de vreo formă de teamă. Vedeţi dumneavoastră, eu sunt constant, pregătesc minţile oamenilor înainte de moarte şi-i iau în posesiune atunci când se întorc în planul meu.

Î: lmiputeţi spune cum pregătiţi umane pentru a le putea controla?

R: Deţin nenumărate modalităţi de a prelua controlul

asupra minţilor umane, când încă se află în planul pământesc. Cea mai bună armă a mea este sărăcia. Determin oamenii să renunţe să acumuleze bogăţii materiale, deoarece sărăcia îi descurajează să gândească şi îi transformă într-o pradă mai uşoară. O altă prietenă de-a mea este sănătatea şubredă. Un corp bolnav descurajează gândirea. Apoi, mai am o echipă vastă pe pământ care mă ajută să câştig controlul asupra minţii umane. Am agenţi în toate domeniile. Sunt reprezentanţi ai tuturor raselor şi credinţelor, ai fiecărei religii.

Î: Care sunt cei mai mari duşm ai de proriânt, Majestate?

R: Toţi cei care u inspiră pe oameni să gândească sau să acţioneze conform propriei iniţiative sunt duşmanii mei. Oameni precum Socrate, Confucius, Voltaire, Emerson, Thomas Paine şi Abraham Lincoln. Şi nici dumneavoastră nu-mi faceţi vreun bine.

Î: Fote adevărat că folosii oameni bogaţi?

R: După cum v-am spus deja, sărăcia îmi este întotdeauna prietenă, deoarece descurajează libertatea gândirii şi încurajează teama în minţile oamenilor. Unii oameni cu stare îmi sunt de folos, alţii îmi provoacă mari daune, depinde în ce fel este folosită averea. Marea avere Rockefeller, de exemplu, este unul dintre cei mai mari duşmani ai mei.

Î: Interesant, Majestate. Îmi spune de ce vă temeţi de averea Ri-ckefeller mai mult decât de

R; Banii lui Rockefeller sunt folosiţi pentru lupta împotriva bolilor, în toate colţurile lumii. Boala a fost mereu arma mea cea mai eficientă. Teama de boală este a doua după teama de sărăcie. Banii Rockefeller descoperă noi secrete ale naturii în sute de direcţii, toate fiind concepute pentru a ajuta oamenii să-şi ia şi să-şi ţină minţile în propriile hăuri, încurajează metode noi şi mai bune de hrănire, de vestimentaţie şi de adăpostire a oamenilor. Elimină cartierele sărace din oraşele mari, locurile unde se află aliaţii mei preferaţi. Finanţează

campanii ce susţin un guvern mai bun şi ajută la eliminarea necinstei în politică. Ajută la stabilirea unor standarde mai înalte în practica afacerilor şi încurajează oamenii de afaceri să conducă afaceri după regula de aur; iar acest lucru nu îmi aduce niciun bine.

Î: Ce spuneţi de aceşti băieţi şi fete despre care se spune că sunt în drumul spre iad? Aivţi control asupra lor?

R: Păi, îţi pot răspunde la întrebare cu „da şi nu”. Am corupt minţile tinerilor învăţându-i să bea şi să fumeze, dar m-au derutat prin tendinţa lor de a gândi singuri.

HM face. pe câmpul de luptă al Diavolului, mişcări – omenea celor de pe o cabră de şah. Punctul său de vedere referitor la filantropia lui Rodcefeber este urmat de o explicaţie cu privire la motivul pentru care tinerii sunt „pe drumul spre iad. Cred că autorul ne îndeamnă să reţinem câteva Idei. În timp ce a lăsa pe Diavol să-şi facă treaba murdară, cu speranţa de a ne induce în eroare. Căutaţi alte exemple în cuprinsul cărţii – le veţi psi!

Î: Spuneţi că aţi corupt min tinerilor cu şi ţigări; pt-tânţelege cum alaxdul ar distruge capacitatea lor de a gândi liber; dar nu văd cum pot ţigările să te ajute în a-ţi atinge scopul.

R: Poate că nu ştiţi, dar fumatul distruge tenacitatea; ţigările distrug rezistenţa, capacitatea de concentrare, micşorează şi subminează imaginaţia şi-i împiedică pe oameni să-şi folosească mintea într-un mod eficient.

Ştiaţi că am milioane de oameni, tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei, care fumează două pachete de ţigări pe zi? Asta înseamnă că am milioane de oameni care îşi scad treptat rezistenţa.

Într-o zi, voi adăuga la obiceiul lor de a fuma şi alte deprinderi care distrug gândirea, până când le voi controla minţile în întregime.

Viciile vin în grupuri de câte două, trei sau patru. Orice obicei care slăbeşte voinţa cuiva invită o mulţime de alte obiceiuri înrudite să vină şi să preia controlul asupra minţii. Obiceiul de a fuma nu doar că scade rezistenţa şi

diminuează persistenţa, dar instigă la acte imorale.

Î: Nu m-am gândit niciodată că ţigările de distrugere, Majestate, dar explicaţia dumneavoastră aduce o nouă perspectivă asupra subiectului. Câţi adepţi ai acestui viciu aveţi în acest moment?

R: Pot spunerii hunt mândru de recordul meu. Milioane de victime, iar numărul lor este în creştere pe zi ce trece, în curând, majoritatea hunii se va consola cu acest surogat, în mii de familii am acum adepţi ai viciului fumatului, incluzând fiecare membru al familiei. Băieţi şi fete foarte tineri încep să adopte acest obicei. Fi învaţă cum să fumeze observ îndu-şi părinţii şi surorile sau fraţii mai în vârstă.

Î: Care consideraţi că este cea mai puternică unealtă a dumneavoastră prin ture câştigaţi controlul asupra minţilor umaneţigările sau alcoolul?

R: Fără să ezit, voi spune: ţigările. Odată ce determin o persoană tânără să se alăture clubului de două-ţigâri-pe-zi, nu am nicio problemă în a o convinge să adopte şi obiceiul de a bea alcool de a avea o toleranţă crescută vizavi de sex şi alte deprinderi înrudite care distrug gândirea şi independenţa acţiunii.

Ţine minte, asta a fost scris t» 1938 – cu mult înainte să fie descoperită dependenţe de tutun. Atei, ce oriunde altundeva. Napoleon Hill ne arată că unele dintre opiniile sale medkale *a* sociologice sune cu muie înainte de vremea lui.

Î: Majestate, când am început acest interviu, v-am interpretat cu totul greşit. Am crezut că sunteţi escroc şi un impostor, dur acum văd că sunteţi destul de real şi foarte.

R: Scuzele sunt acceptate, dar nu trebuia să vă deranjaţi. Milioane de oameni mi-au pus la îndoială puterea şi i-am sfidat pe majoritatea.

Nu cer nimănui să aibă încredere în mine. Prefer ca oamenilor să le fie frică de mine. Nu sunt un cerşetor! Iau ce vreau prin inteligenţă şi forţă. Forţa contrară se

milogeşte de oameni să creadă în ea, nu cu.

Î: Majestate, vă voi ruga se îmi acuzaţi dar nu mai putea să mă uit în oglindă, dacă nu txiş acum şi aici că sunteţi cei mai răuvoitor demon care şi-a exercitat puterea asupra oamenilor inocenţi.

Tot timpul am avut o părere despre Am crezul că sunteţi suficient bun bicât să lăsaţi oamenii în fjuce în timp ce trăiesc, cu, pur şi să le sufletele fa suferinţe după ce mor. Acum am aflat, din confesiuneatăţii voastre, că distrugeţi libertatea de a gândi şi îi faceţi pe oameni să trăiască un iad pe pământ. Ce aveţi de

R: Obţin ce vreau practicând autix-cmtrului. Nu este atât de bine pentru afacerea proprie, dar îţi sugerez să mă imiţi, mai degrabă decât să mă critici. Poţi să te numeşti un filosof, şi chiar eşti. Altfel nu m-ai fi forţat să îţi dau acest interviu. Dar nu vei fi niciodată tipul de filosof care să mă înspăimânte, dacă nu vei muşi să-ţi controlezi cât mai bine propriile emoţii.

Î: Hai fă lăsăm, deocamdată, personalităţile. Am venit aici să smtftmai multe despre dumneavoastră, nu discutăm despre mine. Vă rog să începeţi să îmi vorbţi sale şiretlicuri inventate pentru a câştiga exmtrvi minţii umane. Momentan, caneste cea mai armă?

R: Este dificil să răspund la această întrebare. Am atâtea modalităţi de a pătrunde în minţile oamenilor şi de a le controla, încât este greu de apreciat care e cea mai eficientă. În momentul de faţă, încerc să declanşez un nou război mondial. Prietenii mei de aici, din Washington, mă ajută să implic America în război. Dacă reuşesc să împing lumea să ucidă, vevi fi capabil să pun în aplicare dispozitivul meu preferat pentru a controla minţile. Este ceea ce poţi numi teroare în masă. Am folosit acest dispozitiv pentru a provoca războiul mondial din 1914. L-am folosit pentru a declanşa criza economică din 1929 şi, dacă e oponentul meu nu m-ar fi tras pe sfoară, aţi fi avut control asupra oricărui bărbat, oricărei femei ţd oricărui copil din lume. Poţi să vezi şi singur cât de aproape am

ajuns de momentul în care voi stăpâni lumea – lucru pe care mă străduiesc să îl obţin de mii de ani.

Diavolul susţine ambii oponenţi pentru a declanşa războiul, bazându-se pe răspândirea seminţelor fricii în încrept lume. Aceasta câte esenţa a ceea ce numim, în zilele noastre, terorism – şi reseda bi ei. În opera lui HNI, Diavolul se consideră răspunzător nu numai pentru colo două războaie mondiale, dar şi pentru Marea Criză Economică... ăsta pe care este uşor de adăugat actuala arizi economici. Atât războiul, cât şi criza economici sporesc sentimentul de nesiguranţă în mintea oamenilor, fiind, Gri îndoială, opera Diavolului".

Î: Do, înţeleg punctul durmteavode vedere. Cine nu /-tir înţelege? Sunteţi un foarte bun minţilor oamenilor. Planurile dumneavoastră diabolice şi pe oamenii cupoziţie înaltă şi influenţă mare?

fI O, nu! Folosesc minţile oamenilor de pe toate poziţiile sociale. De fapt, prefer tipul de persoană care nu pretinde că gândeşte. Pot manipula acest tip de persoană fără să mă străduiesc prea mult. Nu aş putea controla 98% din populaţie, dacă toţi oamenii ar fi capabili să gândească pe cont propriu.

Î: Sunt interesat de bunăstarea acestor pe care susţineţică le controlaţi. De aceea, dori să îmi despre luate. şiretlicurile pe care le folosiţi pentru a intra în lor şi a le controla. Vreau o mărturisire, vă voi ruga să inu-eţi cu cel mai inteligent truc.

R: Ceea ce-mi cereţi e sinucidere curată, dar văd că nu am de ales! Aşa că, lmistiţi-vă, şi vă voi înmâna arma cu care milioane de pământeni se vor putea apăra împotriva mea.

4

Rătăcind cu Diavolul

Î: Pentru început, povestiţi-mi despre cel mai truc al dumneavoastră – cel pe care îl fo' pentru atrage cel mai mare număr de conteni.

R: Dacă mă forţaţi să divulg secretul, asta va însemna

pentru mine pierderea a milioane de oameni în viaţă şi a unui număr şi mai mare de milioane încă nenăscuţi-Vă implor, permiteţi-mi să sar peste această întrebare fără să răspund.

Î: Deci Majestatea. Se Diavolul se leme de o biată creatură pământeană! E drept ce zic?

R; Nu este *drept*, dar este adevărat Nu aveţi niciun drept să mă jefuiţi de cel mai eficient mijloc al meu. *De* milioane de ani am dominat făpturile pământene prin ignoranţă şi teamă. Acum veniţi dumneavoastră şi vreţi să-mi distrugeţi aceste arme, obligâruiu-mă să vă sp-m cum le folosesc. Nu vă daţi seama seama că veţi distruge autoritatea mea asupra oricărei persoane care ţine cont de această mărturisire pe care încercaţi să o smulgeţi cu forţa de la mine? Nu aveţi milă? Nu aveţi simţul umorului? Sunteţi atât de lipsit de justeţe?

Î: Nu vă mai eschivaţi. Mai mărturisirea.

Cu ce drept cereţi dumneavoastră de la cel pe care l-aţi distruge, dacă aţi putea? Cine sunteţi să vorbiţi despre cinste ţi despre simţul umorului? Dumneavoastră care, aţa cum singur aţi spus-o, aţi declanşat iadul pe pământ. Iar despre „misiunea”, perfectă dreptate. Vă oblig să-mi spuneţi cum controlaţi minţile oamenilor. Misiunea mea, dacă poate fi numită asifet, este să ia deschiderea uşilor închisorilor ridicate de ei înşişi, în care şi femeile intră din cauza temerilor pe care dumneavoastră le-aţi sădii în minţile lor.

Pământeanul are puterea de a-l obliga pe Diavol’s – i răspundă la întrebări. Arma prin care i-a smuls această mărturisire a fost tocmai gândirea independentă şi lipea oricăror temeri.

R: Cea mai puternică armă a mea asupra fiinţelor omeneşti constă în dinia principii secrete prin intermediul cărora le controlez minţile. Voi vorbi întâi despre principiul obişnuinţei, cel prin care pătrund neobservat în minţile lor. Urmând acest principiu, stabilesc obişnuinţa (aş fi vrut să pot evita folosirea acestui cuvânt), obişnuinţa rătăcirii.

Atunci când o persoană începe să peroreze pe orice subiect, uste, dintru început, călăuzită drept spre porţile a ceea ce voi, pământenii, numiţi iad.

1: Descrieţi toate căile prin care pe oameni să rătăcească. Definiţi termenul şi spuneţi exact ce prin el.

R: Cel mai bine pot defini cuvântul „rătăcire” spunând că oamenii care gândesc cu propria minte nu se abat niciodată din drumul lor, în timp ce aceia care nu au capacitatea de a gândi independent încep să rătăcească. Un rătăcit este un om care permite să fie influenţat şi controlat du factori externi propriei minţi. Un rătăcit este un om care mai degrabă m-ar lăsa să-i acaparez mintea şi să gândesc în locul lui, decât să se ostenească să gândească el însuşi. Este un om care acceptă orice Îi aruncă viaţa în drum, fără să protesteze sau să lupte. El nu ştie ce vrea de la viaţă şi nu obţine niciodată mai mult.

Un rătăcit are o mulţime de păreri, dar de nu sunt, de fapt, ale lui. Cele mai multe dintre ele sunt date de mine.

Un rătăcit este un om mult prea leneş pentru a-şi putea folosi propria minte, latã motivul pentru care pot controla gândirea oamenilor şi sădi propriile idei în minţile lor.

„Ricaot este acela care gândeşte puţin sau deloc pe cont propriu”.

Un rătăcit este un om care permite sa de influenţat şi controlat de factori externi propriei minţi”.

Î: Cmf că înţeleg ce «sie un ow rătăcit. Spuneţi-mi exact, care sunt obiceiurile prin care reuniţi să se lase duşi de exilurile vierii? începeţi prin spune când şi cum obţineţi, iniţial. controlul asupra minţii unei persoane.

R: Controlul asupra minţii unei fiinţe umane îl obţin atunci când persoana este tânără. Uneori, construiesc baza pentru controlul unei minţi înainte chiar ca posesorul acesteia să se nască, prin manipularea minţilor părinţilor. Uneori, mă duc înapoi, mai departe, şi-mi pregătesc terenul prin ceea ce voi, pământenii, numiţi „moştenire

genetică”. Vedeţi dumneavoastră, am două căi de acces la mintea oamenilor.

Î: Da. Vă rog să continuaţi şi descrieţi aceste demă citi de acces va minţile toamenilor.

R: Aşa cum deja vs» în spus, fac să se nască oameni cu creiere slabe, dându-lu, încă dinaintea naşterii, cât mai multe dintre slăbiciunile înaintaşilor lor. Voi denumiţi at est principiu „moştenire genetica”. După ce oamenii se nasc, eu folosesc ceea ce voi, pământenii, numiţi „mediu înconjurător”, ca o modalitate de a-i controla. Prin intermediul lui, apare principiul obişnuinţei. Mintea nu este nimic mai mult decât suma totală a obiceiurilor cuiva, bu pătrund în minte şi sădesc obiceiuri, unul cale unul, ceea co duce. În final, la controlul meu absolut asupra minţii persoanei în cauză.

Î: Vorbiţi Mi despre cele mai comune obiceiuri prin care – imtafi minţile oamenilor.

R: Asta este una dintre cele nuri inteligente şmecherii ale mele: pătrund în minţile oamenilor prin gândurile pe oiru ei le consideră *ale lor*. Cele mai folositoare mie sunt frica, superstiţia, zgârcenia, lăcomia, derrinta, răzbunarea, furia, vanitatea şi simpla lene. Prin una sau mai multe dintre acestea, pot pătrunde în orice minte, la orice vârstă, dar obţin cele mai bune rezultate când pun stăpânire pe o minte cât este încă tânără, înainte ca posesorul ei să înveţe rum să închidă vreuna dintre aceste uşi. Apoi îi pot fixa unele obiceiuri *care* vor ţine uşile întredeschise pentru totdeauna.

Î: Acum înţeleg metodele dumneavoastră. Dar ŞO ne întoarcem la obiceiul „rătăcirii”. Spuneţi-mi toi despre acest obicei, deoarece susţineţi că este cea mai deşteaptă şmecherie pentru prelua cemtndulasupra minţilor oamenilor.

R: Aşa cum am mai spus, încep procesul de rătăcire al oamenilor încă din perioada tinereţii lor. ti îndrum să rătăcească din timpul şcolii, fără să ştie ce profesie doresc să urmeze în viaţă. Aici îi prind pe cei mai mulţi dintre ei.

Obiceiurile sunt înrudite. Rătăceşte într-o direcţie şi, curând, vei rătăci în toate direcţiile. De asemenea, folosesc obişnuinţele pentru a prinde definitiv victimele mele în gheare.

Î: Înţeleg. Obiectivul dumneavoastră obişnui copiii să rătăcească, făcându-i să treacă prin şcoală fibră vreun scap.

Acum, vorbiţi-mi despre alte câtew trucuri prin care lifaceţi pe oameni să rătăcească.

R: Ei bine, alt truc foarte eficient care încurajează obiceiul de a rătăci este unul pe care îl folosesc cu ajutorul părinţilor, profesorilor ţd al îndrumătorilor religioşi.

Vă avertizez, însă, nu încercaţi să mă faceţi să vorbesc despre acest truc. N-o să vă dezvălui acest truc. Dacă veţi încerca să mi constrângeţi, veţi fi urât de colegii care mă ajută să-l folosesc. Dacă publicaţi această mărturisire, cartea dumneavoastră va fi interzisă în şcoli. Va fi trecută pe lista neagră de către cei mai mulţi dintre liderii religioşi, Mulţi părinţi o vor ascunde de copiii lor. Ziarele nu vor îndrăzni să publice recenzii ale cărţii dumneavoastră. Milioane de oameni vă vor un fiindcă aţi scris cartea.

De fapt, atât dumneavoastră, cât şi cartea dumneavoastră veţi displăcea tuturor, cu excepţia celor care gândesc: şi ştiţi cât de puţini sunt aceştia. Vă sfătuiesc să-mi daţi permisiunea de a sări peste descrierea celui de-al doilea truc.

Autorul ştia că acest aspect va fi unul dintre cele mai controversate ale cărţii lui. Defăpt. soda lui era atât de îngrijoraţi de cum va fi privită sdeea, încât ka pus să promită că nu o va publica. Da altfel, doar acum, mult după moartea ai. famdta a fost de acord cu publicarea cârtii. Vă încurajez să urmăriţi argumentul lui Ilie referitor la sistemul de educaţie pubăcă şi religioasă, ca apoi să vi formaţi» r>gun o opinie.

Î: Pentru binele meu, nu ikmţi să împărtăşiţi al doilea truc al dumneavoastră?... Cartea mea le va plăcea doar

celor care gândesc, nu? Foarte bine, atunci vă rog să răspundeţi.

R: Veţi regreta asta, domnule Pământean, dar gluma e pe seama dumneavoastră. Prin această greşeală pe care insistaţi să o faceţi, veţi transfera toată atenţia de la mine la dumneavoastră. Milioane de colaboratori ai mei vor uita de mine şi vă vor un pe dumneavoastră pentru că aţi dezvăluit metodele mele.

Î: Nu vă mai Jbceţi atâtea probleme pentru mine.

despre acest al doilea cel mai bun truc prin care-i pe oameni să se îndrepte spre Iad.

R: Al doilea cel mai bun truc al meu nu este deloc al doilea. Este cel mai bun! Este cel mai bun pentru că, fărăul, nu aş putea controla minţile tinerilor. Părinţi învăţători, cei care predică religia şi mulţi alţi adulţi mă ajută fără să-şi dea seama, prin distrugerea obiceiurilor copiilor de a gândi pentru ei înşişi. Ei sunt absorbiţi de preocupările lor şi nici nu le trece prin cap ce efecte provoacă asupra minţilor copiilor.

Ai auzit vreodată cum un părinte termină proposipa unui copil? Sau ai văzut un părinte tăcând temele copilului? De exemplu, gândeşte-ce la un proiect de ştiinţă al unui copil. ŢB minte acela „concursuri de ştilntă”. unde era evident că puştii au avut mult „ajutor” din afară? Poate că mama şi tata au „ajutat” puţin cam prea mult, dar, în adâncul lor. ştiu că pe copil 3 bucură acest lucru şi că îşi dă seama ce părinţi buni sune, nu-i aşa? De tape, copilul se poate gândi: „Nici mama şi nici tata nu cred că pot să fac asta singur… aşa că de ce să mă mai obosesc!” în bmp, acest ajutor „părintesc” va distruge încrederea în sine a copilului. Pormitet»-le copiilor săse cu adevărat ei Ihşişi, iar ei se vor obişnui să gândească cu propria minte!

Î: De-abia îmi vine să cred. Întotdeauna am crezut că cei mai buni prieteni ai copiilor & unt cei apropiaţi fui: părinţii, coasta, învăţătorii şi profesorii de unde ar găsi copiii o uidrumare, dacă nu la cei care îi au în grijă?

R: Aici intervine isteţimea mea. În asta constă

explicaţia faptului e & reuşesc să controlez 98% dintre oamenii de pe pământ, ti iau în stăpânim încă din copilărie, înainte ca ei să devină conştienţi, şi asta chiar cu ajutorul celor care îi au în grijă. Am nevoie în special de ajutorul celor care le dau copiilor educaţia religioasă, pentru că este cel mai bun mod de a le distruge independenţa gândirii iar ei încep să rătăcească, bulversaţi de o serie de iptftez*» imposibil de demonstrat cu privire la o lume pe care nu o cunosc. Tot atunci plantez în mintea copiilor frica de iad – frica cea mai chinuitoare dintre toate.

Î: înţeleg că este uşor să înspăimântaţi cutpxii cu ameninţarea iadului, dar cum meri ţineţi frică de dumneavoastră şi de iad după ce copii cresc şi învaţă să pentru îi înşişi?

R: Copiii cresc, dar nu învaţă întotdeauna să gândească pentru ei înşişi. Odată ce, înspăimântându-l, pun stăpânire pe mintea unui copii capacitatea lui de a gândi pe cont propriu slăbeşte drastic, iar această slăbiciune rămâne pentru tot iestul vieţii.

!: Dar nu id folosiţi pe nedrept de e puneţi stăpânire pe mintea ei încă dinainte de a se maturiza?

R: tot ce pot folosi pentru a-mi atinge scopul este drept. Nu am limitări prosteşti despre bine şi rău. Eu deţin puterea. Folosesc toate slăbiciunile omeneşti pentru a prelua controlul minţilor oamenilor.

Î: Vă înţeleg natura diabolical Acum să ne întoarcem la discuţia despre metodele dumneavoastră folosite aici.

prin care îi faceţi pe oameni să se spre iad. Din confesiunile dumneavoastră, văd că îi pe topii încă de când minţile lor sunt tinere şi maleabăpuneţi mi mai multe despre. cum îi folosiţi ţie părinţi. Învăţători şi pe profesorii de religie în scopul de a-i face pe copii să înceapă să rătăcească.

R: Unul dintre trucurile mele favorite este să coordonez eforturile părinţilor şi ale educatorilor religioşi astfel încât să lucreze împreună şi să mă ajute la distrugerea obişnuinţelor copiilor d-a gândi pe cont

câmpriu. Educatorii religioşi îi fac pe copii să le fie frică de mine, iar părintii le amplifică această frică.

II Cum îi ajută părinţii pe liderii religioşi să distrugă taica copiilor de a gândi pe amt propriu? N-om auzit niciodată de o asemenea monstruozitate J

R: Reuşesc asta printr-un şiretlic foarte subtil. Îi fac pe părinţi să-şi înveţe copiii să aibă aceleaşi convingeri ca şi ei (părintii) despre politică, religie, căsătorie şi alte aspecte importante. În acest fel, după cum vedeţi, când obţin controlul asupra minţii unei persoane. Îmi este uşor să perpetuez controlul, făcând-o pe acea persoană să le transmită copiilor ideea pe tare i-am inoculat-o.

Î: Cum altfel ti faceţi pe părinţi să-şi transforme copiii în rătăciţi?

R: îi fac pe copii să *rătăcească* graţie exemplului părinţilor – majoritatea fiind deja sub autoritatea mea. În anumite părţi ale lumii, preiau mintea copiilor şi le subjug voinţa în acelaşi mod prin care omul subjugă animalele mai puţin inteligente. Pentru mine nu contează cum este subjugată voinţa unui copil, atât timp cât îi este frică de ceva. Voi intra în mintea lui prin acea temere tri-i voi limita puterea de a gândi independent.

Diavolul va intra în mintea unul copal prin frică şi apoi îi va limita puterea de a gândi pe cont propriu. Îmi aminte* de numeroşii llden religioşi pe care Uem avut în crecuc şi poc să-i împart pe loc în lideri care se impun prin teroare şi îndrumători ghidaşi de credkiţă. De fapt. Încă mă trece un fior retrăind «locul şi pucioasa” unor predici bazate pe „frică” pe care le-am auzit, copită fiind. Prin contrast, îmi amintesc de sentimentul înălţător de speranţă şi curaj din predicile BMZMD – t pe „credinţă”. În ceea ce mă priveşte» cuvintele înţelepte ale lui Hill sună. firi nicio îndoială, cum nu se poate mai veridic. Aşadar, frica paralizează gândirea independentă?

Î: Se pare că dumneavoastră faceţi pentru împiedica pe oameni săgândească…

R: Da. Gândirea exactă înseamnă moarte pentru

mine. Nu pot domina mintea celor care gândesc corect. Nu mă deranjează dacă oamenii gândesc, atât timp cât o fac în termeni de frică, descurajate, disperare şi distructivi tale. Însă, atunci când încep să gândească în termeni constructivi de credinţă, curaj, speranţă şi claritate a scopului, devin imediat aliaţi ai oponentului meu, fiind astfel pierduţi pentru mine.

Î: încep să înţeleg cum reuşiţi să preluaţi controlul asupra minţilor copiilor cu ajutorul părinţilor for şi al îndrutnălorilor religioşi, dar nu îmi dau seama cum vă ajută de la şcoală în această muncă Nestemată.

JL Profesorii mă ajută să câştig controlul asupra minţilor copiilor nu atât prin ceea ce îi învaţă, cât prin ceea ce nu îi învaţă. Întregul sistem public de învăţământ este administrat astfel, încât îi învaţă aproape orice, dar nu-i încurajează să-şi utilizeze propriile minţi şi să gândească independent. Eu trăiesc cu teama că, într-o zi, vreo persoană curajoasă va răsturna actualul sistem de educaţie şcolară şi va da cauzei mele o lovitură letală, permiţându-le elevilor să devină propriii îndrumători şi oferindu-le actualilor profesori doar rolul de ghizi, în scopul de a-i ajuta pe copii să pună bazele dezvoltării propriilor minţi dinspre interior. Când acest timp va veni, profesorii din şcoli nu vor mai face parte din personalul meu.

Aici este esenţa criticii lui HIII la adresa educaţiei publice şi vi reamintesc că rândurile lui sunt scrise în 1936. Sunteţi de acord cu el? Gândiţi-vă la copiii mk* de la grădiniţă şi fa cei din clasa întâi. Sunt atât de entuziaşti şi se oferă voluntari pentru orice activitate, ridicându-şi mâinile nerăbdători să înveţe. Acum. derulaţi înainte cu zace ani şi gând rţi-vă fa aceiaşi copă, ca elevi de liceu. Cei care stau în spetele clasei, care se feresc de privirile adulţilor şi niciodată nu se oferă să răspundă sau să formuleze vreo întrebare. Pur şi simplu, s-au retras din procesul de învăţare. Ce s-a întâmplat cu aceşti copii? Zece ani de educaţie publică… Ei înţeleg faptul că a tace o greşeală i» va face ridicoli şi denii de dispreţ. Aşa încât

încetează să mai participe la procesul de învăţare, pentru a se proteşa. Sunt învăţaţi că soluţiile la toate problemele şi conflictele nu se află în propriile mâini şi minţi, din mâinile şi mintea profesorului – reprezentantul autorităţilor. Modul independent de a acţiona atrage admonestarea şi represaliile din parcea profesorului. Astfel, copiii sunt descurajaţi să gândească independent şi sunt îndoctrinaţi cu ideea că sunt incapabili să-şi rezolve propriile probleme. În timp ce profesorii sunt, cu toţii, excelenţi… Critica lui HAI pare să fie validată de starea actuală a educaţiei. Dacă sunteţi de acord cu HM. ce credeţi că putem face în legătură cu această stare de fapt? Un lucru pe care ar trebui să-l facem este să căutăm acel profesori să acele şcoU care să încurajeze gândirea Independentă şi să laude curajul elevilor!

Î: Aveam impresia ca scopul întregii şcolarizări este de ajuta pe ctfpii să gândească.

R: Aceasta, poate, este ţinta şcolarizării, dar sistemul implementat în cele mai multe din şcolile lumii nu îndeplineşte acest scop. Elevii nu sunt învăţaţi să-şi dezvolte şi să-şi folosească propria minte, ci să adopte şi să folosească ideile altora. Acest tip de şcolarizare distruge capacitatea de u gândi independent, cu excepţia câtorva cazuri rare. În care copiii se bazează atât de mult pe puterea şi voinţa proprie, încât refuză să le permită altora să gândească în locul lor. Gândirea corectă este treaba oponentului meu, nu a mea!

Î: Ce relaţie, dacă există vreuna, are oponentul dumneavoastră privind familiile, bisericile şi voastră fa această întrebare ar trebui să fie.

R: Acestea sunt locurile în care aplic mai multe trucuri inteligente. Fac în aşa fel, încât să pară că tot ce este făcut de părinţi, profesori şi îndrumători religioşi este făcut de oponentul meu.

Aceasta distrage atenţia de la mine, în timp ce eu manipulez minţile tinerilor. Când instructorii religioşi încearcă să-i înveţe pe copii cum să-şi însuşească virtuţile

oponentului meu, ci o fac, în general amenințându-i cu numele meu. Asta e tot ce cer de la ei. Eu aprind flacăra fricii în proporţii care distrug puterea copilului de a gândi corect, fin şcolile publice, profesorii duc mai departe cauza mea, ţinându-i pe copii atât de ocupaţi cu tocitul informaţiilor neesenţiale, încât ratează şansa de a reflecta asupra lucrurilor cu adevărat importante.

Î: inevetid icnii pentru cauza cei cate s-au Idaat pradă obiceiului rătăcirii?

R: Nu. *Rătăcirea* este doar unul dintre trucurile prin cate anihilez forţa gândirii independente. Înainte ca un *rătăcit* să devină proprietatea mea permanentă, trebuie să-l momesc şi să-l prind în capcană cu ajutorul unui alt truc. Vă voi vorbi despre acest truc după ce voi fi terminat de explicat metodele mele de a converti oamenii în

1 Vreţi să spuneţi dl aveţi o metodă prin care puteai face oamenii să rătăcească într-atât încât mai p-xttd salva niciodată?

R: Da, este vorba despre o metodă infailibilă; este atât de eficientă, încât nu dă greş niciodată.

Î: înţeleg că preţ iudei că metoda ar fi atât de bine pusă la punct, încât oponent ui nu i poate recupera pe cei care au picat în capcană?

R: Fixact asta pretind! Credeţi că aş controla atât de mulţi oameni, dacă oponentul meu ar putea să mă împiedice? Nimic nu mă poate opri să controlez oamenii, cu excepţia lor înşişi. f

Nimic nu mă poate opri, cu excepţia gândirii corecte. Oamenii care gândesc corect nu ajung niciodată să *rătăurtblă*. Ei sunt conştienţi de puterea propriei minţi. Mai mult decât atât, preiau acea putere şi nu o cedează niciunei alte persoane sau puteri.

1: Continuaţi să-mi spuneţi mai multe despre metodele prin ture îi fuceţi pe oameni să alunece în iadul

R: Folosesc orice metodă prin care le pot submina gândirea şi acţiunea independentă. Luaţi subiectul sănătăţii, de exemplu. Îi fac pe cei mai mulţi oameni să

consume prea multă mâncare şi să aleagă sortimentul greşit de mâncare. Aceasta conduce la indigestie şi distruge puterea de gândire corectă. Dacă şcolile publice şi bisericile i-ar învăţa pe copii mai multe despre alimentaţia sănătoasa, ele mi-ar îngreuna mult misiunea.

Căsătoria: îi fac pe bărbaţi şi pe femei să se căsătorească fără vreun plan sau vreun scop menii să le transforme relaţia în armonie. Aceasta este una dintre metodele mele cele mai eficace de a-i face pe oameni să rătăcească, îi fac pe cei căsătoriţi să se ciondănească şi să se ticălească unul pe altul din cauza problemelor financiare. Îi fac să se certe în privinţa creşterii copiilor. Îi antrenez în controverse neplăcute cu privire la relaţiile lor intime şi la viaţa personală a fiecăruia dintre cei doi. Îi ţin atât de ocupaţi să-şi găsească vreo vină unul altuia, încât nu au niciodată timp 3* facă altceva pe o perioadă suficient de lungă, încât să întrerupă obişnuinţa rătăcirii.

Profesia: fi. Învăţ pe oameni să devină *rătăcitori*, făcându-i să rătăcească încă din şcoală, să aleagă primul loc de muncă pe care îl pot găsi, fără vream alt scop decât acela de a-şi duce traiul. Prin acest truc, ţin milioane de oameni fii frica de sărăcie, pe toată durata vieţii lor. Prin acest sentiment de frică, îi conduc înainte încet, dar sigili; până când ating punctul dincolo de care niciun individ nu a reuşit să întrerupă obişnuinţa rătăcirii.

Economiile: determin oamenii să cheltuit? liber şi să economisească puţin sau deloc, până când am controlul complet asupra lor prin frica de sărăcie.

Mediul: îi determin să creeze medii nearmonioase şi: neplăcute, acasă, la locui de muncă, în relaţiile cu rudele şi cunoştinţele, şi să rămână astfel până când încep şi rătăcească.

Gânduri dominatoare: fi determin să alunece fii obiceiul gârşlirii negative. Acest fapt conduce la acte negative, îl implică în controverse şi le umple minţile cu tot felul de temeri, pavându-mi, astfel, drumul către minţile lor. Când pătrund, o fac ispitind oamenii prin gânduri

negative pe care, firește, le consideră ale lor. Plantez semințele gândirii negative în mințile lor prin intermediul ziarelor, al filmelor, al radioului și al tuturor celorlalte metode populare de ispitire a minții. Îi fac să-mi permită să gândesc în locul lor, deoarece ei sunt prea leneși și prea indiferenți să gândească măcar pentru ei înșiși.

Î: Concluzionez, din ceva ce spuneți, că rătăcirea e același lucru cu amânarea, t adevărat?

R: Da, este corect. *Orice* obicei care face pe cineva să amâne – să amâne obținerea unei decizii dare – conduce ta obiceiul rătăcirii.

Diavolul spune:.11 be pe oameni să mă lase să gândesc în locul lor. deoarece ei simt prea leneși și prea Indrferenț) să gândească măcar pentru ei înșiși. ”

—

Lene + indiferenți – procrastinere derrvă.

Această formulă descrie, în conformitate cu definiția lui HA, o persoană în derivă. Fiind genul de om care a tot amânat lucruri de-a lungul vieții, aici HUI cam pune punctul pe *JT* în cazul meu. Îmi place să folosesc scuza ci lucrez cel mai bine sub stres… dar este doar atât… o scuză a faptului ei. de fapt. tergiversez lucrurile. Te pop gândi la exemple din propria viață în care lenea și indiferența te-au abătut de pe calea spre succes? în care ți-a alunecat printre degete o oportunitate pentru că nu ai fost suficient de prompt. Încât să poți profita de ea b timp?

Î: Omul este singura făptură derivă?

R: Da. Toate celelalte vietăți se mișcă doar ca reacție la legile determinate ale naturii. Doar omul sfidează legile naturii și cade în derivă atunci când dorește.

tot *ce* se găsește în afara minții umane este controlat de oponentul meu – de legi atât de precise, încât deriva este imposibilă. Fu controlez mințile oamenilor doar din cauza obișnuinței lor de a cădea în derivă, care nu este altceva decât o altă modalitate de a spune că cu controlez mințile oamenilor doar din cauza faptului că aceștia neglijează sau refuză să-și controleze și să-și folosească

propriile minţi.

Î: Aceasta ajunge să fire problem de pentru o simplă fiinţă umană L Să revenim o mai puţin abstractă. Văntg, spuneţi-mi cum îi afectează pe oameni, în viaţa tor cotidiană, această obişnuinţă de a cădea în derivă. Vă nu să îmi explicaţi astfid încât să poată şi de rând.

R: Aş prefera să păstrez acest interviu la înălţime, printre stele!

Î: Fără îndoială că aţi prefera. Asta v-ar expune mult mai puţin. Dar să revenim pe Pământ. acum ce efecte are deriva, sau rătăcirea, cum am numit-o până asupra noastră ca naţiune, aici, tnătatele Unite.

R: Sinocr, aş putea să vă spun că urăsc Statele Unite aşa cum doar Diavolul poate urî.

Î: Interesant. Cane este cauza acestui sentiment atât de atroce?

R: Cauza a luat naştere pe 4 iulie 1776, atunci când cincizeci şi şase de oameni au semnat un document care a distrus şansele mele de a controla naţiunea. Dumneavoastră cunoaşteţi acel document sub denumirea de Declaraţia de Independenţă. Dacă nu ar fi fost acel blestemat de document, acum aş avea un dictator care să conducă ţara şi aş fi sistat acest drept ia liberă exprimare şi gândire independentă, care îmi ameninţă domnia pe pământ.

Î: Să înţeleg, din ceea ce spuneţi că controlate de dictatori autonumiţi aparţintaberei

R: Nu există dictatori autonumiţi. Eu îi numesc pe toţi. Mai mult chiar, îi manipulez şi îi îndrum în munca lor. Naţiunile conduse de dictatorii mei ştiu ce vor şi obţin cu forţa ceea ce vor. Priveşte ce am făcut prin intermediul lui Muhso Kni, în Italia! Priveşte ce fac prin intermediu) lui Hitler, în Germania. Priveşte ce fac prin intermediul lui Stalin, în Rusia. Dictatorii conduc acele naţiuni în numele meu, pentru că oamenii au fost supuşi de obişnuinţa de d cădea în derivă. Dictatorii mei nu rătăcesc. De aceea, conduc în numele meu milioane de oameni, aparent sub

controlul lor.

Î: Ce ţi-ar întâmpla dacă Musmămi, Stat în Hitler ar trădători şi v-ar dezavua pe dum şi regulile dumneavoastră?

R: Asta nu se va întâmpla, deoarece i-am mituit prea bine. 6 mituiwc pe fiecare prin intermediul vanităţii lui, făcându-l să creadă că acţionează pe cont propriu. Acesta este un alt truc de-al meu.

Î: Să revenim la Statele Unite şi & 7 câte opiu ceea ce faceţi pentru u ctmverU ca la obişnuinţa de a rătăci.

R: Chiar acum netezesc calea pentru o dictatură, sădind seminţele fricii şi incertitudinii în minţile oamenilor.

Î: Prin cine vă duceţi munca la

R: în principal, prin intermediul preşedintelui. Îi distrug influenţa în rândul oamenilor, cauzându-i un eşec în ceea ce priveşte problema acordului dintre angajatori şi angajaţi. Dacă îl pot determina să rămână în derivă încă un an, va fi atât de discreditat, încât voi putea da ţara pe mina unui dictator. Dacă preşedintele continuă să rătăcească, voi paraliza libertatea în Statele Unite, aşa cum am tocul-o în Spania, Italia, Germania şi Anglia.

În 1938. când Hill scria acest manuscris, preşedinta era Franfcăn D. Rooeevek. Sunt apfecalbâte şi astăzi comentariile Diavo Mii? Crezi că Hid ar folosi şi astăzi aceleaşi cuvinte pe care le-a folosit acum şaptezeci de ani?

Î: Ceea ce spuneţi mă duce la ameluzia că este o slăbiciune care, în mod inevitabil, ftt că e vorba de indivizi sau de naţiuni. Asta e ceea ce susţineţi?

R: Rătăcirea este cea mai obişnuită cauză a eşecului în fiecare domeniu al vieţii. Pot controla pe oricine căruia reuşesc să ti induc obişnuinţa de a cădea în derivă. Există două explicaţii pentru acest fapt. Mai întâi, persoana aflată în derivă este ca plastilina în mâinile mele şi o pot modela după bunul plac, deoarece deriva distruge puterea iniţiativei individuale. În al doilea rând, cel în derivă nu poate primi ajutor din partea celor ce mi se opun, deoarece oponenţii nu sunt atraşi de ceva atât de moale şi de inutil.

Î: Deacei – M există discrepanţa între cei bogaţi, care sunt doar câţiva, şi mafyritatea formată din

R: Exact. Sărăcia, aidoma bolii, e contagioasă. O întâlniţi în rândul celor căzuţi în derivă, dar niciodată printre cei care ştiu ce vor şi caută să obţină ceea ce vor! E bine de ştiut cât cei care nu sunt în derivă – deci cei pe care nu îi controlez – şi cei care posedă cea mai mare parte a averii din lume sunt aceeaşi oameni.

Î: Am crezutdmUXdeauna. că banii stau la tuturor relelor, că cei săraci şi umili vor cerului, în ţintă ce cei bogaţi vor trece în mă Ce aveţi de spus referitor la acea afirmaţie?

R: Oamenii care ştiu cum să obţină lucrurile materiale în viaţă ştiu, de regulă, şi cum să se ferească şi să nu cadă în mâinile mele. Abilitatea de a obţine lucruri materiale este contagioasă. Get în derivă nu obţin nimic, în afară de ceea ce nimeni altcineva nu-şi doreşte. Dacă mai mulţi oameni ar avea obiective clare şi dorinţe mai puternice în legătură cu bogăţiile materiale şi spirituale, eu aş avea sub stăpânire mai puţini oameni.

Versetul autentic vorbeşte despre dragostea da bani, nu despre bank jliâdragostea da bani sc. 12 moacini neieior ce cora iţiunii.

Timotei I.6: 10

Î: Ptvsttpun. din citau ce îmi spuneai, liderii din surd sunt prieteni.

R: Prieteni ai mei? VĂ voi spune ce fel de prieteni îmi sunt. Au încercuit întreaga ţară cu drumuri bune, aducându-i, astfel, în strânsă legătură atât pe cei de la oraş, cât şi pe cei de la ţară. Au transformat minereul în oţel cu care au construit scheletele marilor zgârie-nori. Au valorificat energia electrică, utilizând-o în mii de moduri, toate menite să dea omului timp pentru a gândi. Au asigurat şi celui mai umil cetăţean un mijloc de transport personal, oferind astfel tuturor libertatea de a călători. Au asigurat fiecărui cămin ştiri instantanee despre evenimentele din toată lumea, prin intermediul radioului.

… În plus, televiziunea, telefonia, satelitul şi internatul?

Au construit biblioteci în toate oraşele mari, în suburbii şi târguri, le-au umplut rafturile de cărţi oferindu-lo tuturor celor pasionaţi de lectură un ghid al celor mai importante cunoştinţe pe care le-a adunat omenirea de-a lungul timpului, din experienţă. I-au oferit până şi celui mai umil dintre cetăţeni dreptul de a-şi exprima opinia, indiferent de subiect, oriunde şi oricând, fără să-i fie toarnă de repercusiuni şi au avut grijă ca fiecare membru al societăţii să-şi poată concepe propriile legi, să-şi plătească propriile taxe şi să-şi gestioneze singur afacerile. Astea sunt doar câteva dintre lucrurile pe care liderii industriali le-au făcut pentru ca fiecare individ în parte să se bucure de privilegiul de a nu mai fi un rătăcit. Cam cum cruzi tu că m-au ajutat pe mine oamenii ăştia?

!: Nr puteţi spune câteva nume ale cdor, la ora aciuată, pot fi catalogaţi drept nerătăcitori cărora nu aveţi niciuncontrol?

R: Nu am niciun control asupra vreunui nerătăcilor. Fu nu-i controlez decât pe cei slabi, nu şi pe cei care gândesc pentru în înşişi.

Î: Descriefi un rătăcitor tipic. Înceţi o descriere cât mai detaliata, pe puncte, astfel încât să pot un atunci când îl întâlnesc.

Ri Primul lucru pe care fi vei observa la un rătăcitor va fi lipsa totală şi extrem de evidentă a unui scop major în viaţă.

Se va putea observa cu ochiul liber lipsa lui de încredere în sine.

„Nu va duce niciodată la bun sfârşit ceva ce necesită gândire şi efort.

Cheltuieşte tot ce are, ba chiar şi mai mult, dacă obţine erudit.

În permanentă este bolnav sau îi este rău din cauze mai mult sau mai puţin imaginare şi, la cea mai mică durere fizică, se plânge de-l ştie toată lumea.

Are puţină imaginaţie sau chiar îi lipseşte în totalitate»

E lipsit de entuziasm şi de iniţiativă; nu are niciodată chef să înceapă ceva şi nu o face decât forţat de împrejurări. Se află întotdeauna pe linia din urmă a frontului.

Este temperamental şi nu îşi poate controla emoţiile.

Are o personalitate lipsită de orice şarm, iar restul oamenilor nu se simt atraşi în niciun fel de el.

Se implică în toate domeniile, dar nu este bun în niciunul.

Îi neglijează pe toţi cei din jurul său, chiar şi pe cei de care depinde.

Tace aceeaşi greşeală la infinit, fără să profite în niciun fel de eşecul său.

Are o minte limitată şi este intolerant cu privire la orice subiect gata să sacrifice pe oricine nu este de acord cu el.

Aşteaptă tutui de la ceilalţi, fără să dea nimic înapoi.

Începe o grămadă de proiecte, dar nu finalizează niciuntil.

Se plânge în gura mare de greşelile comise de cui de la guvernare, fără a spune vreodată cum pot fi dovedite acuzele sale.

Nu va trage niciodată o concluzie, mai ales dacă e într-o situaţie care îi permite să se eschiveze, iar dacă este forţat de împrejurări să ia o decizie, se va contrazice singur, cu prima ocazie.

Mănâncă prea mult şi face prea puţin sport.

Uca dacă altcineva îi plăteşte băutura.

Va juca jocuri de noroc doar dacă poate trişa.

Îi critică pe cei ce reuşesc în ceea ce fac.

Pe scurt, un rătăcitor munceşte din greu să nu gândească, mai mult decât munceşte marca majoritate a oamenilor să îşi asigure un trai decent.

Mai degrabă spune o minciună decât să-şi

recunoască incompetenţa. Indiferent de subiectul aflat în discuţie.

Dacă lucrează pentru cineva, îşi critică şeful pe la spate, iar în faţă îl linguşeşte.

Î: Mi-aţi făcut o descriere graf a rătăcitor. Vă rog să îmi spuneţi acum care sunt caracteristicile unui nerătăcitor, astfel încât să u pol recunoaşte dintre» privire.

Rx Primul semn distinctiv al unui om nerătftcilor. este tot timpul antrenat intro acţiune bine definită, urmând un plan atent pus la punct. Are un ţel major în viaţă la atingerea căruia lucrează constant, precum şi o serie de ţeluri mai mici, fiecare dintre ele conducând spre schema centrală.

Tonul vokii, mersul, strălucirea din ochi, rapiditatea cu care este capabil şi iau decizie – toate acestea indică faptul că e un om care ştie exact ce vrea şi este hotărât hă obţină acel ceva, indiferent de preţul pe care trebuie să-l plătească sau de timpul pe care trebuie şi îl investească în demersul său.

Dacă îi pui întrebări, îţi va da răspunsuri directe. Nu se eschivează şi nu caută căi de ocolire a răspunsului.

Face favoruri altora, dar acceptă arareori sau chiar deloc ca cei din jur să îi facă lui favoruri.

F întotdeauna pe prima linie, indiferent că joacă un joc sau luptă într-un război.

Dacă nu ştie un răspuns la o întrebare, recunoaşte acest lucru, cu toată onestitatea de cam este capabil.

Are o memorie bună; nu-şi caută niciodată scuze atunci când dă greş.

Nu dă niciodată vina pe alţii pentru greşelile pe care le comite el, nici chiar atunci când situaţia permite tragerea la răspundere a altora.

Îl găseşti conducând cele mai mari afaceri din oraş. Trăieşte pe cele mai bune străzi, conduce cele mai tari maşini şi îşi face simţită prezenţa oriunde s-ar afla.

Este o adevărată inspiraţie pentru toţi cei care intră în contact cu mintea lui.

Caracteristica principala a unui nerătacitor este aceasta: are propria minte, pe care o foloseşte în tot ceea ce face.

va noi TOC –itor propria vrame, pe care o foloseşte în tot cna e* faceH.

* * *

Vă puted gEndl la cineva care se potriveşte cu această dascriac»? Est» acel om un nerătickor?

Î: *Un nerătăchor* se *naşte cumva cu vreun avantaj mental fizic mu spiritual de care un rătăc nu* R: Nu. Principala diferenţă dintre un rătăcitor şi un îhârăiădtnr este dată de o calitate de care amândoi dispun, în aceeaşi măsură. F vorba de dreptul fiecăruia de a-şi folosi mintea şi de a gândi pentru sine.

1: Dacă ar fi să îi dai un mesaj. pe scurt, unui rătăcitor tipic pe care ţi-ai dori din diverse motive să tămăduieşii derile sale rele, care ar fi aceia?

R: L-aş admonesta să se trezească şi să ofere!

Î: Să ofere ce?

R: Orice fel de serviciu folositor celor din jurul lui – cu cât mai mulţi „cu atât mai bine.

Î: Deci un nerătădttrrtrebuit ofere?

fe Da, dacă *se* aşteaptă să obţină ceva! Şi chiar trebuie să ofere ceva înainte de a primi.

Î: Unii oameni se îndoiesc de la.

R: în locul tău, nu mi-aş face probleme din cauza asta. Cei care sunt ăla să renunţe la obiceiul de a rătăci vor recunoaşte imediat autenticitatea acestui interviu. Cât despre ceilalţi, nu merită efortul de a fi schimbaţi.

h De ce nu încerci să mă opreşti de ha publica această confesiune pe care n-o smulg?

R: Pentru că aşa te-aş determina cu siguranţă să o publici. Am un pian mai bun decât o simplă încercare de a opri publicarea confesiunii pe care o fac. O să le încurajez să o publici, după care voi privi degajat cum o parte din rătăcitorii atât de credincioşi mie îţi vor face zilele amare.

Nu am nevoie să îţi neg povestea. Discipolii mei o vor face în locul meu – ai să te convingi singur.

Cunoscând faptul d, într-adevăr, cartea aceasta nu a fost publicată decât la şaptezeci de ani după ce Hr a scris aceste rânduri, sunt intrigat să nerăbdător să aflu ce altceva ne mai dezvăluie! Se pare că ne aşteeptă o grămadă de surprize, cere mai de care mai explozive…

5

Confesiunea continuă î: Chiar dacă v-oţi hotărâsă puneţi capăt în punct, afirmaţiile dumneavoastră de până acum suni căi se poate de clare, dar, din fericire pentru milioanele de victime care îşi t «or câştiga libertatea graţie dumneavoastră, interviul în continua până în mom în cure îmi veţi fi oferit urma prin cure veţi putea fi împiedic să oamenii prin fiică şi superstiţii. Ţineţi minte, este abia! a început. După ce îmi veţi prin care controlaţi oamenii, vă voi obliga să şi metoda de anihi tare a dominaţiei dumneavoastră.

Lite adevărat că nu voi trăi destul pentru a vă putea eu însumi, însă cuvintele Opărite pe care le Iau în urma mea unt nemuritoare, fiindcă sunt pline de adevăr! Nu vă este teamă de rezistenţa unui singur ştiţi că nu are cum să dureze prea mult. dar vă este teamă de Vă este teamă de adevăr şi de nimic altceva din cauză că, lent, dar sigur, adevărul este cel care va elibera omenirea de sub dominaţia fricii. Deposedat de arma fricii, veţi fi complet şi incapabil de a mai deţine. controlul Este adevărat sau nu?

„Este adevărar dl nu voi trii destul pentru a vi putea thvipge eu însumi, însă cuvintele tipărite pe care le bs în urma mea sunt nemuritoare, fiindcă sune pfene de adevăr!”

Într-adevăr, Napoleon HH a decedat în 1970. dar această carte, publicată în 2011. va rezista timpului.

R: Sunt nevoit să admit adevărul a ceea ce tocmai aţi spus.

Î: Fiindcă ne-am pus de acord, vă propun să con fesiunea. Dar, înainte de asta, vreau să mă dau eu mare

pentru câteva secunde, ixiatăce dumneavoastră jocul. Mă voi rezuma ia o singură iar râs pundeţi, mă voi declara satisfăcut. Nu i aşa că puteţi doar minţile celor cure au permis să te influenţeze viaţa?

R: Da, este adevărat, şi am admis acest lucru. Într-o formă sau alta, de zeci de ori. *De ce* continuaţi să mă agasaţi cu aceasta întrebare?

Î: Repetiţia înseamnă forţă. Vă wt obliga să refarmutafi toate modurile posibile ideile cheie ale confesiunii, astfel încât victimele dumneavoastră – citind acest – să-şi da seama singure, din propriile experienţe pe care Le-au avut cu dumneavoastră. de justeţea acestor Acesta este unul dintre micile mele trucuri. Sunteţi de acord cu felul în care voi proceda?

R: Doar nu vreţi să-mi întindeţi o capcană ca să vă daţi mare, nu-i aşa?

Î: Cu pun întrebările, iar dumneavoastră răspundeţi! Haideţi, explicaţi de ce nu aveţi nicio putere să mă opriţi din smulge această confesiune. Am nevoie de ea pentru a-i ajuta şi pentru a le da speranţe celor care v-au căzut victime, pe can intenţionezsă-i eliberez de sub dumneavoastră ofe.

rându-le acest interviu.

R: Nu am nicio putere asupra dumneavoastră fiindcă a fi descoperit abordarea secretă a regatului meu. Ştifl că exist numai în mintea celor care se tem. Ştiţi că îi controlez doar pe cei pasivi, care nu se obosesc să-şi folosească pn>prtile minţi. Ştiţi că infernul meu se află aici, pe pământ, şi nu în viaţa de dincolo. Ştiţi că sunt un principiu sau o formă de energie ce reprezintă latura negativă a materiei şi a energiei şi că nu sunt o persoană cu limba despicată şi cu coada ascuţită. Aţi devenit stăpânul meu fiindcă v-aţi învins toate fricile. În cele din urmă, sunteţi conştient că puteţi salva toate victimele care vor intra în contact ai dumneavoastră şi, ştiind aceasta, îmi daţi lovitura de graţie.

Nu vă pot controla fiindcă v-aţi conştientizai propria

minte şi ştiţi să vă folosiţi de ea. Aşa că, domnule Pământean lăudăros, această confesiune ar trebui să vă hrănească orgoliul până la saturaţie-Diavolul spune: „Nu vă pot controla fiindcă v-aţi conşnamitat propria mince şi ştiţi să vă Folosiţi de ce şi astfel, îmi daţi lovituri de graţie”.

Î: Aceştil ultimă înţepătură nu era deltK. necesară. O

noaştere de genul celei cu care znim învins este cu slăbiciunea unei vanităţi vulgare. Adevărul este singurul lucru din lume ce rezistă ridicolului. Iar acum să trecem la confesiune. Cum funcţionează principiul linguşirii? îl folosiţi, nu-i uşa?

Rroane-l folosesc? O, doamnei Linguşirea este una dintre armele mele favoritei cu această unealtă mortală îi ţfâşii pe toţi, cu mic, cu mare.

Î: Această mărturisire nutinteresează în mod specialcaţi-mi cum funcţionează acest p

R: îl aplic atât de des, încât nici nu ştiu de unde «a încep. Vă avertizez, lotuşi, înainte de a vă da o explicaţie detaliată, că, dacă veţi publica răspunsul meu, veţi atrage asupra dumneavoastră o avalanşă de ridicol.

I; îmi asum acest risc. Continuaţi

R: De fapt, aş putea la fel de bine să admit că, întâmplător, aţi atins şi secretul eşecurilor repetate.

hlată o afirmaţie surprinzătoarei Dar revenimsiune şi la principiul linguşirii, litră devieri de la subiect şi fibră mânii. Vorbiţi-mi despre flatare în scopul obţinerii asupra oamenilor.

R: Linguşirea este o momeală extrem de valoroasă pentru cei care vor să deţină controlul. Are consecinţe foarte puternice datorită faptului că se foloseşte de două dintre cele mai des întâlnite slăbiciuni omeneşti: vanitate» şi egocentrismul. În mod cert, fiecare are doza sa de vanitate şi egocentrism. Ta unii, aceste trăsături sunt atât de pronunţate, încât funcţionează, la propriu, ca nişte mreje în care pot fi prinşi. Cea mai bună mreajă este linguşirea.

Flatarea este momeala principală folosită de bărbaţi pentru a seduce femeile. De fapt, şi femeile îi linguşesc pe bărbaţi ca să preia controlul asupra lor, în special pe cei care nu pot fi manipulaţi prin sex. I-am învăţat pe agenţii mei să-i flateze atât pe bărbaţi, cât şi pe femei. 1 inguşcala este momeala principală cu ajutorul căreia câştigă încrederea oamenilor de la care procură, apoi, informaţiile necesare pentru a continua rârboiul-Do fiecare dată când cineva acceptă să-i fie gâdilat orgoliul, intervin cu şi încep să creez un nou ratat. În special pierd e-vară sunt uşor de măgulit. Îi inspir pe oameni să linguşească în toate relaţiile, pentru că cei care se lasă. influenţaţi devin în scurt timp rataţi.

Diavolul spune: „Ratarea este momeala principali puşi în joc de bărbaţi pentru a seduce Femeile”.

Î: l’o fi controla pe oricine este ahtiat după

R: foarte uşor. După cum v-am spus deja, măgulirea este de o importantă majoră în atragerea oamenilor pe panta eşecurilor repetate.

Î: la ce vârstă sunt oamenii de a cădea în capcana propriei vanităţi?

R: Vârsta nu are nimic de-a face cu vanitatea. Oamenii sunt receptivi la laude, într-un fel sau altul, chiar din clipa în care au devenit conştienţi de existenţa lor în această lume şi până în clipa morţii.

Î: Cum pot fi flatate femeile mai uşor?

R: Trebuie să-i gâdili orgoliul. Spune-i unei femei că e drăguţă sau că se îmbracă bine.

Î: şi bărbaţii? Cum pol şi prinşi fit mreje?

R: Vizându-i egocentrismul! Cu „E” mare! Spune-i unui bărbat că are un corp la fel de puternic ca al lui Hertule sau că este un magnat al afacerilor, şi va toarce ca o pisică. Ştiţi foarte bine ce se va întâmpla după aceea.

Î: Toţi bărbaţii sunt aşa?

R: O, nu! Doi bărbaţi din o sută îşi ţin egoismul atât de bine sub control, încât nici măcar un linguşitor expert nu se poate băga pe sub pielea lor fără un cuţit de măcelar

cu două tăişuri, î: Cum se foloseşte o femeie abilă de arta pentru a ui rage bărbaţii?

R: O, Cerule! Trebuie să vă desenez asta pe hârtie? Nu aveţi deloc imaginaţie?

ho, buda! Am imaginaţie din dar mă gândesc la acei sărmani neghiobi care prin ceapă fa detaliu tehnica prin care pol atraşi, prin linguşire, pe panta eşecului. Continuaţi cu explicaţia modului fa care o femeie poate prinde în mreje bărbaţi bogaţi şi, se presupune, deştepţi.

R: Mă obligaţi să le joc o festă afurisită femeilor, dat. Dacă îmi cereţi această informaţie, nu am de ales. Femeile manipulează cu ajutorul unei tehnici care constă, în primul rând, în felul în care-şi modulează vocea, în infledunt calde şi gângurit de bebeluş, şi în al doilea rând. Închizându-şi ochii pe jumătate, gesturi care coincid cu hipnoza combinata cu linguşirea.

Sunt sigur că, în acest moment, femeia nu vor a foart» incin –, cât»; da fapt. nici mie nu mi-a venit să cred la încăput. Cap ochii pasca cap şi oominuapsă citiţi… Acesta e adevărul!

Î: *Asta e tot ce se poate spune legal de*

R: Nu, am vorbit doar despre tehnică. Mai este impulsul folosit pe post de momeală. Tipul de femeie la caiet; probabil, vă gândiţi nu se vinde niciodată *pe* sine şi idei orice altceva ar avea de oferit. În schimb, îi vinde bărbatului propriul egocentrism!

Î: Asta e tot ce au de parteator

R; E o metodă garantată; eficientă când sex-appeal-ul eşuează!

!: Deci trebuie să cred căind acela mare, puternic şi deştept se lasă îmbrobodit de linguşeli acesta? Chiar posibil?

R: Dacă e posibil? Se întâmplă în fiecare clipă. În fiecare zi. Mai mult, dacă nu sunt nişte pierde-vară, adică deja rataţi, cu cât sunt mai sus, cu atât cad mai tare dacă nimeresc pe mâinile unei linguşitoare abile.

Î; Vorbiţi-mi despre celelalte trucuri pe care le folosiţi

pentru a-i transforma pe oameni în rataţi.

R: Un alt procedeu deosebit de eficient este eşecul! Majoritatea oamenilor încep să se prăbuşească în momentul în care întâmpină rezistenţă şi nici măcar unul din *zece* mii nu va continua să persevereze, dacă a eşuat de două, trei ori.

Î: Să înţeleg că misiunea dumneavoastră este eşecul oamenilor?

R: Aţi înţeles corect. Eşecul slăbeşte moralul, distruge încrederea în sine, subminează entuziasmul, amorţeşte imaginaţia şi perturbă determinarea necesară materializării unui scop.

În absenţa acestor calităţi, nimeni nu poate duce la îndeplinire, pe termen lung, vreun angajament. Au existat mii de inventatori mai talentaţi decât Thomas Edison, dar nimeni nu a auzit de ei, în timp ce numele lui Edison va rămâne în istorie fiindcă, dintre toţi, doar el a convertit eşecul într-o trambulină spre succes, în timp ce ceilalţi au folosit eşecul ca pe un alibi pentru lipsa rezultatelor.

A fost capacitatea de a trece peste a se descuraja principala calitate a lui Henry Ford?

R: Da, şi aceasta este cea mai de preţ însuşire a oricărei persoane *care a* avut succes, indiferent în ce domeniu.

este cea mai de preţ însuşire a oricărei persoane care a avut illOCtti Inul PC rifr OC OQvnăfvui

În carte* Three feet from Gofeţ, le-am luat interviu la paste 35 da lideri contemporan şi l-m rugat şi vorbească nu despre succesul lor, el despre cele mii dhidk momente pe are le-au întâmpinat p despre cum au perseverat pe drumul către succes. De exemplu, Jube Krone, prima femeie care a Intrat în Thoroughbred Ha* of Fame, cu 3 704 vktort k activ, ne-a împărtăşit obstacolele pe care a fost nevoită să le depăşească la începuturile arterei sale. Majoritatea propitetarilor de cai nu aveau încredere într-un jocheo-femeie. Ne* mărturisit ci mottoul care o ajuta să meargă mal departe era:» Nu înceta ri-ţi fad apariţiar Ne-a

împărtăşit fepod că jam descoperii că Dacă eu continui şi mă prezint k datorie şi să mi depăşesc pe mine însămi, pini b urmă-mi vor da un cal, a să sape de mine”. Răstii este istorie. Jufte ajuns una dintre cele mai apreciat» atlete din toate timpurlk, conform Ltră *Today*. Este, într-adevăr. O inspiraţie pentru noi toţi… Nu înceta sl-ţi fad apariţia!

h Această afirmaţie este foarte generală, Majesiale! N-aţi de drugul acurateţei, s-o refurmulaţi, adică să fiţi mai explicit?

R: Reformulama nu e necesara, fiindcă afirmaţia im este deloc prea generală. Analizaţi vieţile oamenilor de succes şi veţi descoperi, fără excepţie, că succesul lor este direct proporţional cu eşecurile pe care le-au depăşit.

Viaţa oricărui om de succes este o ilustrare a ceea ce ştie orice filosof adevărat „Fiecare eşec aduce cu Sine germenele unei reuşite «du valenţe”. — rt t?

Dar germenele nu va încolţi şi nici nu va creşte graţie unui pierde-vară. Este adus la viaţă numai în mâinile celui care este conştient de faptul că multe eşecuri sunt doar înfrângeri temporare şi care niciodată, indiferent de situaţie, nu acceptă eşecul ca pe o scuză în favoarea abandonului.

Î: Dacă am înţeles corect, dumneavoastră susţineţi că merr tul survine împreună cu eşecul. Nu pare deloc rezonabil. În oeztif acesta, de ce vreţi să-i conduceţi pe oameni spre dacă odaia cu acesta survine şi meritul?

R: Ceea ce susţin eu este foarte coerent. Aparenta incoerenţă se datorează lipsei dumneavoastră de înţelegere. Eşecul este o virtute doar atunci când individul nu se lasă prada descurajării şi continuă să perseverez», Ori de câte ori am ocazia, îi provoc pe oameni să rateze, fiindcă ştiu că nici măcar unul din zece mii nu va persevera după ce a eşuat de două sau trei ori. Nu mă interesează cei puţini care vor transforma nereuşita în trepte spre reuşită, fiindcă ştiu că aceştia aparţin, oricum, părţii adverse-Ei sunt cei obişnuiţi să nu abandoneze şi asupra lor nu am ixicio influenţă.

Î: explicaţiile dumneavoastră suni edificatoare. Acum vă rog stl-mi vorbiţi despre celelalte metode pe care te folosiţi pentru a-i convinge pe oameni să se predea

„Eduon a convertit eşecul într-o trambulină spre succes, în timp ce ceilalţi au folosit eşecul ca pe un alibi pentru lipsa rezultatelor". 1

Tu ce atitudine ai facă de eşecurile din viaţa ta?

R: Un alt instrument deosebit de eficient este propaganda. Cu ajutorul propagandei, îi determin pe oameni să se ucidă unii pe alţii după paravanul războiului.

Ingeniozitatea acestui instrument depinde de subtilitatea cu care este pus în joc.

Obişnuiesc să combin propaganda cu buletinele de ştiri internaţionale. Am făcut în aşa fel, încât să fie prezentă în şcoli publice şi private. Am observat că-şi găseşte cu uşurinţă drumul spre amvon. Împrumut filmelor culoarea ei. O injectez în materiale publicitare, ziare, televiziune şi radio. O răspândesc la sediile de afaceri şi la locurile de muncă ale oamenilor. Mă folosesc de ea ca să umplu sălile de judecată la procesele de divorţ, dar şi pentru a distruge industria şi afacerile.

Este instrumentul pe care mă bazez pentru a /alimenta băncile. Propagandiştii mei acţionează în toată lumea, aşa încât pot să provoc o epidemie, să stârnesc câinii războiului sau să provoc panică în lumea afacerilor după bunul meu plac.

Î: Dacă sustuieţi că puteţi provoca toate aceste lucruri prin intermediul propagandei, pare firesc să avem războaie'ş* recesiune economică. Faceţi o descriere simplă a termenului „propagandă". Ce este. de fapt, şi cum funcţionează? Vreau să ştiu, în special, cum vă faceţi res de deriva oamenilor, având de partea dumneavoastră acest procedeu

Rî Propaganda reprezintă orice procedeu, metodă. sau plan prin care oamenii sunt influenţaţi fără ca ei s-o ştie şi fără să cunoască sursa influenţei.

— Şi în afaceri se face uz de propagandă, pentru a descuraja concurenţa. Angajatorii recurg la ea pentru a se situa pe o poziţie avantajoasă faţă de angajaţi. Angajaţii le plătesc angajatorilor cu aceeaşi monedă, pentru a obţine, la rândul lor, avantaje asupra acestora. De fapt, e atât de răspândită şi funcţionează atât de simplu şi de frumos, încât paie complet inofensivă, chiar şi atunci când cineva devine conştient de prezenţa ei

1: Presupun că, în acest moment, băieţii dumneavoastră ocupă de pregătirea minţilor cetăţenilor americani instaurării urmă nou soi de dictatură. Spuneţi-mi cum procedează.

R: Da! în număr de milioane, băieţii mei se ocupă de pregătirea Americii înaintea noii hitlerizări. Cei mai buni dintre ei acţionează asupra sferei politice şi a sindicatelor. Intenţionăm să preluăm ţara prin scrutin, şi nu prin gloanţe. Americanii sunt atât de sensibili, încât n-ar suporta şi vadă schimbarea formei kw de guvernământ cu mitraliere tancuri. Aşa că propagandiştii noştri le servesc meniul pe care sunt dispuşi să-i înghită, instigând angajatorii împotriva angajaţilor şi guvernul contra afacerilor şi industriei. După ce propaganda îşi va fi făcut treaba în mod ireproşabil, unul dintre băieţii noştri va fi pus la conducerea statului ca dictator, jar cei Nouă înţelepţi ai Curţii voastre Supreme vor dispărea împreună cu noţiunile lor naive despre Constituţie! Toată lumea va avea slujbă, iar hrana va fi asigurată din trezoreria statului. Cu cât oamenii au burţile mai pline, cu atât plutesc mai uşor în derivă. Cei flămânzi nu pot fi ţinuţi sub control.

În 1938. instrumentele la care recurge» Diavolul pentru a „hitleriza* America erau jatgam guvernului contra lădrlof şi industriei” a asigurarea hranei populaţiei din trezorerie statului. Să fie vabfa Se şi astăzi? Asistăm, oare, la materializarea planului Diavolului? Dacă astăzi Napoleon HIU kar lua interviu Diavolului, acest» ar fi Ioane încântat de aşa-numkele proyame de ajutor social, deja aplicate sau în stadiu de propunere, şi de implicarea

guvernului în sectorul afacerilor particulare. cum ar fi transporturile şi industria financiară.

Î: Mereu m-amintrebat cine a procedeu!

numit propagandă. Din ce mi-aţi spus despre originea şi natura ci, iim înţeles de ce este atât de nefastă. Numai cineva de şiret ca Majestatea Voastră ar fi putut inventa o metodă prin care să amorţească raţiunea, să detroneze voinţa să-i ducă pe oameni în derivă.

De ce nu faceţi uz de propagandă pentru a prelua controlul asupra victimelor dumneavoastră, în toc de a le cm torul fricii şi anihilării prin războaie?

R: în ce altceva constă frica de Diavol, dacă nu în propagandă? Nu aţi observat cu foarte mare atenţie tehnicile mele, căci altfel v-aţi fi dat seama că sunt cel mai mare propagandist din lume! Niciodată nu îmi ating scopul prin mijloace directe şi transparente, dacă pot să fac uz de subterfugii şi subtilitate.

Ce credeţi că fac atunci când sădesc gânduri negative în minţile oamenilor şi preiau controlul asupra lor cu ajutorul a ceea ce ei înşişi numesc idei proprii? Ce denumire mai bună aţi putea găsi, în afară de cea mai abilă formă de propagandă?

Î: Doar nu vreţi să spuneţi tă noi înşine vă ajutăsă trugeţi, filtrăsă ne dăm seama!

R: Exact asta vreau să spun şi vă voi arăta în detaliu cum funcţiorwază acest truc.

Î: Mă bucur că ne înţelegem. Cum transformaţi pe oameni în propagandişti şi-i ademeniţi să cadă bt capcane? Spuneţi-mipovestea de la început până la sfârşit, toate detaliile sinistre. Am ajuns ia cea mai parte a confesiuniişi sunt foarte nerăb să intru în stăpânirea secretului dumneavoastră cu toate acuza că trageţi de timp. În condiţiile în care ştiţi foarte bine că surile pe care mi te daţi vor smulg de zneltme de sub stăpânirea dumneavoastră. Ştiţi, de că aceleaşi răspunsuri vor preveni vicii mizarea a de fiinţe nenăxule încă. biici nu mă miră că faceţi tot să tv! eschivaţi prin răspunsurile dumneavoastră.

R: Raţionamentul dumneavoastră este corect. Această parte a confesiunii îmi va aduce mai multe prejudicii decât toate celelalte la un loc.

Î: Său. mai bine zis, această parte a confesiunii rw strive multe milioane de e nimeni de sub puterea dumneavoastră decât ţiuite celelalte părţi la un lot:

R: Nu pot decât să zic că m-aţi pus într-o situaţie dată naibii.

Î: Acum ştiţi şi dumneavoastră ce shut de.

Vă ascult.

R: Intru în mintea cuiva doar mituindu-l.

Î: Ce folosiţi pe post de mită?

R: Folosesc multe lucruri, toate lucrurile plăcute la care poate râvni un om. Folosesc acelaşi gen de mituire la care apkază şi oamenii între ei. Adică vizez ceea ce-şi doresc ei cel mai mult. Cele mai eficiente sunt:

Dragostea

Atracţia erotică

Lăcomia de bani

Dorinţa obsesivă de a obţine lucruri pe gratis – jocurile de noroc

Vanitatea femeilor, egocentrismul bărbaţilor în mediul în care trăim astăzi, este evident că atât femeile, cât şi bărbaoi pot cădea pradă cu uşurinţă vanităţi şi tgocentriimiăui. Vă puteţi gândi la otava exemple?[3]

---

3 Setea de putere

••Dependenţa de diverse substanţe

••Dorinţa de autoexprimare prin vorbe şi fapte

••Tendinţa de a-i imita pe alţii

••Speranţa m existenţa vieţii de după moarte

••Dorinţa de all erou sau eroină

••Nevoia de hrană

î: Iută o listă impresionantă a posibilităţilor de mituire! Mai folosiţi şi altele, Maf estate?

Î: Ce se întâmplă când accesaţi unui individ care nu se află, încă. pe pante decăderii, dar în proporţie de 98%, se califică drept potenţial ratat?

R: Thec imediat la treabă şi încerc să acaparez cât pot de mult din mintea lui. Dacă slăbiciunea individului e lăcomia de bani, atunci, metaforic vorbind, mă apuc să zornăi monede în faţa lui. ti amplific dorinţa şi-i implantez sugestia de a-şi satisface acea dorinţă. Apoi, când e pe punctul dea o vedea îndeplinita, îi smulg obiectul dorit de sub na».

E un vechi trucde-al meu. După ce-l aplic de câteva ori la rând, bietul individ cedează şi renunţă. După aceea îmi fac şi mai mult loc în mintea lui, inducându-i teama de sărăcie. Aceasta e unul dintre cei mai buni paraziţi mentali, î: Recunosc că metoda dumneavoastră este foarte inteligentă, însă ce faceţi dacă individul vă păcăleşte şi reuşeşte şi pună mâna pe o sumă uriaşă de bani? Cum şi mai induceţi teama de sărăcie atunci?

R: într-adevăr, n-ar mai 6 posibil. Atunci II induc altceva care să servească la fel de bine scopurilor mele. Dacă victima reuşeşte să-şi concretizeze dorinţa de îmbogăţire, îi suprasaturez mintea cu imaginea obiectelor pe care le-ar putea cumpăra. De exemplu, îl fac să se îndoape cu cele mai rafinate mâncăruri. Asta îi va încetini capacitatea de a gândi, îi va slăbi inima şi-l va aşeza pe drumul spre depravare.

După aceea îl sâcâi cu boli gastrointestinale cauzate de surplusul de alimentaţie. Acestea îl vor încetini şi ele gândirea şi-i vor da o dispoziţie psihică proastă.

Î: Şi dacă victima nu e lacomă la mâncare? Ce alte obiceiuri proaste îi puteţi forma, astfel încât să nu

---

R: Da, există nenumărate posibilităţi, dar acestea sunt preferatele mele. Combinând între ele unele dintre aceste posibilităţi, am acces la mintea oricărui om, indiferent de vârstă, In orice moment al vieţii lui.

î: Vreţi să spuneţi că aceste forme de mită cheile cu care

deschideţi,fără zgomot,mintea oricărui om?
K: Fxact asta spun şi fac.

depravat?

R: Dacă victima e bărbat, îl prind în cursă folosindu-mi de apetitul lui sexual. Această slăbiciune duce la pierzare mai mulţi bărbaţi decât toate celelalte slăbiciuni la un Joc t* Deci mâncarea şi sexul sunt două dintre cele mai eficiente momeli! Corect?

R: Da. Cu aceste două ispite fac cele mai multe victime, iar următoarea pe listă e dorinţa de îmbogăţire.

Î: Am impresia că bunăstarea e mai periculoasă decât sărăcia, dacă e să vă dau crezare.

R: Asta depinde, în primul rând, de persoana pe mâinile căreia a încăput respectiva avere de felul în care a dobândit-o

Î: Ce legătură există între modul în care a fost dobândită averea şi calitatea acesteia de a fi binecuvântare sau Western?

R: Una esenţială! Dacă nu mă credeţi, gândiţi-vă la cei care obţin rapid stime mari, lipsindu-le obişnuinţa de a se folosi de bani în mod raţionat şi observaţi felul în care înţeleg să se folosească de ele.

Du ce credeţi că fiii celor bogaţi ating atât de rar nivelul de succes al părinţilor lor? Să vă explic de ce. Din cauză că au fost privaţi de autodisciplina caracteristică celor nevoiţi să lucreze.

Citiţi biografiile starurilor de cinema şi ale sportivilor de performanţă care s-au treaz. it, brusc, în posesia unor mari sume de bani şi în mijlocul adulaţii lor publicului. Observaţi, în aceste cazuri, felul în care am intervenit, făcându-i sclavi ai sexului, ai focurilor de noroc, ai mâncatului în exces şi ai băuturii. Prin intermediul acestor vicii, îi controlez chiar şi pe cei mai buni, de îndată ce ajung să se îmbogăţească.

Gândiţi-vă la nenumăraţii sportivi care au ajuns megastaruri pentru ca în final să se prăbuşească şi să se ardă cu flama propriei celebrităţi şi averi… şi gândiţi-vă şi la milioanele de tineri care îi priveau plini de admiraţie! Gândiţi-vă la cei care au câştigat la loto… şi au sfârşit prin

a cheltui toţi banii în numai câţiva ani... să fie, oare, din cauza rătăcirii lor*... ca o consecinţă a practicării jocurilor da noroc? Să fie cicluri provocate şi orchestrate de Diavol?

Î: Ce se întâmplă cu cei care se îmbogăţesc Icni, aducând, într-o formă sau alta, servicii utile Sau şi ei sunt uşor de ademenit?

R: Oh! Am eu grijă şi de ei, dar, de obicei, trebuie să folosesc alte momeli. Unii vor un anumit lucru, alţii îşi doresc cu totul altceva.

Mă asigur, pentru a-mi atinge scopul, că vor primi ce-şi doresc, dar fac în aşa fel încât, odată cu aceasta, să le strecor în pachet şi ceva ce în niciun caz nu-şi doresc. Cadoul nedorit va acţiona ca un impuls către rătăcire. Înţelegeţi, acum, felul în care lucrez?

Î: Şi încă ce lucrare! Ademeniţi oamenii folosindu-ttf de dorinţele lor fireşti, dar, ori de câte ori puteţi, picuraţi şi otrava mortală peste obiectul dorinţelor.

R: Aţi înţeles întocmai. Vedeţi dumneavoastră, eu dezbin pentru a stăpâni, ca să spun aşa.

Î: Din ce mi-aţi spus dumneavoastră deduc că nu-i puteţi mitui pe cei care deţin controlul asupra propriei să vă ajute să-i rătăciţi pe alţii. Corect?

R: Foarte corect. Pot, şi chiar reuşesc, să stârnesc interesul celor puternici cu diverse lucruri pe care e firesc să şi le dorească, Sh să aceştia sunt ca peştii care fură momeala fără să se lase prinşi.

Un individ care se autocontrolează obţine de la viaţă tot ce-şi doreşte, dar în termenii lui. Rătăciţii iau, şi ei, tot ce pot, dar în condiţiile impuse de mine.

Cu alte cuvinte, indivizii puternici, dacă vor, împrumută bani de la bancă în condiţii rezonabile şi plătesc o rată rezonabilă. Cei slabi, pentru a-şi acoperi împrumuturile, îşi amanetează ceasul şi plătesc rate exorbitante.

Î: Să deduc de aici că sunteţi fii sau în twte problemele şi mizeriile pe care le trăiesc oamenii, în ciuda faptului că prezenta dumneavoastră nu este, întotdeauna,

remarcata?

R: Cei care, deşi refractari, ajung să îmi facă jocul şi să lucreze pentru mine sunt cei mai eficienţi agenţi ai mei. Vedeţi dumneavoastră, agenţii refractari sunt cei pe care nu-i pot controla prin niciun fel de milă, oameni pe care-i stăpânesc prin frică sau prin tot felul de nenorociri şi pe care-i leg fedeleş când sunt deja la pământ. Ei nu vor să-mi slujească, însă nu pot scăpa, fiindcă sunt legaţi de mine din cauza rătăcirii în care se complac.

Î: Cred că încep să înţeleg mai bine. cum funcţionează tehnica dumneavoastră. Mituiţi oamenii telor lor fireşti, îi atrageţi pe calea cea rea şi, vă acceptă momelile, îi prindeţi în vârtejul Dacă refuză să înghită momeala, le plantaţi în minte germenii ori îi prindeţi în capcană cu ajutorul vreunei nenorociri, după care-i legaţi fixieleşcând deja s-au lăsat copleşiţi de frica acelei Aceasta e metoda dumneavoastră?

R: Exact aşa acţionez. Inteligent, nu credeţi?

Î: Pe care-i preferaţi ca propaga pe tineri sau pe cei în vârstă?

R: Pe tineri, bineînţeles! Aceştia pot fi mituiţi şi sunt mai influenţabili decât cei cu judecata matură. În plus, au posibilitatea de a rămâne mai mult timp în serviciul meu.

Î: Majestatea Voastră mi-a făcut o foarte clară a rătăcirii. Spuneţi-mi ce este de făcut pentru a evita acest obicei? Vreau soluţia completă, pe înţelesul tuturor.

R; Protecţia împotriva rătăcirii este foarte simplă şi la îndemâna oricui. Apărarea constă în respectarea următoarelor principii:

1. Gândeşte pe cont propriu în toate împrejurările, faptul că oamenii nu deţin, cu adevărat, controlul asupra vreunui lucru, motiv pentru ca reli s-a dat capacitatea de a gândi, este plin de semnificaţie.

2. Hotărăşte-te ce vrei de la viaţă, apoi construieşte un plan prin care să-ţi duci la îndeplinire scopul şi, dacă este nevoie, în dispus să sacrifici orice, numai nu renunţa la scopul tău.

3. Analizează înfrângerile temporare, indiferent de natura sau cauza lor, şi extrage, de aici, germenii reuşitei omoloage.

4. Fii dispus să prestezi servicii utile a căror valoare să fie echivalentă cu cea a bunurilor pe care le pretinzi de la viaţă. Pentru a-ţi asigura bunurile, prestează, mai întâi, serviciile.

5. Realizează că mintea ta este un aparat de percepţie care poate fi setat să recepteze informaţiile trimise de depozitul informaţional universal al Inteligenţei Supreme, care te ajută să-ţi materializezi dorinţele»

6. Fii conştient de faptul că cel mai mare avantaj al tău este timpul, singurul lucru, cu excepţia propriilor gânduri, pe care îl posezi în totalitate şi singurul lucru care poate fi transformat în orice lucru material îţi doreşti. Economiseşte-ţi timpul, aşa încât să nu iroseşti nicio parte din el.

7. Fii conştient de faptul că frica este balastul cu care-l umple Diavolul acea parte a minţii pe care o laşi nefolosită. Frica este doar o stare psihică pe care o poţi controla, dacă umpli spaţiul ocupat de ea Ot credinţa în capacitatea ta de a face în aşa fel încât viaţa să-ţi ofere tot ce vrei de la ea.

8. Când te rogi, nu cerşi! Cere ce vrei şi insistă să obţii exact acel lucru, nu vreun substitut oarecare.

9. Fii conştient de faptul că viaţa este ca un şef duri Ori îl conduri tu pe el, ori te conduce el pe tine! Nu există cale de mijloc şi nici compromis! Niciodată să nu accepţi de la viaţa lucruri sau experienţe pe care nu ţi le doreşti. Dacă ţi se impune ceva ce nu vrei, poţi, în mintea ta, să refuzi să accepţi, şi această atitudine va fi primul pas către îndeplinirea scopului tău.

10. În cele din urmă, reţine că gândurile tale dominante atrag, conform unei legi naturale stricte şi pe cea mai scurtă şi convenabilă cale, contrapartea lor materială. Fii atent ce gândeşti!

Î: Lista dumneavoastră este impunătoare! Daţi-mi o

formulă simplă, care să combine toate cele zece principii! Dacă ar trebui să le câtormdeţi pe toate cele zece în unul singur, care ar fi acela?

R: Fii hotărât în tot ce faci şi nu lăsa gândurile neterminate să-ţi paraziteze mintea. Cultivării obiceiul de a formula concluzii clare asupra oricărui subiect.

Î: Se poate ieşi din vârtejul rătăcirii sau acesta se permanentizează odată ce ai intrat în el?

R: Se poate, dacă victima are voinţa puternică necesară, dar cu condiţia ca acest obicei să fie întrerupt la timp. Gări există o limită care, dacă este depăşită, nu-ţi mai lasă nicio speranţă de a abandona rătăcirea. În acel punct, victima îmi aparţine pentru totdeauna. Ca o muscă ce s-a prins în pânza păianjenului. Oricât s-ar zbate, nu va mai putea scăpa. Cu fiecare mişcare, se prinde în mreje din ce în ce mai tare. Pânza în care îmi înfăşor victimele pe vecie este, de fapt, o lege a naturii care a rămas neobservată şi neînţeleasă de oamenii de ştiinţă.

6

Ritm hipnotic

Î: Care este această metodă prin definitiv controlul asupra corpurilor chiar dea le lua în stăpânire sufletele? lumea va vrea să afle cât mai multe. despre această lege şi despre felul care funcţionează.

R: Mi-e greu să descriu legea pe înţelesul vostru, dar o puteţi numi *ritm hipnotic*. aceeaşi metodă prin care sunt hipnotizaţi oamenii.

Î: Să înţeleg că aveţi puterea să folosiţi legile naturii ca pe o capcană în care vă atrageţi victimele? Asta este ceea ce susţineţi?

R: Nu doar că o susţin. Este chiar adevărul! Preiau controlul asupra minţilor şi trupurilor oamenilor ori de câte ori îi pot ademeni în ritmul hipnotic.

Î: Dar ce este acest ritm hipnlum îl pentru a pune stăpânire pe oameni?

Ri va trebui să fac o incursiune în trecut şi să vă fac un rezumat al modului în care natura însăşi utilizează

ritmul hipnotic. În caz contrar, nu veţi reuşi să înţelegeţi cum. folosesc eu această lege pentru a pune stăpânire pe fiinţele umane.

Î: Continuaţi, dar vă rog să le pe tuturor.

R: Foarte bine, voi face tot posibilul. Ştiţi, desigur, că natura menţine un echilibru perfect între toate dementele şi energiile din univers. Ştiţi că stelele şi planetele îşi urmează traiectoria cu o precizie desăvârşită. Anotimpurile se succed cu o regularitate impecabilă. Stejarii cresc din ghinde, iar pinii din seminţele predecesorilor lor.

O ghindă nu dă niciodată naştere unui pin şi nici seminţele de pin, unui stejar.

Acestea sunt lucruri simple pe care oricine le poate pricepe; ceea ce nu înţelege oricine este legea prin care natura m^3 ţine acest echilibru perfect în univers.

Voi, pământenii, aţi prins o fărâmă din marea lege universală atunci când Newton a descoperit că ea (legea) păstrează Pământul în poziţia în care se află şi face ca toate obiectele materiale să fie atrase spre centrul Pământului. A numit-o *legea gravitaţiei*.

L>ar nu a avansat suficient în studierea acestei legi. Dacă ar fi făcut-o, ar fi descoperit că aceeaşi lege care menţine poziţia planetelor şi care ajută natura să păstreze echilibrul desăvârşit al celor patru dimensiuni – în care sunt concentrate întreaga materie şi energie – reprezintă capcana în care-i ademenesc eu pe oameni şi preiau controlul asupra minţilor lor.

Î; Vă rog să îmi spuneţi mai multe această lege a ritmului hipnotic.

R: După cum am mai afirmat, există o formă de energie universală prin intermediul căreia natura păstrează echilibrul perfect al materiei şi al energici. Ea utilizează această forţă descompunând-o în unde de lungimi şi frecvenţe diferite. Descompunerea despre care vă vorbesc este un proces realizat cu ajutorul obişnuinţei.

Veţi înţelege mai bine ceea ce încerc să vă explic, dacă veţi face o analogie cu metoda prin care învăţaţi să

cântaţi. Mai întâi, memoraţi notele muzicale. Apoi le puneţi în relaţie prin intermediul unei melodii şi ai unui ritm. Prin repetiţie, reţineţi atât melodia, cât şi ritmul. Observaţi de câtă rigoare are nevoie muzicianul pentru a reţine melodia. Prin repetarea combinaţiilor de note, ajungeţi să vă bucuraţi de muzică.

Orice impuls mental, dacă este repetat de suficiente ori, devine obişnuinţă şi generează un ritm organizat. Obişnuinţele indezirabile trebuie întrerupte înainte de a ajunge la stadiul de ritm. Mă urmăriţi?

Î: Desigur.

R: Bine. Ritmul este ultimul stadiu al obişnuinţei. Repetarea oricărui gând sau a oricărei mişcări fizice, conform principiului obişnuinţei, sfârşeşte prin a deveni ritm.

Obişnuinţa nu mai poate fi întreruptă apoi, căci natura preia controlul şi o permanentizează. E asemenea umil vârtej de apă. Un obiect poate pluti fără ţintă până când este prins într-un vârtej. Apoi este învârtit la nesfârşit fără putinţă de scăpare. Energia care face posibilă gândirea oamenilor poate fi comparată cu apa unui râu.

Î: Deci aceasta este modalitatea prin care preluaţi controlul asupra mmfilor oamenilor, nu-i aşa?

R: Da. Tot ceea ce am de făcut este să preiau controlul asupra minţii, pentru a-i induce proprietarului ei starea de rătăcire.

Î: Să înţeleg că obiceiul rătăcirii principalul peri col care îi privează pe oameni de privilegiul de a gândi pe cartă propriu şi de aţă urma liberi calea spre lor

R: Acesta şi multe altele. Rătăcirea este, de asemenea, obiceiul prin care pun stăpânire pe sufletele lor, după ce îşi părăsesc trupurile”.

!: în acest caz, singurul mod prin care o fiinţă omenească se pt>ale salon de la anihilarea definitivă este de a menţine trolul asupra propriei minţi cât timp se află pe pământ.

Liste adevărat?

R: Este perfect adevărat? Cei care îşi controlează şi îşi folosesc liber propria ironie evită capcanele mele. Restul îmi aparţine şi e firesc să se întâmple astfel, la fel de firesc cum o ca soarele să apună în vest.

Diavolul spune: „Cel care tal miwmireri şi-şi folosesc liber propria minte evită capcanele mele”.

Î: Astare tot ceea ce trebuie făcut pentru a evita anihilarea definitivă? Ceea ce dumneavoastră numiţi opoziţie nu are nimic de-a face cu salvarea oamenilor?

R: Văd că gândiţi, într-adevăr, foarte profund. Opoziţia mea – puterea pe care voi, pământenii, o numiţi Dumnezeu – are foarte mult de-a face cu salvarea oamenilor de la anihilarea definitivă, şi tocmai de aceea că este cea care înzestrează fiecare fiinţă umană cu capacitatea de a-şi folosi propria minte.

Dacă-ţi foloseşti puterea menţinând controlul asupra propriei minţi, odată ce îţi părăseşti trupul, devii parte din ea. În caz contrar, am privilegiul de a prelua controlul asupra sufletului prin legea ritmului hipnotic

1: în ce măsură deveniţi stăpân pe un om după ce aţi awtrotul asupra lui?

R: Iau în stăpânire tot ce a mai rămas din el, după ce acel om a încetat să-şi mai folosească mintea în mod autonom.

Î: Cm alte cuvinte, după ce preluaţi controlul asupra cuiva, îi acaparaţi definitiv şi total person cumtează să-şi mai folosească mintea. Am înţeles corect?

R: Exact aşa acţionez.

Î: Ce faceţi cu oamenii pe care îi controlaţi, după ce mor?

Şi la ce vă suni de folos în timpul vieţii?

R: îi folosesc-pe ei sau ceea ce a mai rămas din ei – în scopul de a-i face şi pe alţii să rătăcească.

Î: Nu doar că U înşelaţi pe oameni, anulucându-i spre autodistrugere, dur H folosiţi pentru a-i atrage şi pe alţii pe drum?

R; Desigur. Nu las să-mi scape nicio oportunitate.

Î: Să ne întoarcem la ritmul hipnotic. mai multe despre modul de funcţionare a taxatei cum folosiţi oamenii pentru a-i atrage în cursă pe alţi semen; lor?

Aş vrea să aflu modul concret în care vă folosiţi de legea ritmului hipnotic.

RSO, nimic mai uşor! Cel mai mult îmi place să le umplu minţile de spaimă. Odată ce am reuşit asta, mi-e foarte uşor să-l fac pe acel om să rătăcească, pentru ca apoi să-l prind în cursa ritmului hipnotic.

Î: O temere sperifl umană vă serveşte cel

R: Teama de moarte.

Î: De ce este teama de moarte arma prefe rată?

Rt Pentru că nimeni nu ştie cu siguranţă ce înseamnă aceasta şi, în plus, este ceva cât se poate de natural; nimeni nu poate dovedi ce se întâmplă după moarte. Această incertitudine are darul de-a scoate oamenii din minţi.

Cei care cedează în faţa spaimei – indiferent de natura, spaimei în cauză – încetează să-şi mai folosească mintea: şi încep să rătăcească. În cele din urmă, ajung să fie prinşi; de vârtejul ritmului hipnotic, din care nu mai au nicio scăpare.

Î: Să înţeleg că nu văderanjează câtuşi de puţin ceea ce desc şi «pun lideriindigitişi despre dumneavoastră, atunci când vorbesc despre moarte?

R: Atât timp cât îmi pomenesc numele, nu! Dacă bisericile ar înceta să vorbească despre mine, cauza mea ar primi o lovitură teribilă. Însă orice atac la adresa mea induce spaimă oricui se lasă influenţat. Vedeţi dumneavoastră, opoziţia este cea care-i salvează pe unii de la rătăcire! Drept dovadă, aceia nu cad în cursă.

Î: Odată ce Biserica mai deg vă serveşte decât să vă întgreuneze atingerea scopului, s ce vă dă cu adevărat bătăi de cap? Ce vă îngrijorează?

K; Singurul lucru de care mi-o teamă e că, într-o zi, va apărea pe Pământ un gânditor în adevăratul sens al cuvântului.

Îâier s-ar întâmpla în acest caz?

R: Mă întrebaţi ºC s-ar întâmpla? Vă voi spune numaidecât ce s-ar întâmpla. Oamenii ar învăţa cel mai mare dintre adevăruri, şi anume acela că, dacă, în loc să le fie teamă să facă ceva, ar acţiona în mod contrar, ar obţine lot ceea ce şi-ar dori în pian material şi ar scăpa de mine după moarte. Nu vi se pare acesta un gând cu adevărat îngrijorător?

Diavolul spune: „Dacă, în loc să le Re teamă să bacă ceva, [oamenii] ar acţiona în mod contrar, ar obţine tot ceea ca şi-ar dori în plan material şi ar scăpa de mine după moarte. ”

1: şi ce face ca un astfel de gândit să nu apară?

R: Frica de a fi criticat! Ar putea să vă intereseze: frica de a fi contestat este singura armă concretă pe care o am împotriva dumneavoastră. Dacă nu v-ar fi frică să publicaţi această confesiune smulsă cu greu de la mine, mi-aş pierde împărăţia de pe Pământ, t: Şi dacă, spre surprinderea dumneavoastră, lotuşi cartea, căi ar dura până să vă pierdeţi

R: Doar atât cât i-ar trebui unei generaţii de copii crească şi să înţeleagă confesiunea. Nu-mi puteţi răpi adulţii. Aceştia sunt ai mei pentru totdeauna, dar publicarea acestei confesiuni ar fi suficientă ca să mă împiedice să preiau controlul asupra celor nenăscuţi încă şi asupra celor caic, deşi născuţi, nu au ajuns încă la vârsta maturităţii mentale. Dar nu aţi îndrăzni să publicaţi ceea ce v-am spus despre liderii religioşi. V-ar crucifica!

Î: Credeam că s-a renunţai de două mii de ani la barbar al crucificării.

R: Nu mă refeream neapărat la crucificarea propriu-zisă. E de ajuns că veţi fi (alimentat. Veţi deveni un parazit social Atât liderii religioşi, cât şi adepţii lor v-ar trata cu dispreţ. Să presupunem că aş împărtăşi cele pe care mi le-aţi spus acelei minorităţi care preferă să-şi folosească propria minte, Zn loc să-mi fie frică de mase – must despre care spuneţi că vă aparţin în procent de 98%.

R: Asta mi-ar da, într-adevăr, ceva bătăi de cap!

Când am citit pentru prima oară acesta cuvinte, un fior face mi-a „Străbătut şira spinării… cu atât mai mult cu cât circumstanţele atf împiedicai publicarea acestui manuscris până acum. Deşi scris fi» 1938, acest manuscris a rămas nepublicat până h uleia noastre, mult după moartea kn Hill, din 1970. Să fi fost frica de critici a soţiei autorului adevăratul motiv al acestei finârtiert şi teama visări de reacţiile Mentor religiofiş» a celor din sistemul de fiwiţământ? Ori meşteşugii diavolului fiisuşi?! Iar acum. familia şi Fundaţia au hotărât cât a sosit ceasul să Ympărtăşsasefi hanii cele scrise fii manuscris. Vom acorda atenţia cuvenită înţelepciunii lui Hill, ne vom descopri alter «fisurile şi vom pierde controlul asupra propri Mor minţi, revendicându-ne propriile destine?

Î: Df. cinu ţie puneţi în slujbă om de Nu vă p! ac oamenii de ştiinţă?

R: O, ba cum să nu?! Toţi îmi sunt pe plac, dar adevăraţii oameni de ştiinţă sunt în afara puterilor mele.

Î: Cum aşa?

R: Pentru că ei gândesc cu propria minte şi îşi petrec timpul studiind legile naturii. Problema trecerii de la cauză la efect. Dar să nu faceţi greşeala de a crede că oamenii de ştiinţă nu au nicio religie. Căci au. Şi încă una foarte bine definită.

Î: Care este religia lor?

R: Religia adevărului! Religia legilor naturii! Dacă omenirea va da vreodată naştere unui adevărat gânditor, cu abilitatea de a înţelege secretele profunde ale vieţii şi ale morţii, puteţi fi sigur că un om de ştiinţă va fi responsabil pentru acea catastrofă.

Î: Catastrofă pentru cine?

R: Pentru mine, bineînţeles!

1: Să ne întoarcem la subiect. Aş vrea să ştiu mai multe despre ritmul hipnotic. funcţionează după acelaşi principiu după care un om poate hipnotiza pe un altul?

R: Este exact acelaşi principiu. V-am mai spus-o deja.

De ce reluaţi întrebarea?

Î: C un vechi obicei de-al meu, Majestate. Însă, de asemenea, să clarificăm şi să punctăm unele idei. Şi „vreau să văd dacă vă pot prinde cu vreo minciună! Nu ocoliţi acest subiect. Vă rog să vă întoarceţi la ritmul hipnotic şi spuneţi tot ce ştiţi despre asta. Sunt şi eu una dintre ritmului hipnotic?

R: Acum nu, dar cu ceva timp în urmă eraţi pe punctul de a cădea în capcana mea. Rătăceaţi spre vârtejul ritmului hipnotic, până când aţi descoperit modul de a mă determina să fac această confesiune. Apoi, am pierdut controlul asupra dumneavoastră.

Î: Ce interesant! Acum încercaţi să mă at rageţi iar de partea dumneavoastră, linguşindu-mă?

R; Ar fi cea mai bună mită pe care v-aţ» putea-o oferi. De fapt e momeala pe care o ofer întotdeauna înainte de a pune mâna pe cineva.

Î: Şi cu ce anume susţineţi că flataţi?

R: Cu multe lucruri, printre care sexul şi iubirea de sine.

Î: Şi care e efectul acestora asupra

R: V-au. făcut să neglijaţi principalul dumneavoastră scop în viaţă şi să începeţi să rătăciţi.

Î: Acesta a fost singurul efect pe care l-au avut şiretlicurile dumneavoastră asupra mea?

R: A fost suficient

!: Dar acum am ieşit de sub influenţa dumneavoastră – cuvintele vă aparţin –, greşesc?

R: Câtuşi de puţin. Pentru moment, nu sunteţi sub influenţa mea, dat fiind că acum nu pot spune că rătăciţi.

Î: Aţi rupt xrraja şi m-aţi eliber «i.

R: Răspunsul meu s-ar putea să vi se pară umilita. Sunteţi sigur că vreţi să îl auziţi? f

Î: Spuneţi, Maiestate. Vreau să văd în ce sunt capăt bit să privesc adevărul în faţă.

R: V-am pierdut în momentul în care v-aţi îndrăgostii

de femeia pe care aţi ales-o.

Î: Cu alte cuvinte. vreţi să spuneţi că mi ascund după fustele unei femei?

R: Nu întocmai. Nu că vă ascundeţi – n-aş lua-o la modul ăsta. Aş spune, mai degrabă, că aţi învăţat să fiţi puternic cu ajutorul minţii unei femei.

Î: Atunci fustele ei n-au nichm amestec în toată povestea asta?

R: Fustele nu, dar creierul ei da. Când dumneavoastră şi soţia v-aţi aliat din punct de vedere mental, aţi descoperit secretul care v-a dat puterea să mă forţaţi să fac această confesiune.

Î: Chiar aşa, sau încercaţi iar să mă linguşiţi?

R: V-aş putea linguşi, dacă aţi fi numai dumneavoastră, de unul singur, dar, având drept aliat mintea soţiei dumneavoastră, îmi este literalmente imposibil s-o fac.

Î: încep să înţeleg un lucru cât se poate de important. Încep să înţeleg ce a vrut să spună autorul acelui pasaj din Bibi le, care afirma că „atunci când doi salt mai mulţi oameni se adună şi cer urm în numele Meu, vor primi ceea ce au cerul”. Este. deci, atlezărut că două minţi suni mai puternice decât una?

RzNu este doar adevărat, este chiar o condiţie necesară pentru a putea intra în contact cu sursa Inteligenţei Infinite, unde se află toate cele care au fost, care sunt şi cele care vor fi.

1: Există o astfel de Interigenţă

R: Dacă nu ar exista, n-aţi avea acum şansa să mă umiliţi smulgându-mi această confesiune stupidă.

1: „u este imprudent să daţi lumii o astfel de

R: Desigur că, în ceea ce mă priveşte, este cât se poate de periculos. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, cu siguranţă că nu aş divulga-o nimănui.

Î: timpul să revenim, acum, la descrierea tehnicilor prin care tir prindeţi pe oameni în capcana rătăcirii. Care e primul pa» pe care ar trebui să o facă un rătăcitor, pentru

a se elibera?

R: În primul rând, ar trebui să-şi dorească foarte mult să se elibereze. Ştiţi, desigur, că nimeni nu poate fi hipnotizat fără acordul lui. În mod similar, nici natura nu poate exercita forţa ritmului hipnotic împotriva acordului propriu. Ce-i drept, consimţământul poate lua forma indiferenţei faţă de ceea ce înseamnă viaţa, în general lipsa ambiţiei, lipsa unui scop bine definit şi multe, multe alte forme. De fapt, natura nu are nevoie de acordul explicit al cuiva pentru a-l prinde în ritmul hipnotic; e suficient, însă, să fi prindă cu garda jos – şi asta se întâmplă ori de câte ori un individ renunţă să-şi folosească mintea de unul singur.

Să nu uitaţi niciodată ceea ce vă spun acum: indiferent de ce ai avea, dacă nu foloseşti acel ceva, cu siguranţă, fii vei pierde.

Toate încercările reuşite de a întrerupe obiceiul rătăcirii au fost posibile doar înainte ca natura să ti făcut din acest obicei unul permanent prin intermediul ritmului hipnotic.

Î: Dacă înţeleg eu bine, ritmul este o lege prin care natura permanentizează vibraţiile

R: Desigur. Natura foloseşte ritmul hipnotic pentru a face din gândurile dominante ale cuiva un obicei permanent. De aceea mizeria este o boală. Natura o face să devină astfel, din cauza obişnuinţei oamenilor de a o percepe cape o circumstanţă nefavorabilă.

Prin aceeaşi lege a ritmului hipnotic, natura are darul de a conferi caracter permanent gândurilor pozitive, care duc la avere, la prosperitate.

Poate că veţi înţelege mai bine modelul de funcţionare a principiului ritmului hipnotic, dacă vă voi spune că natura conferă caracter permanent tuturor obişnuinţelor, fie ele fizice sau psihice. Dacă îţi va fi fiică de sărăcie, vei atrage sărăcia. Dacă mintea ta aspiră către bogăţie şi se aşteaptă să o obţii, o va atrage atât în plan fizic, cât şi mental. Aceasta este în concordanţă cu o lege

imuabilă a naturii.

Hăl a scris pentru prima oară despre legea atracţiei în martie 1919. Într-un articol din revista Htiâs *G Rule* în ultimul deceniu, această lega a feet popularizaţi cu succes prin intermediul cărţi p al filmului *Secretai*.

Î: Autorul afirmaţiei biblice „ce semeni aia culegr se referea. de faptf la această lege a naturii?

R: Ar fi fost şi imposibil să sensferc la altceva. Dovezile afirmaţiei lui sunt evidente în cadrul relaţiilor interumane.

h Acesta este şi motivul pentru care un om rătăceşte iâsf e nevoit să se mulţumească cu viaţa pe care o duce? Am înţeles bine?

R: Fără îndoială. Viaţa şi răsplăteşte pe măsura faptelor lui pe cel care rătăceşte.

1 Are morala vreun rol cu privire la ceea ce primeşte fiecare de la viaţă?

R: Puteţi fi sigur, însă asta doar pentru că sistemul moral al fiecăruia ti influenţează propriile gânduri. Nimeni nu poate obţine ce vrea de la viaţă prin simplul fapt că e bun – dacă asta e ceea ce doreaţi să aflaţi.

1: îmi închipui că nu… Cred că înţeleg ce vreţi să spuneţi. Sun tem ce suntem şi acolo unde suntem datorită acţiunilor

R: Nu întocmai. Aş spune, mai degrabă, că sunteţi ceea ce sunteţi şi acolo unde sunteţi atât datorită faptelor, cât şi gândurilor dumneavoastră.

t Asta exclud* existenţa norocului, nu-i aţa?

Rs în mod cert! Circumstanţele pe care oamenii nu reuşesc să le înţeleagă şi le clasifică drept situaţii norocoase ori ghinioniste sunt, fără doar şi poate, efecte ale unor cauze. Deseori însă, cauza este atât de îndepărtată în timp de efectul produs, încât singurul mod de a-l explica este apelând la conceptul de noroc. Natura nu se supune vreunei astfel de legi. F o ipoteză inventată de oameni, prin intermediul căreia ei cred că explică ceea ce, de fapt, nu pot înţelege. Iar conceptul de *miracol* este

îngemănat celui de noroc. Niciunul dintre acestea nu are referent în vreun plan real, excepţie făcând cel al imaginaţiei oamenilor. Ambele servesc doar pentru a explica ceea ce oamenii nu pot înţelege. Să nu uitaţi niciodată asta: pentru tot ceea ce există în realitate, există dovezi. Reţineţi acest aspect şi veţi deveni un gânditor cu renume.

Î: Ce cântăreşte mai greu în viaţa unui om: gândurile sau faptele sale?

R: Orice acţiune e efectul unui gând. Nu poate avea loc vreo acţiune fără să fi fost pregătită, în prealabil. În minte, în plus, toate gândurile au tendinţa de a lua forma unor copii materiale a lor însele. Gândurile dominante ale cuiva – şi înţeleg prin asta emoţiile cele mai puternice, dorinţele, speranţele, convingerile, temerile, spaimele, entuziasmul – nu doar că au tendinţa, dar sunt chiar constrânse să ia forma unor copii în plan material.

1: Asia mă face să-mi amintesc că voiam să vă rog să îmi spuneţi mai multe despre dumneavoastră. Locuiţi ţi acţionaţi şi în alte locuri exceptând mintea

R: Acţionez oriunde există ceva pe care aş putea să 81 controlez şi să mi-l apropii. V-am mai spus deja că eu sunt partea negativă a electronilor din materie.

Eu sunt explozia din fulgere.

Eu sunt durerea din suferinţele fizice şi mentale.

Eu sunt generalul nevăzut al tuturor războaielor.

Eu sunt mesagerul anonim al sărăciei şi al foametei-Eu sunt executorul extraordinar al pedepsei cu moartea.

Eu sunt cel care aprinde focul dorinţelor sexuale.

Eu sunt creatorul geloziei, al invidiei şi al lăcomiei.

Eu sunt cel care instigă la frică.

Eu sunt geniul cant transformă descoperirile marilor oameni de ştiinţă în arme letale.

Eu sunt cel care distruge armonia din toate formele de rdaţionare inter personală.

Eu sunt opusul dreptăţii.

Eu sunt cel care stăpâneşte forţa imoralităţii.

Eu sunt punctul mort al oricărui bine.

Eu sunt anxietatea, nesiguranţa, superstiţia şi nebunia.

Eu sunt distrugătorul speranţei şi al credinţei.

Eu sunt mentorul tuturor clevetirilor şi al scandalului.

Eu sunt cel care descurajează gândirea liberă şi independentă-Pe scurt, eu sunt creatorul tuturor formelor de mizerie pământească, cel care instigă la descurajare şi resemnare.

Î: / aste nu zri se pare o cruzime?

R; în mod categoric, asta şi este!

Criza economică a schimbat obiceiurile oamenilor şi a redistribuit sursele de oportunitate în toate direcţiile, aşa cum nu s-a mai întâmplat niciodată în trecut.

Cel care rătăceşte se străduieşte să găsească explicaţii pentru starea nefericita în care se află, plângându-se că în lume nu mai există oportunităţi.

Cei care nu rătăcesc nu aşteaptă vreo oportunitate. Ei îşi creează singuri oportunităţile şi cer lucruri de la viaţă?

HUI vorbeşte despre deosebitele oportunităţi apărute în timpul Marii. Crize Economice şi despre averile pe care le-au strâns cei care au profitat de acele oportunităţi. Cred că H* ar spune acela-lucru şi tor zilele noastre... există o mulţime de oportunităţi generate de turnura pe care a luat-o economia mondiaul Vei profita de una dintre aceste oportunităţi pentru a-ţi îndeplini dorinţele şi vei avea curajul să ceri lucruri de la viaţă?

Î: Cri care nu rătăcesc sunt destul de abili încât să ritmul hipnotic?

R: Nimeni nu este suficient de abil încât să poată evita ritmul hipnotic. Ar fi acelaşi lucru ca în cazul în care cineva ar încerca să evite legea gravitaţiei. Legea ritmului hipnotic transformă gândurile dominante ale cuiva fel obişnuinţe permanente, indiferent că e vorba de cei este

rătăcesc ori de ceilalţi.

Dar nu există niciun motiv pentru care unul cate lui rătăceşte să îşi dorească să evite legea ritmului hipnotic, pentru că influenţa ei îi va fi benefică. Îl va ajuta să transforme idealurile şi planurile lui în copii materiale.

Doar cel care rătăceşte ar avea motive să-şi dorească să scape de sub influenta ritmului hipnotic.

Î: Hu am rătăcit cea mai mare parte din papa mea de adult, C.utn detun reuşit să scap, odată ce fus prins mutai hipnotic?

R: Nu aţi scăpat. Marca majoritate a gândurilor dumneavoastră dominante au devenit idei pe care nu vi le veţi mai putea scoate din minte.

Însă acestea sunt gânduri şi idei de o mai mică importanţă. Important este că niciodată nu v-aţi pierdut din vedere obiectivele, tocmai pentru că, de fapt, nu aţi rătăcit, sunteţi acum în postura de a înregistra acest document.

Î: De ce nu foloseşte opoziţia dumneavoastră legea ritmului hipnotic în scopul de a conferi car permanent gândurilor şi acţiunilor celor mai nobile ale oamenilor? Cum de vă permite această forţă uluitoare s-ofidosifi în încercarea de a vă atinge scopul şi de a pune stăpânire pe minţile oamenilor? Cum de nu îi ridică pe oameni deasupra puterii de influentă şi de acţiune?

R: Legea ritmului hipnotic este valabilă în aceeaşi formă pentru toţi cei care o utilizează. Eu fac uz de ea mai des decât o face opoziţia mea, din simplul fapt că ofertele mele sunt mai atrăgătoare pentru oameni.

Î: Cu oile cuvinte, preluaţi controlul asupra oamenilor turându-i să le placă gândirea neg şi modul distructiv de a actuma. Este corect?

R: Exact asta e ideea i

7

Seminţele fricii

1: Deseori m-am întrebat de ce opoziţia dumneavoastră – lyw pe care noi, pământenii, o numim

Dumnezeu – nu vă Irugel Pute fi să-mi spuneţi de ce?

R: Pentru că puterea este în egală măsură a lui şi a mea. Asta încerc să vă spun. Cea mai mare putere din univers poate fi utilizată în scopuri constructive, prin ceea ce voi numiţi Dumnezeu, sau poate fi folosită în scopuri negative, prin ceea ce numiţi Diavol. Şi, ceva încă mult mai important, poate fi utilizată de către orice fiinţă umană la fel de eficient ca şi de către Diavol sau Dumnezeu.

Î: Aţi făcut o afirmaţie cu implicaţii Puteţi să o sus ţineţi cu dovezi concrete?

Ib Da, dar ar fi mai bine dacă v-aţi dovedi-o dumneavoastră înşivă. Cuvântul Diavolului nu este de valoare pentru voi, pământenii păcătoşi. Nici cuvântul lui Dumnezeu. Vă temeţi de Diavol şi refuzaţi să aveţi încredere în Dumnezeul vostru, prin urmare aveţi la dispoziţie o singură cale de a beneficia de puterea universală, şi aceasta constă în utilizarea propriei puteri de a gândi. Acesta este drumul direct către depozitul universal de Inteligenţă Infinită. Nu există niciun alt drum disponibil pentru vreo fiinţă umană.

1: De ce noi, pământenii, nu am găsit drumul către Inteligenta Infinită mai devreme?

R: Pentru că v-am interceptat şi v-am abătut din drum, inducându-vă gânduri care vă distrug capacitatea de a gândi constructiv. Am făcut astfel încât folosirea Inteligentei Infinite în scopuri negative – cum ar fi lăcomia, avariţia, invidia sau ura – să vă pară ceva cât se poate de atractiv. Amintiţi-vă: mintea voastră atrage o energie de aceeaşi natură cu cea a gândurilor pe care le aveţi. Pentru a vă îndepărta de opoziţia mea, a fost suficient să vă hrănesc cu gânduri ce susţin cauza mea.

Î: Dacă am înţeles ceea ce vreţi să admiteţi că nu este nevoie ca fiinţele umane să se teamă de Diavol sau să îşi facă griji cu privire ta cum să-l pe Dumnezeu!

Aici. ca şi în ah» momente dn timpul dtetofului. Hr devine ti mod explicit teologic. PHN utilizarea diavolului ca pe un perave*n în* punând cuvintele în eeema simbolului

răului, Napoleon Ilie expune gândurile şi sentimentele referitoare la Dumnezeu ca Inteăgpnţ* Infinita, ca sursă supremă pentru filosofia sa de ansamblu asupra succesului.

R: Aţi înţeles foarte bine. Ceea ce v-am spus poate avea un efect advers asupra mea, dar am satisfacţia de a şti că, în acelaşi timp, îi va dăuna şi opusului meu, căci ceea ce fac e să trimit oamenii direct la sursa întregii puteri.

1: Cu alte cuvinte, dacă nu fiux adepţi prin mită negativă sau prin teamă, vreţi sa cu piciorul cu mere şi să te arătaţi oamenilor cum să către Dumnezeu? Sunteţi, din întâmplare, şi în politică? Tehnica de care mi-aţi vorbit îmi pare foarte familiară.

R: Mă întrebaţi dacă sunt implicat în politică? Dacă n-aş fi implicat în politică, atunci tine credeţi că ar începe recesiunile şi i-ar îndemna pe oameni la războaie? Aţi putea pune aceasta pe seama opusului meu? Aşa cum am spus deja, am aliaţi în toate domeniile vieţii – aliaţi care mă ajută fără încetare.

Î: De ce nu preluaţi bisericile, în slujba dumneavoastră?

R: Mă consideraţi atât de prost? Cui i-ar mai fi frică de diavol, dacă el însuşi ar lua în stăpânire bisericile? Cine ar putea servi drept momeală pentru a le atrage atenţia oamenilor în timp ce eu le manipulez mintea, dacă nu aş avea la dispoziţie aceşti agenţi care să semene seminţele fricii şi ale îndoielii? Cel mai inteligent lucru pe cane îl fac este să folosesc aliaţii opusului meu pentru a face ca frica de focul iadului să persiste în minţile oamenilor. Atât timp cât oamenii se tem de ceva, indiferent despre ce ar fi vorba, eu păstrez controlul asupra lor.

Î: încep să înţeleg planul dumneavoastră. Utilizaţi bisericile pentru a planta seminţele fricii şi ale îndoielii minţile oamenilor. Aceste stări negative îi fac pe oameni să rătăcească, prin legea ritmului hipnotic, deprinderea de a rătăci una permanentă, şi atunci victima este cu totul în

mâinile dumneavoastră, nu-i aşa? Ritmul hipnotic este ceva de urmărit şi respectat?

R: O modalitate mai bună de a spune adevărul este că ritmul hipnotic este ceva care urmează să fie studiat, înţeles şi aplicat voluntar pentru atingerea anumitor scopuri.

Î: Dacă forţa ritmului hipnoti nu este folosită în mod voluntar pentru atingerea anumitor, poate „să reprezinte un pericol atât de mare?

R: Da, şi asta pentru că funcţionează în mod automat. Dacă nu este folosită în mod conştient pentru a atinge un scop, ea va cauza oricum tot felul de efecte nedorite.

Luaţi, de exemplu, simpla reprezentare a climatului. Oricine poate vedea şi înţelege că natura forţează fiecare vietate şi fiecare clement al materiei să se adapteze la climatul ei. La tropice, există pomi care rodesc şi se reproduc. Ea forţează copacii să se adapteze soarelui arzători ti obligă să-şi adapteze frunzele, astfel încât sâsc poată proteja împotriva razelor de soare. Aceşti copaci nu ar putea supravieţui în cazul în care ar fi mutaţi în regiunile arctice, acolo unde natura a creat un climat complet diferit.

În zonele reci, există copaci astfel concepuţi, încât să supravieţuiască şi să se reproducă, dar ei mi-ar putea supravieţui în cazul în care ar fi mutaţi în regiunile tropicale. În aceeaşi manieră natura îmbracă diferit animalele din regiuni cu climate diferite, oferindu-le o acoperire potrivită pentru confortul şi supravieţuirea lor în respectivul areal.

Într-un mod similar, natura aduce asupra minţilor oamenilor influenţele specifice mediului, care suni mai puternice decât gândurile persoanei în cauză. Copiii sunt obligaţi să preia natura tuturor influenţelor exercitate de cei din jurul lor, cu excepţia cazului în care propriile gânduri sunt mai puternice decât influenţele.

Natura stabileşte un anumit ritm pentru fiecare mediu şi tot ceea ce se află în intervalul respectivului ritm

este obligat să se conformeze la acesta. Omul, singur, are puterea de a stabili un ritm propriu de gândire, presupunând că îşi exercită acest privilegiu înainte ca ritmul hipnotic să-l forţeze să preia influenţele venind din mediul său.

Fiecare casă, fiecare edificiu al unei instituţii, fiecare oraş şi sat şi fiecare stradă şi centru comunitar – toate acestea au propriul ritm definit, perceptibil. Dacă vreţi să ştiţi ce diferenţă există între ritmurile străzilor, faceţi o plimbare pe Fifth Avenue, în New York, şi apoi pe o stradă din mahalalei Toate formele ritmului devin, după o vreme, permanente.

L* licean individ are un ritm propriu de

R: în mod evident. Aceasta este diferenţa majoră dintre indivizi. Persoana care se gândeşte la putere, succes, opulenţă stabileşte un ritm ce atrage aceste posesiuni dezirabile. Persoana care se gândeşte la mizerie, eşec, înfrângere, descurajare şi sărăcie atrage aceste influenţe nedorite. În acest fel se explică faptul că atât succesul, cât şi eşecul sunt rezultatele unei obişnuinţe de a gândi – pozitiv sau negativ. Obiceiul stabileşte ritmul cuiva de gândire, iar ritmul atrage cu sine o serie de gânduri dominante.

Î: Să înţeleg că ritmul hipnotic funcţionează asemenea unui magnet. Este corect?

R: Da, este corect. Acesta este motivul pentru care cei loviţi de sărăcie se adună ca o turmă în aceleaşi comunităţi. Astfel se explică şi vechea zicala: „Mizeriei ti place compania”. De asemenea, odată ce un om începe să aibă succes, reuşitele se vor ţine lanţ.

Toţi oamenii de succes utilizează ritmul hipnotic, fie conştient, fie inconştient, aşteptând şi cerând succes. Cererea devine un obicei, ritmul hipnotic preia obiceiul şi legea de atracţie armonioasă o traduce în echivalentul său material.

1: Cm altervrmh? dată ştiu ce vreau de la via fă, cer cererea cu voinţa de a plăti cu preţul vieţii pentru ceea ce

ornau şi refuz să accept orice surogat, atunci legea hipnotic preia dorinţa mea fi mă ajută, prin mijloace naturale şi

5-O materializez. P adevărat?

R: Exact aşa funcţionează legea.

Î: ştiinţa a stabilit cu dovezi incontestabile că oamenii sunt ceea ce sunt datorită eredităţii ţi mediului, ţi-au. la naştere, o combinaţie a calităţilor fizice ale tuturor strămoşilor tor.

Odată ajunşi la vârsta la care putem vorbi încep să îşi formeze propriile personalităţi şi îşi stabilesc mai mult sau mai puţin destinaţiile pământeşti, ca rezultat al culelor de mediu la care sunt supuşi, ai influenţelor care îi controlează din copilărie. atât de bine stabilite, încât nicio persoană inteligentă nu poate ridica semne de întrebare. Cum twate ritmul hipnotic să natura unui corp fizic ce este o de mii de strămoşi cure au trăit şi au murit înainte de a se naşte respectivul? Cum poate schimba ritmul hipnotic influenta asupra cuiva?

Oamenii care se nasc în sărăcie şi ignoranţă au o puternică de a rămâne săraci şi în toată viaţa. Ce pHMte să facă ritmul hipnotic în legătură cu asta?

R: Ritmul hipnotic nu poate, schimba natura corpului fizic moştenită prin naştere, însă face astfel, încât influentele de mediu asupra cuiva să devină permanente.

Î: Dacă am înţeles eu bine, untartă este de către natură să şi asume şi să devină o parte a ales sau impus?

R: Aţi înţeles corect, dar există modalităţi şi mijloace prin rare un individ poate opune rezistenţă influenţelor unui mediu pe care nu doreşte să îl accepte şi de asemenea, există şi o procedură prin care se poate inversa aplicarea ritmului hipnotic de la negativ la pozitiv.

1: Vreţi să spuneţi că există o metodă prin care ritmul hipnotic poate fi făcut să servească pe toc să îl distrugă?

R: Exact asta vreau să spun.

Î: Spuneţi-mi care este această metodă

R: Pentru ca descrierea mea aibă vreo valoare practică, ea va fi în mod necesar lungă, pentru că va trebui să enumăr şi să explic şapte principii psihologice, care trebuie să fie înţelese şi aplicate de către toţi cei care utilizează ritmul hipnotic în sprijinul lor.

1: Atunci împărţiţi descrierea dumneavoastră în şapte părţi, fiecare. oferind o analiză detaliată a unuia dintre cele şapte – cipii, cu instrucţiuni simple, pentru a putea fi puse în aplicare.

Întotdeauna am fost fascinat de modul în care funcţionează nuntea lui Hill. Dup* construirea unui ca* înfricoşător, el dezvăluie acum metoda căutării şi atingerii succesului. Acesta este un punct de cotitură-Pe măsuri ce veţi citi şui departe, cele şapte principi vă vor capta atenţia, aşa cum mi s-a întâmplat şi mie.

8

Urmărirea cu perseverentă a obiectivelor î: O rog pe Maiestatea-voastră să treacă la dezvăluirea celor şapte principii ascunse, datorită cărora oamenii pot obţine de la viaţă libertate spirituală, mentală şi fizică.

În restul cărţii, HUI discută despre cele fapt» principii care fac poribili atingerea libertăţii spirituale, mentale şi fizice.

1. Urmărirea cu perseverenţe a obiectivelor.

2. Stăpânim de sine.

3. Capacitatea de a trage învăţăminte din staulele dificţia.

4. Controlarea influenţelor venite din mediul înconjurător (asociaţiile).

5. Timpul (permanentizarea obiceiului de a gândi pozitiv şi cultivarea unui spirit înţelept).

6. Armonia (faptul de a acţiona din dorinţa de a deveni centrul medadui intelectual, spiritual şi fizic fa care trăieşti).

7. Grija (planificarea atentă înaintea acţiunii).

Vă rog să nu treceţi prea repede peste detaliile acestei descrieri. Am nevoie de o ilustrare pe larg a felului

în care funcţionează aceste principii aflate la îndemâna oricui este dispus să le aplice. Spuneţi-ne tot ce ştiţi despre principiul determinării în ceea ce priveşte urmărirea obiectivelor.

În acest punct, anchetatorul se află fel avantaj, fapt pentru care ataci direct. Avem şi noi curajul, puşi lată în faţa cu o nouă oportunitate, s* procedăm la Fel de agresiv şi să ne urmărim, cu perseverenţă, obiectivele?

R: Dacă veţi insista asupra ideii nesăbuite de a publica această confesiune, veţi deschide porţile iadului ţii veţi elibera toate sufletele – atât de preţioase mie – pe care le-am adunat de-a lungul veacurilor. Mă veţi deposeda şi de sufletele celor încă nenăscuţi. Veţi elibera din lanţurile mele milioane de oameni care trăiesc, acum, pe pământ. Vă implor, opriţi-vă!

Î: Haideţi, vorbiţi! auzim ce aveţi de spus principiul perseverentei în ceea ce priveşte urmărirea obiectivelor.

R: Nu faceţi decât să turnat! apă peste flăcările iadului, însă responsabilitatea este a dumneavoastră, nu a mea. De fapt, aş putea să spun că orice om, dacă-şi urmăreşte cu perseverenţă obiectivele şi trasează planurile aferente împlinirii acestora, poate obţine de la viaţă orice îi pofteşte inima.

Î: Aceasta este o remarcă foarte generală, Maiestatea Voastră.

N-aţi putea s-o particularizaţi totuşi?

R: S-o particularizez? Dimpotrivă, aş vrea s-o generalizez şi mai mult! Dacă mă veţi lăsa să continui, veţi înţelege de ce este principiul perseverenţei atât de important. Opoziţia mea dispune de un mic truc foarte inteligent, cu ajutorul căruia mă poate împiedica să preiau controlul asupra oamenilor. Opoziţia mea ştie foarte bine că cei care-şi urmăresc obiectivele cu perseverenţă ridică un zid de protecţie a minţilor lor împotriva mea, prin care ev nu pot pătrunde decât dacă le induc o formă sau alta de rătăcire.

Î: Cum se face că opoziţia du nu le dezvăluie

oamenilor secretul urmăririi cu p a prin care influenţa dumneavoastră poate fi neutralizată? Aţi admis deja că doi oameni din o sută sunt de partea tqMiziţiei ixiustră.

R: Fiindcă eu sunt mai deştept decât opoziţia. Îi fac pe oameni să se îndepărteze de obiectivele dare, ademenindu-i cu tot felul de promisiuni. Vedeţi dumneavoastră, stăpânesc mai mulţi oameni decât opoziţia, fiindcă eu ştiu să mă vând şi, în plus, sunt un bun comediant. Îmi atrag clienţii servindu-i la discreţie cu gândurile în voia cărora le face plăcere să se lase.

Î: Această urmărire cu persevere a obiectivelor este ceva ce. se poate dobândi sau, dimpotrivă, înnăscută?

R: După cum am mai spus, toată lumea se naşte cu privilegiul de a fi perseverent, însă nouăzeci şi opt din o sută îl pierd din cauză că se culcă pe-u ureche. Privilegiul perseverenţei este păstrat numai dacă este adoptat ca principiu care ghidează viaţa de zi cu zi.

Î: Ah, înţeleg! Fehd în care p şi de urmăririi cu persetterimţă a obiectivelor este similar bt care. putem fi favorizaţi de un corp şi anume, doar dacă ne lucrăm „muşchii”. Cheia constă în utilizarea lui şi sistematică. /tşa este?

R: Aţi rostit un enunţ adevărat, clar şi precis.

Î: Cred că ne înţelegem, Majestate. Am descoperit, în cele din urmă, principiul fundamental al prin terminare, care vor să deţină controlul propriei

Am descoperit, datorită uimitoarei dumneavoastră confesiuni, că cel mai mare avantaj al este lipsa de precauţie a oamenilor, prin i, ti rătăciţi în jungla creată de această lipsă de perseverenţă.

Acum Ştim, fără vrm umbră de cât cei adoptă ca principiu de viaţă perseverenţa ceea ce urmărirea propriilor obiective nu <m nicio şansă de a fi către rătăcire; iar dacă obişnuinţa de a rătăci nu aveţi nicio putere să-i atrageţi pe cu tot felul de promisiuni. Corect?

R: Nici eu n-aş fi putut-o spune mai bine.

Î: Continuaţi, acum, să descrieţi modul care oamenii

privilegiul libertăţii şi al prin lipsa de perseverenţă în urmărirea obiectivelor şi prin obişnuinţa de a rătăci.

R; Am făcut, deja, referire la acest principiu, dar voi detalia modul fin care funcţionează.

Trebuie să încep cu momentul naşterii. Când se naşte, un copil aduce cu sine un corp fizic ce reprezintă rezultatul evoluţiei tuturor strămoşilor săi, de-a lungul a milioane de ani.

Mintea lui este ca o foaie albă de hârtie. Când atinge vârsta la care devine conştient şi începe să recunoască obiectele din jur, începe, de asemenea, să-i imite pe ceilalţi.

Imitarea lor devine o obişnuinţă. Fireşte, primii pe care îi imită copilul sunt părinţii lui! apoi începe să-i imite şi pe cei care îi sunt rude mai îndepărtate, dar şi pe cei pe care-i întâlneşte zi de zi, educatori religioşi şi profesori.

Imitarea se extinde nu numai asupra modalităţii de expresie prin gesturi, ci şi asupra gândirii. Dacă părinţii copilului se tem de mine şi-şi exprimă frica, în aşa fel încât el să-i audă, copilul preia frica din obişnuinţa de a imita şi o stochează în subconştient, alături de celelalte preconcepţii neconştientizate.

Dacă profesorul de religie dă expresie fricii sale faţă de mine (şi toţi o fac, întins formă sau alta), această frică se adaugă la cea similară, transmisă copilului de către părinţi şi, împreună, cele două forme negative de limitare sunt stocate în subconştient pentru ca, mai târziu, să fie activate şi folosite în favoarea mea.

Într-un mod similar, copilul învaţă, prin imitare, să-şi limiteze puterea de a gândi, încărcându-şi mintea cu invidie, ură, lăcomie, poftă, răzbunare şi cu toate celelalte impulsuri mentale negative care îi distrug forţa voinţei.

Între timp, intervin eu şi îi induc obişnuinţa de a rătăci până în momentul în care îi capturez mintea prin ritmul hipnotic.

Î: Să înţeleg, din remarcile du, i obţineţi controlul asupra oamenilor atunci când sunt tineri şi mai târziu,

pierdeţi orice şansă de a-i mai prinde în

R: Prefer să mi-i însuşesc înainte ca ei să intre în posesia propriilor minţi. Odată ce o persoană conştientizează puterea gândurilor, devine automat pozitivă şi dificil de subjugat. De fapt, rru-i pot controla deloc pe cei care au descoperit şi pus în aplicare principiul perseverenţei.

Î: Reprezintă obiceiul de a perm îndeplinirea tvetoro protecţie permanentă în controlului voastră?

R: Nu, în niciun caz. Perseverenţa vă protejează minţile atât timp cât aplicaţi acest principiu în mod constant. Dacă ezitaţi o singură dată, dacă amânaţi sau sunteţi nehotărâţi în ce priveşte un lucru, oricât de mic, sunteţi la un pas de a-mi ceda mic controlul.

Diavolul spune: „Daci ezitaţi o singuri dată, dacă amânaţi sau sunteţi nehotărâţi în ce priveşte un lucru, oricât de mic. sunteţi la un pas de a-mi ceda mie controlul. …

Aspectele metafizic» şi spirituale” * filosofiei autorului imh suprafaţă prin acest răspuns ai Diavolului. Ceea ce el a numit „perseverenţi” noi ramăm astăzi „intende*, jenomotivare. „Motivaţie în atingeree

1: Ce legătură este între perseverentă şi situaţia materială a unui individ? Aş vrea să ştiu d cineva poate obţine puterea prin perseverenţa cu oare-şi îndepline obiectivele, a cauza, astfel, distrugerea preconizată prin legea

R: întrebam» dumneavoastră îmi limitează drastic expunerea, deoarece sunt atât de puţini oameni în lume care înţeleg – şi, în trecut, au existat atât de puţini care au înţeles – cum să pună în joc perseverenţa în atingerea obiectivelor fără să atragă materializarea negativă a legii compensaţiei.

În acest moment, dumneavoastră nu faceţi decât să mă forţaţi să vă dezvălui unul dintre cele mai valoroase trocuri ale mele. Mă văd obligat să vă mărturisesc că, totuşi, îl atrag de partea cauzei mele şi pe cei care,

temporar, sunt liberi graţie aplicării principiului perseverenţei. Îi atrag umplându-le mintea cu sete de putere şi cu plăcem egoistă, până când ajung să încalce drepturile semenilor lor. Apoi îmi vine în ajutor legea compensaţiei şi, astfel, îmi revendic victima.

1: Din cuvintele dumneavoastră perseverenţă a obiectivelor este pe cât de pe atât de peri cutumă. Este adevărat?

R: Da, şi cel mai important este faptul că orice principiu al binelui aduce cu el germenete unui pericol echivalent ca forţă cu beneficiul adus.

Î: tout un fapt grru de crezut/ pericol poate aduce cu, de exemplu, obiceiul de a iubi adevărul?

R: Pericolul constă în ceea ce desemnează cuvântul „obiceiw. Toate obiceiurile, cu excepţia urmăririi cu perseverentă a scopurilor, conduc către un altul, şi anume, către obiceiul de a rătăci. Dragostea de adevăr, dacă nu este acompaniată de căutarea cu perseverenţă a adevărului, poate avea soarta pe care o are orice intenţie bună, în general. Şi dumneavoastră ştiţi ce iac eu cu bunele intenţii.

„Toace obiceiurile, cu excepţie urmăririi cu perseverenţă a scopurilor, conduc către un ahul. şi anume.

a e → – către ootoeiui de a rateci.

Î: este la fel de periculoasă şi de rude?

R: Dragostea faţă de orice sau oricine, cu excepţia celei faţă de perseverarea în atingerea obiectivelor, poate fi periculoasă. Iubirea este o stare psihică ce întunecă raţiunea, puterea voinţei şi-l face pe om orb în faţa adevărurilor.

Cei care se caracterizează prin autodeterminare, cel care şi-a câştigat libertatea spiritului şi este capabil să gândească singur trebuie să analizeze foarte atent orice emoţie care pare cât de puţin asemănătoare cu iubirea.

Veţi fi surprins să aflaţi că dragostea este una dintre momelile mele cele mai eficiente. Folosindu-mă de acest sentiment, ti prind în vârtejul rătăcirii pe cei care nu au

putut fi păcăliţi de nicio altă momeală.

De aceea am şi plasat-o chiar la începutul Listei mituirilor. Arătaţi-mi ce iubeşte o persoană cel mai mult şi-mi veţi pune la dispoziţie indiciul referitor la felul în care acea persoană poate fi făcută să rătăcească până la înlănţuirea în ritmul hipnotic.

Combinate, dragostea şi frica formează cea mai e & dentă armă cu care îi determin pe oameni să rătăcească. Prima îmi este la fel de utilă ca ultima. Ambele reprezintă cauza prin care oamenii neglijează să-şi cultive perseverenţa în gândire. Oferiţi-mi controlul asupra fritilvr unui am şi spuneţi-mi ce iubeşte el cel mai mult, şi deja l-aţi marcat cu fierul roşu ca pe un sclav de-al meu. Atât dragostea, cât şi frica sunt forţe psihice cu un impact atât de uimitor, încât ambele pot înfrânge puterea voinţei şi a raţiunii, în absenţa voinţei şi a raţiunii, nu mai rămâne nimic care să susţină urmărirea cu perseverenţă a obiectivelor, î: Dar, Majestate, viaţa nu ar merita trăită dacă oamenii n-ar simţi niciodată emoţia iubirii!

R: Oh! Dumneavoastră aveţi dreptate, însă aţi uitat să adăugaţi că iubirea trebuie ţinută mereu sub control. Bineînţeles, iubirea este o stare psihică dezirabiU, dar, în acelaşi timp, este un paliativ care poate fi folosit pentru a limita nbu chiar distinge forţa voinţei şi a raţiunii forte care, din perspectiva oamenilor ce ţintesc spre libertate şi autodeterminare, depăşesc, ca importanţă, dragostea.

Î: Să înţeleg, din ceea ce tocmai aţi spus, că cei care ţintesc spre putere trebuie să-şi pietrifice emoţiile, să-şi controlase frica şi să-şi învingă dragostea? Aşa este?

R: Oamenii care dobândesc şi vor să-şi păstreze puterea trebuie să fie perseverenţi, atât în gândire, cât şi în acţiune. Dacă dumneavoastră numiţi asta pietrificare, atunci da, aceşti oameni trebuie să fie de piatră.

Î: în acest caz, haideţi să anatizăm sursele avantajelor aduse de perseverenţă în viaţa de zi cu zi. Care dintre acestea are mai mari şanse de succes: un plan slab, aplicat cu perseverenţă, sau un pian puternic, dar care

este aplicai cu ezitări?

R: Planurile slabe au obiceiul dea se transforma în planuri puternice, dacă sunt urmărite cu perseverenţă.

Î: Vreţi să spuneţi că un plan mai dar pus în aplicare în nujd constant, fibrănirio abatere, poate duce la obiectivului pentru oare a fost proiectat, deşirtu cel mai bun

R: Da, exact asta vreau să spun. Urmărirea cu perseverenţa a obiectivului plus aplicarea cu perseverenţa a planului ce duce la materializarea obiectivului respectiv reprezintă o combinaţie de succes, în ciuda eventualelor hibe ale planului. Diferenţa majoră dintre un plan temeinic şi unul nu tocmai perfect este dată de faptul că aplicarea cu perseverenţă a primului d rezultatul dorit mult mai rapid decât aplicarea celui de-al doilea.

Î: Cu alte cuvinte, dacă nu p aura tot cel puţin să fim perseverenţi, Asta încercaţi să spuneţi?

R: Asta e ideea. Cei care sunt perseverenţi atât cu obiectivele, cât şi cu planurile lor nu acceptă niciodată o înfrângere temporară în defavoarea necesităţii de a efectua un efort şi mai mare. Vedeţi şi dumneavoastră că acest gen de strategie este menită să aibă succes, dacă este aplicată cu perseverenţă.

Î: Asta înseamnă că cei perseverenţi cu obiectivele, căi

Şi cu planurile lor pot fi întotdeauna siguri de succes?

R: Nu. Chiar şi cele mai bune planuri dau greş uneori, însă un om perseverent face lesne diferenţa între o înfrângere temporară şi una definitivă. Când planurile sale dau greş, le înlocuieşte imediat cu altele, dar nu-şi schimbă niciodată obiectivul. În cele din urmă, va găsi strategia optimă.

„Un om perseverent face lesne diferenţa dintre o înfrângere temporar* ţi ura deămtivă. Când planurile sale dau geneş, le ftăocuieţi» Imediat cu altele, dar nu-şi schimbă niciodată obiectivul. În cele din urmă, va glal

strategia optimi”.

Î: Planurile care urmăresc atingerea unor scopuri imerrak au aceleaşi şanse de reuşită ca cele care au în vedere atingerea unor cauze nobile?

Ri Prin intermediul legii compensaţiei, fiecare culege ceea ce seamănă. Planurile care urmăresc atingerea unor scopuri imorale se pot bucura de un succes temporar, însă succesul de durată trebuie să aibă în vedere şi cea de-a patra dimensiune – timpul.

Timpul este duşmanul imoralităţii şi al nedreptăţii. El este prietenul moralităţii şi ai dreptăţii. Necunoaşterea acestui fapt se face responsabilă de crima împotriva tinerilor din toată lumea.

O minte tânără şi neexperimentată poate confunda succesul temporar cu cel permanent. Tinerii fac adesea greşeala de a râvni succese de scurtă durată obţinute pe căi nedrepte şi imorale, fără să privească în viitor şi să vadă consecinţele nefaste care urmează cu aceeaşi siguranţă cu care urmează noaptea fiecărei zile.

9

Educaţie şi religie

Î: Aa & ea sunt lucruri profunde, Majestatea Voastră. Să renenimli discutarea unor subiecte mai uşor de înţeles mai crete, care sunt susceptibile de a interesa oamenilor.

Aş vrea să discutăm despre lucrurile care îi fac pe oameni fericiţi şi nefericiţi, bogaţi şi săracibolnavi Pe despre tot ceai ce poate fi utilizat de umane pentru a face. astfel încât viaţa să le (fere o satisfăcătoare schimbul efortului pe care îl fac, de-a lungul.

R; Foarte bine, să ne întoarcem la lucruri concrete.

Î: Ah înţeles ce rraiu să spun. Voastră a ne ten dinţa de a se abate spre detalii aceea ce mulţi oameni nu pot nici să înţeleagă şi nici să folosească drept soluţii pentru problemelelor. Ar putea fi acest lucru, din un plan al Maiestăţiivl Msin? de a-mi ră imprecis la

Dacă acesta este planul dumneavoast [, un viclean, dar să ştiţi că n-o să ţină. Daţi-i drumul acum şi-s mai

multe despre nenorocirile şi eşecurile care se abat zilnic pe calea rătăcirii.

R: De ne să nu vă spun mai multe despre plăcerile şi succesul oamenilor care înţeleg şi aplică principiul preciziei?

Î: Observ uneori că oamenii cu planuri şi scopuri precise abţin ceea ce vor de la viaţă, dar numai ca să după aceea, că, de fapt, ceea ce au obţinut nu este ceea ce doresc. Ce or trebui să facă atunci?

R: în general, putem elimina orice nu ne dorim prin aplicarea aceluiaşi principiu al preciziei, cu ajutorul căruia acel lucru a fost realizat. O viaţă care este trăită într-o completă linişte sufletească, mulţumire şi bucurie presupune, de asemenea, renunţarea la ceea ce persoana în cauză nu-şi doreşte. Oricine care se lasă pradă supărării din cauza lucrurilor pe care le face din obligaţie nu este o persoană hotărâtă. Este doar un rătăcitor.

O vuti cirt eşti frig ti într-o uui i iulmi 1 (nişte suflelmdl mulţumire şi tandre presupune, de asemenea, renunţarea la ceea ce persoana în caută nu-şi doreşte. ”

—

Citi dintre not sunt cu adevărat mulţumiţi? într-o lume unde atât de mulţi oameni încearcă să nu cămine mai prejos decât semenii lor, n-em putea să loviţăm toţi ceva din asea? Este ceva în viaţa ta de care simţ» nevoia să te debarasezi? Fă un angajament de a te surprinde atunci când eşti supărat... şi aminteşte d cuvintele Diavolului: „Oricine care se lasă pradă supărării din cauza lucrurilor pe care le face din obligaţie nu este o persoană hotărâtă. Est» doar un rătăcitor”.

Î: Dar oamenii căsătoriţi care încetează să mai fie atraşi unul de altul? Ar trebui să se despartă, sau este adevărat că toate căsătoriile sunt încheiate în rai, şi cei doi suni, prin urmare, legaţi pe vecie, chiar dacă se în ea pe care au luat-ţi să nu fi fost una favorabilă.

R: în primul rând, lăsaţi-mă să rectific acel vechi proverb care spune că toate căsătoriile sunt încheiate în

rai

Unele dintre de au fost făcute pe teritoriul meu. Sufletele care nu se potrivesc nu ar trebui niciodată să fie forjate să rămână împreună într-un mariaj sau în orice alt gen de relaţie. Divergenţele şi toate formele de neînţelegere conduc inevitabil la obiceiul de a lăsa lucrurile în voia lor, pradă întâmplării.

Î: Nu st întâmplă uneori ca oamenii să fie lega fi unii de alţii prin unele îndatoriri care fi împiedică, practic, obţină ce vor de la viaţă?

R: îndatorirea este unul dintre cuvintele existente de care se face de cele mai multe ori abuz şi este interpretat într-un mod greşit. Orice om este dator, în primul rând, ltu însuşi. Este de datoria fiecărui om să afle cum să ducă n viaţă plină şi fericită. Dincolo de asta, dacă o persoană are timp şi energie care nu să nu fie necesare pentru îndeplinirea propriilor dorinţe, atunci îşi poate asuma responsabilitatea de a îi ajuta şi pe alţii.

„Orice om est» dator, în primul rând, lui însuşi.

Este de datorie fiecărui om să afle cum să ducă o viaţă plină şi fericită. ”

*> * *

Desigur, deşi obligat să răspundă exact. Diavolul totuşi răspunde din perspectiva proprie. Cred că Maica Tereza sau Ghendi ar avut o opinie total diferită referitor la această problemă... Ei şi-au trăit vieţile ajutându-i pe alţii. Care e opinie ta? Scopul tău prim constă în proprie fericire? Eşti de acord cu cel care susţin că, pentru a-i putea ajuta pe ceâfelţi. trebuie să te ajuţi, în primul rând, pe tine Insuti?

hnu este asta o atitudine egoistă şi este egoismul una dintre cauzele eşecului celor care caută

R: îmi susţin afirmaţia că nu există o îndatorire mai presus decât cea pe cant o are fiecare faţă de el însuşi.

Î: Cu alte cuvinte, vreţi să scă nici măcar capii nu te simt cu nimic datori părinţilor

R: Cu absolut nimic. Aşa stau lucrurile. Părinţii le

datorează copiilor tot ceea ce pot să le ofere-cel puţin în ceea ce priveşte educaţia. Ceea ce nu înseamnă că ar trebui aâi îndoctrineze, aşa cum se întâmplă deseori, cică ar trebui să-i îndrume spre sursele prime ale cunoaşterii.

Î: înţeleg ce vreţi să spuneţi. Teoria dumneavoastră para să susţină că ajutorul dat în exces poate duce la indolenţă. Vreţi nă spuneţi că oameniifnvaţă cel mai mult din că orice înfrângere aduce cu sine o victorie că darurile nemeritate pot deveni un blestem mai degrabă decât o binecuvântare. Am înţeles corect?

Hill notează: „Şi fie adevărat că striduându-ne să ne ajutăm copii, le facem, de fapt, mai mult rău? O problemă foarte serioasă fa care merită să ne făndbn.

R: Mi-aţi enunţat teoria perfect. Însă credinţa mea nu stă atât în teorie, cât în fapt.

Î: Să înţeleg atunci că rugăciunea nu este un mijloc bun de a atinge scopurile vizate?

R: Din contră, rugăciunea este o metodă excelentă, dar nu tipul de rugăciune folosit acum – vorbe goale fără ixicrun conţinut. Eu devin neputincios atunci când, prin rugăciune, scopul este precizat cu maximă precizie.

Î: Cum astfel?

R: Precizia este, de fapt, singurul tip de rugăciune pe care ţie poate baza o persoană. O plasează în calea folosirii ritmului hipnotic, atunci când vrea să-şi atingă diferite scopuri… prin simplul fapt de a şi-o însuşi din marele depozit universal de Inteligenţă Infinită. Însuşirea, în caz că sunteţi interesat, are toc prin precizarea explicită a scopului!

Î: De ce majoritatea rugăciunilor nu au un efect?

R: De data asta mă văd nevoit să vă contrazic. Toate rugăciunile aduc ceva pentru cel care se roagă.

Î: Dar tocmai aţi spus că sigurul tip de rugăciune pe care se pe Mcbaza cineva este cea cât se poa precisă. Acum că toate rugăciunile au efect. Ce vreţi sa de fapt?

R: Contradicţia este doar aparentă. Majoritatea oamenilor care se roagă apelează la rugăciune doar după

ce toate celelalte metode au eşuat. Evident, pornesc cu ideea că rugăciunile nu le vor fi ascultate. Ei bine, în acest caz, temerile li se împlinesc.

Cel care se roagă precizând saipul şi fiind convins că rugăciunea îi va. R asrolţată-una în mişcare legile naturii. care transformă dorinţele în echivalentul lor material. Asta se întâmplă cu rugăciunea.

Există rugăciuni care atrag efecte negative şi altele care atrag efecte benefice. Ce ar putea fi mai simplu şi mai clar decât atât?

Oamenii care se vaită şi îi cerşesc lucruri lui Dumnezeu, nefiind în stare să-şi asume responsabilitatea pentru starea în care se află, sunt, de fapt, prea leneşi să încerce măcar să-şi materializeze visurile şi scopurile prin puterea propriei minţi.

Când auzi o persoană rugându-se pentru ceva pe care ar trebui să-l obţină prin ciori un proprii, poţi fi sigur cât ai în faţă un om obişnuit să lase lucrurile la voia întâmplării, inteligenţa Infinită îi ajută doar pe cei care înţeleg ţi se adaptează la legile sale. Aceasta nu face discriminări în funcţie de caracterul fiecărui om. lucruri cum ar fi caracterul şi ajută pe oameni să trăiască în armonie, dar Cel care răspunde rugăciunilor nu este impresionat de aparenţe.

Legea naturii spune „să ştii ce vrei, să te adaptezi ia legile mele şi vei obţine tot ce-ţi doreşti.

Întrebarea şi răspunsul anterior împing barierele criticii lui HH vizavi de reuye, punând. În schimb, accentul pe spirimalltacee şi pe responsabilitatea ptnoniH.

Î: Este asta în acord cu învăţăturile lui Cristos?

R: Se armonizează perfect. De asemenea, este compatibilă cu învăţăturile tuturor marilor filosofi.

Îs Ttxtriadeterminării este.com şi cu filosofia oamenilor de ştiinţă?

R; Diferenţa majoră dintre un rătăcitor şi un om de ştiinţă este determinarea. Având im scop. şi un plan bine determinate, omul de ştiinţă obligă natura să-şi dezvăluie

cele mai adânci secrete. Graţie acestui principiu, Edison a descoperit secretul maşinii de vorbit, al luminii electrice incandescente, nemaivorbind de faptul că activitatea lui a avut ca rezultat multe alte beneficii asemănătoare aduse omenirii.

Î: SĂ înţeleg că determinarea este prima a succesului în orice demers început aici, pe pământ? este?

R: Exact aşa! Orice metodă prin care oamenii învaţă să examineze faptele şi să le coordoneze conform unor planuri bine stabilite, graţie unui mod de a gândi cât mai acurat, îmi dă mare bătaie de cap. Dacă setea acesta pentru cunoaştere exactă care se răspândeşte în toată lumea va continua în acelaşi ritm, misiunea mea se va duce de râpă în următoarele secole. Am nevoie de ignoranţă, superstiţie, intoleranţă şi frică, dar nu pot să-mi desfăşor activitatea în condiţiile cunoaşterii exacte organizate adecvat, conform unor planuri bine determinate construite de minţile oamenilor care au obiceiul să gândească pentru ei înşişi.

h De ce nu luaţi Omnipotenţa asalt, frâul acesta, întreaga creaţie conform pianului dumneavoastră?

R: La fel de bine aţi putea întreba de ce partea negativă a unui atom nu o ia cu asalt pe cea pozitivă, preluând controlul asupra activităţii acesteia. Răspunsul constă în faptul că atât sarcina pozitivă de energie, cât şi cea negativă sunt necesare existenţei respectivului atom. Răspunsul constă în faptul incontestabil că ambele sarcini – atât cea pozitivă, cât şi cea negativă – sunt necesare pentru existenţa electronului[4]. Astfel este păstrat echilibrul balanţei.

Astfel se întâmplă şi în cazul meu şi a ceea ce dumneavoastră numiţi Omniprezenţă. Noi reprezentăm suma forţelor negative şi pozitive ale întregului univers, şi balanţa aceasta se află într-un perfect echilibru.

Dacă balanţa acestor forţe s-ar înclina în cel mai mic

---

4 Aici,« In alte fragmente ale cărţii, t**te vorba desprr o confuzie •• autorului (sau a Diavolului) I till nu ae referă, dc fapt, la electron — oue

grad, întregul sistem al universului s-ar reduce pe loc la o masă de materie inertă. Acum ştiţi de ce nu pot prelua controlul deplin.

Y: Dacă ceea ce opuneţi este, acest lucru faptul că Majestatea-voastră ar exact aceeaşi putere ca

Omniprezenta. Am înţeles corect?

R: Aţi înţeles cum nu se putea mai bine. Opoziţia mea – ceea ce dumneavoastră numiţi Omniprezenţă – are în sarcină forţele denumite de dumneavoastră ca fiind bune – în fapt, forţele pozitive ale naturii. Iar eu am în sarcină forţei*; pe care dumneavoastră le numiţi rele – forţele negative ale naturii. Aceste două forţe complementare (binele şi râul) fac posibilă existenţa. Iar importanţa lor este perfect egală.

Î: Asta înseamnă că teoria predestinării adevărată. Oamenii se nasc pentru a avea succes sau sortiţi „destinaţi să trăiască în mizerie sau a pentru a fi

Intri sau răi, şi nu pot interveni câtuşi despre a-ţi schimba destinul. Asta este ceea ce vreţi să spuneţi?

R: În mod clar, nu! Orice fiinţă umană are o gamă largă de alegeri la dispoziţie, atât în ceea ce priveşte deciziile pe care le ia la nivel mental, cât şi în privinţa alegerilor concrete, factice. Orice fiinţă umană îşi poate folosi mintea pentru a recepta şi formula fie gânduri pozitive, fie gânduri negative. Alegerea omului în ceea ce priveşte această chestiune de o importanţă covârşitoare îi va modela întreaga viaţă.

Î: Um ceea ce a fi spus, reţin ideea umane au mai multă libertate de expresie chiar şi decât dumneavoastră, şi chiar pl decât opoziţia dumneavoastră. Aşa este?

R: Aşa este. Atât eu, cât şi Omnipotenţa suntem legaţi de legile imuabile ale naturii. Nu ne putem manifesta într-un mod care să contrazică aceste legi.

Î: Atunci este adevărat că omul are drepturi şi pe care. nici Omnipotenta şi nici Diavolul nu le au? Aşa este?

R: Da, aşa este, dar trebuie să ţineţi cont de faptul că omul încă nu a ajuns la acea trezire în urma căreia să

devină conştient de forţa potenţială pe care o are. Omul încă se raportează la el însuşi ca la o fiinţă asemenea viermilor din pământ, când, în realitate, dispune de mai multă putere decât toate celelalte fiinţe vii la un loc.

h să ai un obiectiv dar pare a fi panaceul tuturor relelor umanităţii.

R: Nu doar că pare, fiţi sigur că nimeni nu va fi vreodată în stare să se autodetermine fără a-şi determina propriile obiective.

Î: De ce, în şen/i/e publice, copiilor nu li se spune nimic despre determinarea obiectivelor?

R: Din simplul motiv că nu există niciun plan definit şi niciun scop în spatele programelor şcolare! Copiii sunt trimişi la scoală ca să ia note şi să înveţe să memoreze, şi nu ca să înveţe ce vor de la viaţă.

Diavolul spune: „Copui sunt trimişi la şcoală ca să ia note şi să înveţe să memoreze, şi nu ca să înveţe ce vor do to viaţă”.

Din nou. mă trec fiorii. H* a tras acest semnal de alarmă în 1936 şi, cu toate acestea. manuscrisul a rămas nepublicat, Iar astăzi. În şcolile noastre. Indii pregătim pe cap* doar pentru a promova examenele. Mi-am asumat misiunea de a promova educaţia financiară pentru ca tinerii elevi să aibă şansa de a învăţa cât mai mult» lucruri despre ham. să-şi însuşească un instrument ce le va fi cu adevărat folositor în viaţă, şi cu toate acestea, foarte multe scoli încă resping această propunere din cauza faptului că nu satisface acele cerinţe th ceea ce priveşte pregătirea pentru examene, cerinţe pentru a căror parcurgere sunt angajaţi şi plătiţi profesori». Oare nu acte timpul să tragem, din nou. acest semnal de alarmă?

Î: La ce bun notele, dacă nu pot fi în aşa fel, încât să satisfacă nevoile materiale şi spirituale ale

R: Sunt doar un Diavol, nu dezleg ghicitorii

Î: Deduc, din tot ce aţi apus, că nici şcolile şi nici bisericile nu-i pregătesc pe tinerii din toată lumea în

vederea unei cunoaşteri practice şi utile a propriilor Există ceva important pentru un om decât şi a circum stanţelor care îi influenţând mintea?

Şi Singurul lucru de o valoare atemporală pentru orice fiinţă umană este să aibă o cunoaştere funcţională a propriei minţi. Bisericile nu le permit oamenilor să cerceteze posibilităţile propriilor minţi, iar şcolile nici măcar nu recunosc existenţa unei realităţi precum mintea umană.

De ce este Napoleon Hill atât de pom*Împotriva bisericilor ţi acut» celor religioase care existau pe vremea lui? Cred că această viziune critică a lui derivi dintr-o dragoste neţărmurită faţă de adevăratul spirit şi adevărata semnificaţie a credinţei, subliniind, în acelaşi timp, validitatea tuturor credinţelor religioase – în ciuda încercărilor unor oameni de a le ataca şi dis a le corupe. Care este falia de mijloc dintre acceptarea a ceea ce este revelat msnţil şi Inimii dumneavoastră – sufletului dumneavoastră – şi realitatea vieţuirii într-o lume atât de des vidată de puterea răului, putere personificată de Diavolul hai HM?

Î: Nu creării că sunteţi prea dur în şcolilor şi a bisericilor?

R: Nu, eu nu fac decât *să* le descriu aşa cum sunt ele, fără prejudecăţi ori preferinţe.

Î: Dar nu-i aşa că şcolile şi bisericile vă sunt cei mai de temui duşmani?

R: Poate că cei care se află la conducerea lor cred asta, dar pe mine mă interesează doar faptele. Adevărul este acesta, dacă vreţi să ştiţi: bisericile îmi sunt cei mai de folos aliaţi, iar şcolile, în această privinţă, se află imediat după biserici.

Î: Pe ce fundamente, specifice, generale, le întemeiază această afirmaţie a dumneavoastră?

R: Pe faptul fundamental că atât bisericile, cât pl şcolile mă ajută să-i convertesc pe oameni la obiceiul de a rătăciţi *Vă daţi seama că acuzaţia pe care o reprezintă* o

incriminare gravă la adresa celor două instituţii de importanţă majoră, instituţii ce sunt responsabile de civilizaţia umană în forma în care apare în prezent?

R: Dacă-mi dau seama? Oameni buni, nu-mi încap în piele de bucurie. Dacă şcolile şi bisericile i-ar fi învăţat pe oameni cum să raţioneze cu propria minte, unde aş fi cu acum?

Î: Confesiunea pe care tocmai aţi are darul de a iluziona milioane de oameni a căror speranţă de salvare rezidă în bisericile krr. Nu este crud din partea să le faceţi aşa ceva? N-ar duce majoritatea o mai butut sub un văl de ignoranţă decât dacă ar şti adevărul despre dumneavoastră?

R: La ce vă referiţi prin salvare? Din ghearele a ce trebuie salvaţi oamenii? Singura formă de salvare adevărată şi care are valoare în ceea ce-l priveşte pe om este cea care vine odată cu recunoaşterea puterii ce rezidă în propria minte. Ignoranţa şi frica sunt singurii duşmani din ghearele cărora au nevoie oamenii să fie salvaţi”.

Î: Păreţi a nu avea nimic sfânt.

R: Greşiţi. Consider sfânt singurul lucru care îmi este stăpân – singurul de care îmi este teamă.

Î: Care este acela?

R: Puterea gândirii independente susţinută de determinarea obiectivelor.

Î: În acest caz, nu aveţi prea mulţi de care să vă temeţi, nu i aşa?

R: Doar doi din o sută, ca să fiu mai exact. Îi controlez pe toţi ceilalţi.

Î: Haideţi să lăsăm la o parte subiectul bisericilor şi ne întoarcem la şcolile de stat. Confesiunea dumneavoastră ne-a arătat, fără putinţă de îndoială, că şi vă perpetuaţi de la o generaţie la alta prin intermed unui truc foarte inteligent. şi anume preluarea minţilor copiilor înainte ca ei să aibă şansa de a învăţa cum să şi le folos

Vreau să ştiu ce nu este în regulă cu sistemul şcolilor şi prin ce aspect are Diavolul posibilitatea de a atât de

mulţi oameni. Vreau să ştiu, de asemenea, ce pot făcute în sistemul actual de învăţă astfel copiii să beneficieze de şansa de a învăţa, fu primul rând, că se află în posesia unei minţi şa, în al doilea rând. cum să-şi pună mint & i la lucru în aşa fel, încât să se b de libertate şi canumtică.

Vă pun această întrebare în mod cât se poate de clar şi bine determinat şi fiindcă aţi mereu importanţă determinării obiectivelor, iată, sunt aici în faţa dumneavoastră şi vă atrag atenţia că răspunsul la această întrebare trebuie să fie unul cât se poate de determinat.

R: Permiteţi-mi să-mi trag sufletul. Mi-aţi dat un adevărat ordin! Pare ciudat că şi cereţi Diavolului să vă înveţe cum să trăiţi. Cred că ar trebui, mai degrabă, să vă adresaţi opoziţiei mele. De ce n-o faceţi?

Î: Maiestatea Voastră, dumneavoastră sunteţi cei acum, nu eu. Vreau adevărul şi nu om preferinţă în ceea ce priveşte sursa din care provine. Ceva este greşit în sistemul educaţional, şi acest fapt ne face, aşa cum reiese din bilanţul vieţii noastre, să bâjbâim fără vreo speranţă pe drumul către autodeterminare, în «cum am fi nişte animale rătăcite în junglă.

Două lucruri vreau să ştiu în cu acest sistem. În primul rând, care este principatul lui punct slab – mai gravă eroare? în al doilea rănit: poate eliminată această hibă majoră? Cuvântul vă aparţine. Vă rog să răspundeţi dar la întrebare şi să nu încer să-mi iar atenţia cu lucruri mult prea abstracte. Sper că mea este suficient de clară, nu-i aşa?

R: Nu-mi lăsaţi nicio alternativă şi mă văd nevoit să vă răspund cât se poate de direct. Pentru început, sistemul de şcoli publice presupune abordarea subiectului educaţiei dintr-un punct de vedere total greşit. Sistemul educaţional se străduieşte să-i facă pe elevi să reţină fapte, în loc să-i ajute să gândească cu propria minte.

Î: Şi aceasta este singura mare problemă a sistemului?

R: Nu, acesta este doar începutul. Altă mare

slăbiciune a sistemului educaţional actual este că nu le oferă copiilor niciun indiciu asupra importanţei stabilirii unui scop bine determinat şi nici nu încearcă să-i înveţe nimic: în legătură cu importanţa acestei atitudini ferme în general.

Principalul obiectiv în şcoli este acela de a-l forţa pe elevi să-şi încarce memoria cu fapte, în loc să-i înveţe cum să se organizeze şi să facă uz practic de aceste fapte.

Acest sistem bazat pe toceală îi face pe studenţi să-şi îndrepte atenţia asupra acumulării de dar scapă din vedere importanta întrebare în legătură cu modul în care cunoştinţele acumulate trebuie puse în practică în viaţa de zi cu zi. Acest sistem promovează absolvenţi ale căror nume sunt tipărite pe cartonul din care sunt făcute certificatele de studii, dar ale căror minţi sunt total lipsite de autodeterminare. Sistemul de şcolarizare a eşuat încă din start. Şcolile au început ca instituţii de destinate doar celor (puţini) ale căror familii îşi permiteau efortul financiar de a-şi trimite copii la studii.

Astfel, încă de la început, întreg sistemul educaţional era conceput ca fiind destinat doar celor din vârful ierarhiei sociale, dep & rtându-se de cei din clasele de jos. Nu e de mirare că sistemul neglijează instruirea copiilor în ceea ce priveşte importanta determinării scopului, în condiţiile în care însuşi sistemul s-a dezvoltat, la propriu, întin* manieră nedeterminată, ambiguă. V –.

1: Cum ar putea fi corectaie această vulnerabilitate a sistemului de învăţământ public? Haideţi plângem de riunea sistemului şi, mai bine, să încercăm să oferim un remediu, concret carp s-o corectezi. Cm alte despre importanta fixării determinate a planului şi a hai daţi să luăm noi înşine acest med şi să fim cât ne poate de determinaţi.

R; De ce nu lăsaţi la o parte subiectul şcolilor şi al bisericilor, şi vreţi cu tot dinadinsul să vă băgaţi în bucluc? Nu vă daţi seama că vă băgaţi nasul în treburile celor două forţe care controlează lumea? SĂ zicem că le veţi prezenta

ca fiind slabe şi inadecvate în ceea ce priveşte nevoile oamenilor. Şi după aceea ce veţi face? Cu ce aveţi de gând să înlocuiţi aceste două instituţii?

Î: Nu mai încercaţi să vă eschivaţi de vechea şmecheriede a răspunde printr-o întrebare! Nu îmi propun să înlocuiesc nici şcolile şi nici bisericile. Dar îmi să facă pot, cum pot fi reformate aceste forţe organizate astfel, încât să sluţească intereselor oamenilor, în toc de ai ţine pe aceştia în întunericul ignorantei. Acum vă rog să continuaţi şi să-mi oferiţi un program detaliat al tuturor reformelor care ar putea îmbunătăţi sistemul educaţiei lb Aţi vrea să vă dau întregul program, nu? Doriţi să vă descriu respectivele îmbunătăţiri în ordinea importantei lor?

lat* încă un pună în care autorul îl forceează pe Diavol să părăsească zona de confort. Esee amuzant şi instructiv de urmărit acest schimb de replici care oferi o hârtii a îmbunătăţirilor în ceea ce priveşte şcolile noastre publice.

II Descrieţi îmbunătăţirile necesare în ordinea în care vă rin în minte.

R: Mă obligaţi să mă trădez de unul singur, dar ascultaţi:

Răsturnaţi sistemul actual, dându-le copiilor privilegiul de a decide asupra activităţilor pe care să le desfăşoare în propriile şcoli, în loc de a-i obliga să respecte regulile tradiţionale făcute doar pentru a transmite informaţii abstracte. Daţi-le profesorilor rolul elevilor, şi elevilor rolul profesorilor.

Pe cât posibil, organizaţi toate activităţile şcolare cu ajutorul unor metode bine determinate, astfel încât fiecare elev să înveţe prin practică, şi ghidaţi activitatea clasei în aşa fel, încât fiecare elev să participe la o formă oarecare de muncă practică aflată în legătură cu problemele zilnice ale vieţii.

Începutul oricărei realizări omeneşti constă în idei. Antrena ţi-i pe elevi să recunoască ideile cu aplicabilitate practică, ce le pot aduce beneficii în obţinerea a ceea ce îşi

doresc de la viaţă.

Învăţaţi-i pe elevi să-şi organizeze şi să-şi folosească timpul şi, mai presus de toate, împărtăşiţi-le adevărul timpului ca fiind exil mai de preţ şi cel mai ieftin bun aflat la îndemâna fiinţelor umane.

Învăţaţi-i pe elevi care sunt motivele fundamentale din cauza cărora se lasă influenţaţi oamenii şi arătaţi-le cum să folosească aceste motive pentru a-şi satisface necesităţile şi a obţine tot ce-şi doresc de la viaţă.

Învăţaţi-i pe copii ce şi cât să mănânce, menţionând, desigur, şi relaţia dintre alimentaţia adecvată şi o sănătate durabilă.

Învăţati-i pe copii care este adevărata natură şi funcţie a emoţiei sexuale şi, mai mult decât atât, învăţaţi-i că aceasta poate fi transmutată într-o forţă puternică, susceptibilă de a-i ridica pe cele mai înalte culmi ale realizării.

Învăţaţi-i pe copii să fie determinaţi în tot ce fac, începând cu alegerea unui ţel major în viaţă, unul bine definit?

Învăţaţi-i pe copii care sunt natura şi posibilităţile binelui şi răului în principiul obişnuinţei, utilizând drept exemplu care să ilustreze acest subiect experienţele cotidiene ale copiilor şi ale adulţilor.

Învăţaţi-i pe copii felul în care se fixează obiceiurile datorită legii ritmului hipnotic şi faocţi-i să-şi cultive, încă din clasele primare, obiceiuri ce îi vor conduce către o gândire independentă!

Învăţaţi-i pe copii care «diferenţa dintre o înfrângere temporară şi eşec şi arătaţi-le cum să caute germenele avantajului corespunzător ce vine cu orice eşec.

Învăţaţi-i pe copii să-şi exprime propriile gânduri fără frică şi să accepte sau să respingă, după cum vor, ideile celorlalţi, păstrând întotdeauna pentru ei înşişi privilegiul de a se baza pe propria judecată.

Învăţaţi-i pe copii să ia decizii prompte şi, dacă e ne-ar pârâtă nevoie, să le schimbe greu şi cu mare prudenţă,

şi niciodată fără un motiv determinat.

Învăţati-l pe copii că propriul creier este un instrument prin intermediul căruia primesc, din marele depozitai naturii, energie specializată în gânduri determinaţi; creierul nu gândeşte prin sine, ci este un instrument pentru interpretarea stimulilor ce cauzează gândirea.

Învăţaţi-i pe copii care e valoarea armoniei din propriile minţi, precum şi faptul că aceasta poate fi obţinută numai prin autocontrol.

Învăţaţi-i pe copii în ce constau natura şi valoarea autocontrolului.

Învăţaţi-i pe copii despre existenţa unei legi a recompensei înzecite ce poate şi trebuie pusă în funcţiune, cu titlu de obişnuinţă, aducând mereu servicii mai numeroase şi superioare calitativ faţă de ceea ce se aşteaptă.

Învăţaţi-i pe copii care e adevărata natură a regulii de aur şi, mai presus de aceasta, arătaţi-le că, prin funcţionarea acestui principiu, tot ceea ce fac pentru semenii lor o tic, de asemenea, şi pentru ei înşişi.

Învăţaţi-i pe copii să nu-şi formeze opinii, dacă nu le pot sprijini pe fapte reale ori pe credinţe ce au aceeaşi relevanţă ca şi faptele.

Învăţaţi-i pe copii faptul că ţigările, alcoolul, narcoticele şi abuzul de sex le distruge puterea voinţei şi le formează obiceiul de a rătăci. Nu le Interziceţi aceste rele – doar explicaţi-le ce e cu ele.

Învăţaţi-i pe copii cât de periculos este să creadă un anumit lucru din simplul motiv că părinţii loc profesorii de religie sau oricare altă persoană le spune acel lucru.

Învăţaţi-i pe copii să înfrunte faptele, indiferent dacă sunt plăcute sau neplăcute, fără să recurgă la subterfugii sau să caute alibiuri.

Învăţaţi-i pe copii şi încuraja ţi-i să-şi folosească al şaselea simţ, prin care în minţile lor apar idei provenite din surse necunoscute, şi să examineze cu atenţie orice

astfel de idee.

Învăţat H pe copii în ce constă întregul impact al legii compensaţiei, aşa cum a fost aceasta interpretată de Ralph Waldo Emerson, şi arătaţi-le cum funcţionează legea până şi în cele mai neînsemnate situaţii cotidiene ale vieţii.

Învăţat H pe copii că determinarea obiectivelor bazate, la rândul lor, pe planuri bine determinate şi aplicate cu perseverenţă este cea mai eficace formă de rugăciune aflată la îndemâna fiinţelor umane.

Învăţat H pe copii că spaţiul pe care îl ocupă în această lume se măsoară foarte exact prin raportare la calitatea şi la numărul serviciilor utile pe care ic aduc lumii.

Învăţat H pe copii cât nu există nicio problemă care să nu aibă o soluţie adecvată şi că soluţia respectivă este adesea de găsit în circumstanţei*: care au creat problema.

Învăţat H pe copii că singurele lor limitări reale sunt cele pe care şi le impun ei înşişi, sau alţii, cu permisiunea lor.

Învăţat H că oamenii pol realiza orice lucru în care cred.

Învăţaţi-i pe copii că toate şcolile şi toate manualele sunt mipoace elementare ce pot fi de folos în dezvoltarea minţii lor, însă unica şcoală de reală valoare este marea şcoală a vieţii, în care oricine are privilegiul de a învăţa din experienţă.

Învăţaţi-i pe copii să fie tot timpul oneşti cu ei înşişi şi, de vreme ce nu pot mulţumi pe toată lumea, să facă tot ce pot pentru a se mulţumi pe ci înşişi.

Y: lată o listă impunătoare, dar ceea găsesc remarcabil e faptul că toate materiile predate azi în şcoli sunt amtptei ignorate. Aţi făcut acest lucru intenţiona

R: De. Meaţi cerut o listă a unor posibile îmbunătăţiri în curricula şcolară, prin prisma cărora elevii ar putea avea beneficii – foarte bine, aţi obţinut ce aţi vrut.

I; Unele dintre schimbările’s de dumneavoastră sunt atât de neoriodoxe, încât l-ar şoca pe majoritatea

profesorilor din ziua de azi, nu credeţi?

R: Majoritatea profesorilor de astăzi au nevoie de un şoc. Un şoc puternic îi este, de cele mai multe ori, de mare folos unui creier atrofiat de obişnuinţă.

1: Schimbările sugerate de dumneavoastră au puterea de a le oferi copiilor imunitate faţă de obiceiul

R: Da, acesta este unul dintre rezultatele care ar veni odată cu îmbunătăţirile ia care am făcut referire, dar mai sunt şi altele.

Nu pot să mă dedar de acord în privinţa tuturor schimbărilor anume» rate de Diavol. În orice caz, când m-am oprit să analizez lista de recomandări, mi-a venit în minte următoarea întrebare; nu cumva scolie ar trebui să-i înveţe aceste lucruri pe cap» noştri? Cum se face că Diavolul ştia asta. iar noi nu ştiam?!?

Mi-aş fi dorit ca Ilie şi se fi gândfe să întrebe de ce ace Ste noastre sunt aşa cum sunt-şi acolo unde sunt-precumşideceăpaesesau nu sunt eficiente. Marii Invitaţi care au proiectat sistemul actual de şcolarizare trebuie să fi realizat Importanţe acel puţin câteva dintre propunerile Diavolului vizavi de ceea ce ar trebui predat în şcoli. De ce nu sunt aceste lucruri parte din sistem? Cum se face că arhitecţii a ceea ce numim astăzi sistemul educational obligatoriu au ratat atât de grosolan ţinta? Diavolul a făcut o afirmaţie conform căreia sistemul de şcolarizare este unul dintre vehiculele primare de creare side sus> ţinere a acestei uriaşe armate de rătăciţi. Aşa să fie cere?

Is Ciwi ar putea mă fie impuse schimbările sugerate de dumneavoastră în cadrul sistemului educaţiei publice? Ştiţi, bineînţeles, de este la fii de dificil să implementezi o idee nouă în creierul unui profesor, pe cât este de dificil să-i trezeşti unui lider religiosbt legătură cu modificarea religioase în aşa fel, încât să-i ajute pe oameni şi obţină mai mult de la viaţă.

Aceia <8 ntr* duiwwiwnitrl cut ari tuccreac «a achtmbap ca*» în «temui public de învăţământ, profaabtf că daţi, acum, aprobator *din* cap.

R: Cea mai rapidă şi mai simplă metodă de a introduce ideile cu aplicabilitate practică în şcolile publice este de a face, iniţial, acest lucru în şcolile private. Astfel, oficialii şcolilor de stat se vor vedea nevoiţi să le adopte.

Î: Ar fi şi alte schimbări care ar trebui bt sistemul de şutii publice?

RÂDB, o mulţime. Una dintre cele mai importante schimbări care ar trebui făcute în programele şcolilor publice vizează introducerea unui curs de psihologic a negocierii armonioase dintre oameni. Toţi copiii ar trebui învăţaţi cum să-şi găsească un rost în viaţă, evitând, cât mai mult, conflictele.

În orice şcoală publică ar trebui să se predea metode de realizate individuală prin intermediul cărora fiecare să-şi poată găsi independenţa financiară.

Oasele (în forma lor tradiţională) ar trebui desfiinţate şi înlocuite cu sistemul conferinţelor în jurul unor mese rotunde-asemenea întâlnirilor oamenilor de afaceri. Fiecărui elev ar trebui să i se asigure consiliere individuală, în funcţie de ceea ce nu poate învăţa subiectul din discuţiile de grup.

Fiecare şcoală ar trebui să aibă un grup auxiliar de instructori, format din oameni de afaceri, artişti, ingineri, jurnalişti – astfel ca fiecare dintre ei să le poată împărtăşi elevilor cunoştinţe practice, specifice propriei profesii, Acest gen de instruire ar trebui făcut sub formă de conferinţe, pentru a nu le lua prea mult timp instructorilor.

Î: Ceea ce aţi sugerat este, practic, un sistem auxiliar de cutie, menit sff le asigure tuturor de şcoală practice, aplicabile, dobândite direct de la sursa originară. Am prins Coreei ideea?

R: Aţi înţeles cât se poate de corect.

Acesta este ak subiect familiar. Soţul meu îşi aminteşte că pe la începutul anilor ’70, în New Jersey, una dintre organ! zaşăle în care se implicase a strâns laolaltă un grup de afacerişti şi de oameni de ştiinţă – de exemplu, matematicieni şi fizicieni → să meargă ca voluntari în şco

Me publice. Însă ti s-a spus că oamenii de ştiinţă şi oamenii de afaceri nu sunt profesori, aşa că nu aveau ce căuta în scote. Mult mai de curând, misiunea de a Introduce idei cu aplicabilitate practică în şcoli a fost popularizată de unele grupuri (*Teachfor* America, *America* Saves, *Junior Achievement*), însă aceste încercări sunt încă văsuţe ca material audhar şi nu fac parte propriu-zisă din curriculum.

Aceasta şi multe alee schimbări ale modului în care conţinutul, contextul, principiile şi abilităţile sunt predate coptelor noştri în sistemul de învăţământ obligatoriu trebuie induee într-un proces interactiv. bazat pe experimentare, ce va ghida felul în care îşi vor trăi viaţa copia dumneavoastră – şi impactul pe care îl vor avea asupra acestei lumi complexe în care trăim. Provocarea este următoarea: cum vom organiza toate acestea într-un program ce poate fi transmis şi Implementat sistematic, aşa încât să fie orientat către succes, profitabil şi plin de satisfacţii pentru toţi participante, fie ei copii ori adulţi? Sunt bucuroasă şi mândră să spun că lucrez cu echipe care au proiectat astfel de programe – şi care le-au dus deja cu un pas înainte, deeerminându-şi dar obiectivele.

Viziunea lor «supra viitorului – ca şi a noastră, de altfel – este să realizeze un sistem educaţional care să se dezvolte în forţă şi să fie capabil de a produce membri ai societăţii care să se automotive-e, să gândească liber, să alb* încredere în propră̆e forte şi să se impbec activ în societate. De asemenea, s* fie capabili şi producă ceva şi mal important – generaţii viitoare pregătite şi apte să muncească fettn-o lume complexă, să ducă o viaţă plin* de succes, încântate să câştige putere pentru ele însele şi pentru ceilalţi şi capabile’s* facă o diferenţă reală şi durabilă în lume ca cetăţeni informaţi, responsabili şi implicaţi, fiecare având stabilite obiective bine definite!

Î: Haideţi să lăsăm la o parte educational şi ne întoarcem la biserici pentru un moment. Toată viaţa auzit pânrfi predicând împotriva păcatelor şi pe păcă toţi să aibă grijă şi să se pocăiască Dar nu l-am auzit pe niciumtt

dintre ce păcatul. Mă veţi lămuri dumneavoastrăcrr yriiirc la acest

R: Păcat înseamnă tot ceea ce face sau gândeşte omul şi care-i aduce nefericire! Oamenii sănătoşi fizic şi spiritual ar trebui să fie mulţumiţi de ei înşişi şi mereu fericiţi. Orice formă de nefericire mentală ori fizică indică prezenţa păcatului.

Î: Numiţi câteva forme de u păcătui.

R: Este păcat să mănânci fără măsură, fiindcă acest lucru duce la boală şi nefericire.

Este păcat să abuzezi de sex, fiindcă acest lucru îţi distruge voinţa şi duce la obiceiul de a rătăci.

Este păcat să-ţi laşi mintea să fie dominată de gânduri negative, de invidie, lăcomie, frică, ură, intoleranţă, vanitate, autucompătimire sau descurajare, fiindcă aceste stări mentale duc la obiceiul de a rătăci.

Este păcat să înşeli, să minţi şi să furi, fiindcă aceste obiceiuri reduc stima de sine, subjugă conştiinţa şi provoacă nefericire.

Este păcat să rămâi ignorant, fiindcă acest lucru duce la sărăcie şi la pierderea încrederii în sine.

Este păcat să accepţi de la viaţă lucruri şi situaţii pe can; nu U le doreşti, fiindcă acest lucru Indică neglijarea impardonabilă a folosirii propriei minţi.

1: Este păcat ŞT rătăceşti prin viaţă fibră vreun scop definit, plan ari ţel?

R: Da, fiindcă acest obicei duce la sărăcie şi distruge privilegiul autodeterminării. În plus, îl privează pe om de privilegiul de a-şi folosi propria minte ca mediu de contact cu Inteligenţa Infinită.

Î: Dumneavoastră sunteţi cel care ce îndeamnă pe oameni să pădituiască?

R: Dai Ţine de atribuţiile mele să câştig controlul asupra minţilor oamenilor prin orice modalitate posibilă.

Î: Puteţi controla fi mintea unei persoane care nu comite păcate?

R: Nu pot, fiindcă acea persoană nu permite niciodată minţii sale să fie controlată de vreo formă de gândire negativă. Nu pot intra în mintea unui om care nu păcătuieşte niciodată, cu atât mai puţin o pot controla.

1 Care este cel mai comun şi mai distructiv păcat?

R: Frica şi ignoranţa.

Î: Mai aveţi şi altceva de adaug acestea?

R: Nu mai este nimic de adăugat.

Î: Ce este credinţa?

R: Este o stare mentală în care omul recunoaşte şi foloseşte puterea gândirii pozitive ca mediu prin care intră în contact şi extrage informaţii din depozitul universal al Inteligenţei Infinite după voia sa.

Î: Cm alte cuvinte, credinţa reprezintă tuturor formeU-i de gândire negativă? Am înţeles bine ideea?

R: Da, aresta este doar un alt mod de a descrie situaţia.

Î: Cineva care rătăceşte mai are de utiliza dinţa?

R: Posibilitatea există şi în cazul celor care rătăcesc, atât doar că ei nu o folosesc, toţi oamenii au forţa potenţială de a-şi elibera mintea de toate gândurile negative, oferindu-şi astfel prilejul de a utiliza puterea credinţei.

Î: Punând alifiei problema, cre reprezintă definirea pretind a scopului, susţinută de încreftt vizai de acel scop. Fstetonei?

R: Exact aceasta este ideea.

Credinţa, este „o stare mentală în care omul recunoaşte şi foloseşte puterea gândirii pozitive ca mediu prin care intră în contact şi extrage informaţii din depozitul universal al Inteligenţei Infinite după voia sa”.

e – 4

HIM rezumă succint definiţia:

„Credinţa reprezintă definirea precisă a scopului, susţinută de încrederea în obţinerea obiectului vizat de acel scop”.

10

Autodisciplina

Î: Ce pregătiri ar trebui să facă cineva vrea să îi poată urma întotdeauna scopul cu precizie?

R: Trebuie să fie în deplin control asupra propriei persoane. Cineva care nu se poate controla pe sine mi îi poate controla pe ceilalţi. Lipsa autocontrolului estic. În sine, cea mai distructivă formă a lipsei 4 c precizie.

„Cineva car* nu se poate controla pe sine nu t poate controla pe ceilalţi”.

Cât adevăr este sici! Gând M-vă ta edeni noştri politici, a căror popularitate a scăzut pentru ci nu şi-au putut controla comportamentul. Cum putem spera ci ne w reprezenta şi ne vor conduce într-un mea flyvevixr

Î: $ care ar trebui să fie primul pas dobândirea autocon trolului?

R: Prin stăpânirea celor mai importante trei instincte răspunzătoare pentru lipsa autodisciplinei – Acestea sunt: (1) apetitul pentru hrană; (2) apetitul pentru sex; (3) obişnuinţa dea ne exprima ideile în mod dezorganizat.

Î: Mai există şi altele care ar trebui sub control?

ÎL Da, multe altele, însă acestea trei Hunt cele mai importante şi primele din punct de vedere cronologic. Dacă individul le poate controla înseamnă că a ajuns la un nivel suficient de autodisciplină, pentru a le putea stăpâni fără nicio dificultate pe toate celelalte.

1: Dar instinctul e ceva natural. inst inelelor ti împiedică pe oameni să fie sănătoşi şi fericiţi.

R: Cu siguranţă că Instinctul e ceva natural, dar aceste dorinţe pot fi, de asemenea, periculoase, tocmai pentru că unii oameni nu le mai pot controla. Autocontrolul presupune atenţie atât în privinţa satisfacerii, cât şi a înfrânăm instinctelor.

L* Punctul dumneavoastră de vedere este atât interesant, cât şi educativ. Vă rog să-i explicaţi, încât să pot înţelege cum şi prin ce mijloace îşi în ori îşi inhibă oamenii instinctele.

fi: SĂ privim, spre exemplu, apetitul pentru mâncare. Majoritatea oamenilor sunt atât de lipsiţi de autodiaciplină, încât îşi umplu burţile cu combinaţii din tot felul de mâncăruri scumpe, care încântă simţurile, dar care suprasolicită organele de digestie şi de excreţie.

Ei înghit cantităţi şi combinaţii de mâncăruri pe care organismul le poate elimina numai dacă transformă mâncarea în otrăvuri toxice letale.

Aceste otrăvuri înfundă şi opresc aparatul excretof al corpului, până în punctul în care acesta îşi reduce activitatea de eliminare a materiilor nefolositoare. Dup* un timp, aparatul excretor încetează să mai funcţioneze corespunzător şi victima suferă de ceea ce se numeşte în mod obişnuit *constipaţie*.

Până în acel moment, el îşi pregăteşte drumul către spital. Autuintoxicaţia, sau îmbolnăvirea aparatului excretor ai organismului, transformă creierul în ceva asemănător unei grămezi de moloz.

În acel moment, victima devine lentă din punct de vedete fizic, irascibilă şi confuză. Dacă s-ar putea privi măcar o dată şi ar putea simţi mirosul sistemului său de drenate, s-ar simţi de-a dreptul ruşinată.

Sistemele de canalizare ale oraşelor nu sunt cele mai plăcute locuri atunci când sunt supra-încărcate sau înfundate, dar sunt curate şi drăguţe în comparaţie cu intestinele oamenilor, atunci când sunt supra-încărcate sau înfundate. Acesta nu e un moment fericit care poate fi asociat cu plăcutul şi necesarul act de a mânca. Însă acolo îşi are originea, pentru că supraalimentarea şi combinaţia greşită de alimente sunt factorii cans produc autointoxicaţia.

Oamenii care mănâncă inteligent şi îşi păstrează aparatul excretor curat mă uimesc; pentru că un sistem de drenam curat e un indice pentru un corp sănătos şi un creier care funcţionează corespunzător.

Imaginaţi-vă – dacă imaginaţia dumneavoastră poate merge până acolo – ci o fiinţă umană care are aparatul

excretor plin de otravă şi care îşi urmăreşte scopul cu precizie ar putea omori o sută de oameni dintr-odată, doar inţectându-le acea otravă direct în sânge.

Ştiinţa l-a afuns din urmă pe HM – şi s-a depeşă dear intuiţia referitoare la procesate biologice şi la modul în care intarrateţioneează ele cu sinăla Ma osihică şi emoţionali. De asemenea* t de ofenservai faoftul că lui Hll nu k fost numi aborda» acest subiect neplăcut; aşa cum a făcut şi în alee rânduri pe parcursul cărţii de luă.

Î: Şi toate acestea au ca rezultat pierderea controlului ceea ce priveşte faptul de a avea o alim corectă?

R: Ei bine, dacă vreţi să fim cât mai exacţi, ar trebui să spunem că alimentaţia improprie este responsabilă pentru majoritatea disfunctţnlor fizice şi, practic, pentru toate durerile de cap.

Dacă vreţi să faceţi dovada acestui fapt, alegeţi o sută de oameni care suferă de migrene şi faceţi-i fiecăruia o clismă temeinică; veţi observ'ci că cel puţin nouăzeci şi când dintre «a vor scăpa de durerea de cap în doar câteva minute.

1; Din câte spuneţi despre tractai, îmi daţi impresta căstăpânirea apetitului pentru mâncare menţinerea curată a intestinelor.

R: Da, este perfect adevărat. Şi asta pentru că este la fel de important să elimini dejecţiile organice şi mâncarea neasimilată, cum este să mănânci bine şi cât mai variat.

Î: Num-am gândit niciodată ta ca la unul dintre dispozitivele dumneavoastră de control asupra şi sunt extrem de şocat să aflu câţi oameni suni acestui inamic subtil. Haideţi să auzim ce aveţi să ne spuneţi privinţa celorlalte două cete mai importante instincte care trebuie, de asemenea, ţinute sub con

R: în regulă. Să ne îndreptăm atunci atenţia asupra sexualităţii. Prin intermediul acestui instinct reuşesc să pun stăpânire atât pe cel slab, cât şi pe cel puternic, pe cel vârstnic, cât şi pe cel tânăr, pe cel ignorant, cât şi pe cel

înţelept. De fapt, îi stăpânesc pe toţi cei care nu-şi stăpânesc dorinţa sexuală!

1: Cum penate cineva să-şi stăp sexuale?

R: Prin simplul proces al transmutării acelei emoţii Intro altă formă de activitate decât cel al copulaţiei. Sexul este una dintre cele mai mari forţe motivatoare ale fiinţei umane. De aceea, este şi una dintre cele mai periculoase. Dacă şi-ar controla dorinţele sexuale şi ar transmuta energia obţinută în alte domenii de activitate-folosind măcar jumătate din timpul pe care îl alocă încercând să-şi găsească parteneri sexuali –, oamenii n-ar mai şti ce înseamnă sărăcia.

Î: St înţeleg că sugeraţi existenţa unei legături între sex şi sărăcie?

R: Da, acolo unde sexul nu este linul sub control. Lipsa de control a laturii sexuale duce automat la rătăcire.

1: Poate fi făcută vreo conexiune între sex politică?

R: în mod evident. Toţi marii conducători au un apetit sexual ridicat, însă au, totodată, capacitatea de a-şi controla dorinţele sexuale, utilizând energia rezultată ca forţă coordonatoare în cele mai Importante activităţi ale lor.

Î: Excesul de nex poate fi considerat ca obiceiul de a consuma droguri sau alcool?

R: Practic, nu este nicto diferenţă între aceste obiceiuri. Şi unele, şi celelalte o fac pe persoana în cauză să înceapă să rătăcească, apoi să fie supusă ritmului hipnotic.

Î: De ce priveşte lumea sexul ca pe ceva

R: Din cauza abuzului vulgar la care lumea s-a dedat înec priveşte această emoţie. Nu sexul este vulgar Vulgar este individul care neglijează sau refuză să-şi e ontroleze instinctele.

Îs Vreţi să spuneţi, cu alte cuvinte, că nu ar trebui să ne satisfacem dorinţele sexuale?

R: Nu. Vreau doar să spun că sexul, asemenea tuturor celorlalte instincte, ar trebui înţeles, controlat ţi

utilizat într-un mod optim. Dorinţele sexuale sunt la fel de naturale ca nevoia de a mânca şi pot îi complet inhibate la fel de uşor cum ar putea fi oprite să mai curgă apele unui râu. Odată inhibate, ele se vor manifesta într-o formă mai puţin dorită, la fel cum apele râului, odată îndiguite, îşi vor săpa alte albii. Autocontrolul presupune înţelegerea şi respectarea sentimentului sexual, dar, în acelaşi timp, controlarea instinctului.

Îs o neajunsuri decurg din excesul sex?

R: Cel mai mare neajuns e acela că epuizează cea mai mare sursă deenergie a unui om, ctmsumându-i, totodată, fără o compensare adecvată, şi energia creatoare.

Excesul de sex risipeşte energia de care are nevoie natura pentru a menţine buna funcţionare a organismului. Sexualitatea este cea mai eficientă forţă terapeutică a naturii.

Di asemenea, iroseşte energia magnetică, pentru că aceasta este sursa atractivităţii oricărei persoane.

Excesul de sex ucide scânteia din ochi şi metod ici ta tea vocii. Distruge entuziasmul, subjugă ambiţia şi, inevitabil, Îi conduce pe oameni spre drumul rătăcirii.

Î: Aş vreo să răspundeţi la întrebarea mea într-un mod pupin diferit, spunându-rtti ce efecte poate avea sexuală, dacă este controlată şi transformată.

R: Sexualitatea controlată produce acea forţă magnetică gratie căreia oamenii sunt atraşi unul de altul. Este condiţia primordială a unei personalităţi charisma ti ce.

Este responsabilă de muzicalitatea vocii şi de capacitatea de a ne exprima sentimentele cu ajutorul vocii.

Serveşte, mai mult decât orice altceva, ca motivaţie în îndeplinirea dorinţelor.

Menţine încărcătura energetică necesară sistemului nervos pentru a susţine funcţiile organismului.

Ascute imaginaţia şi face posibilă apariţia ideilor creative.

Este responsabilă de agilitatea şi de stabilitatea mişcărilor corpului şi ale gândirii.

Aduce perseverenţă şi determinare în urmărirea scopurilor majore din viaţa fiecăruia.

Este un mare antidot împotriva fricii.

Asigură imunitate în faţa descurajării.

Ajută la controlul lenei şi al amânării.

Oferă rezistenţă fizică şi mentală pe parcursul luptei împotriva oricând forme de opoziţie.

Oferă calităţile necesare pentru a lupta în toate rireximstanţele în care este necesară autoapăraiea.

Pe scurt, produce câştigători, nu rataţi!

II Acestea sunt toate avantajele pe care susţineţi că le aduce sexualitateacontrolată?

R: Nu, acestea sunt doar o parte dintre beneficiile pe care le aduce. Probabil că unii vor crede că cel mai mare beneficiu adus de sexualitate constă în perpetuarea speciei. Acest motiv ara darul de a îndepărta orice gând care implică faptul că sexul este ceva murdarii *Din ceea ce spuneţi, înţeleg că sexualitatea este o virtute, nu o greşeală*.

R: Este o virtute numai dacă este controlată şi ghidată către îndeplinirea scopurilor dezirabile. Se transformă în greşeală în momentul în care este neglijată şi lăsată să degenereze în exces.

h De ce nu le sunt transmise adevăruri copţilor în şcoli «m de către părinţii lor?

R: Neglijenta aceasta se datorează necunoaşterii adevăratei esenţe a sexualităţii. Este la fel de necesar, pentru o fiinţă umană, să înţeleagă şi să utilizeze corect emoţia Sexuală, ca şi păstrarea în curăţenie a sistemului eliminator. Amândouă subiectele ar trebui predate în şcolile publice şi în toate căminele cu copii.

Îs Dar părinţii au ei înşişi nevoie de o instruire pe tema fimeţumării şi utilizării adecvate a energiei sexuale, înainte să te poată preda aceste lucruri copiilor lor!

R: Da, şi acelaşi lucru este valabil pentru profesori.

1: Care este, în ordinea importanţei, locul pe ocupă lisutnecesitatea de a primi informaţii despre sexualitate?

R: Este a doua pe listă. Doar un singur lucru este mai important decât aceasta. Şi anume, gândirea dară.

„Doar un singur lucru est» mai important decât aceasta.

Şi anume, gândirea clari".

b să înţeleg că vreţi să spune că a cunoaşte funcţii ale sexului şi abilitatea de a gândi cu acurateţe cete mai importante calităţi ale omenirii?

R: Exact asta am vrut să vă fac să înţelegeţi. Încă acurateţea gândirii este şi mai importantă, pentru că ea poate rezolva toate problemele omului, îi poate răspunde la toate rugăciunile şi este sursa opulenţei şi a bunurilor materiale pe care le are. Acurateţea gândirii se sprijină pe o emoţii: sexuală controlată şi bine direcţională, pentru că omul gândeşte folosindu-se de aceea» energie pe care se bazează emoţia sexuală.

Trebuie ca oamenii să îşi dorească atât de mult să se dezvolte, încât să plătească preţul acestei libertăţi. Nimeni nu poate fi complet liber – spiritual, mental, fizic şi financiar – fără să înveţe arta de a gândi cu acurateţe. Nimeni nu poate să gândească cu acurateţe fără să ştie, printre altele, cum să-şi controleze emoţia sexuală.

Î: Mulţi oameni vor fi surprinş afle că există o relaţie strânsă între gândire şi emoţia sexuală. Vă rog să ne acum despre cea de-a treia tendinţă şi să ne explicaţi legătură are cu disciplina.

R: Obiceiul de a exprima opinii în mod liber este unul dimie cele mai distrugătoare. Problema cu acest obicei este că îi încurajează pe oameni să ghicească în loc să se informeze cu privire la fapte atunci când îşi formează opiniile şi ideile sau când işti pun planurile de acţiune la punct.

Acest obicei face ca mintea să treacă de la un lucru la altui, fără să intre în profunzimea nici unu ia.

Şi, desigur, cât neglijenţa în exprimarea opiniilor duce la rătăcire. De aici mai este doar un pan până ce omul este înlănţuit de ritmul hipnotic care împiedică automat acurateţea gândim.

„Obiceiul de a exprima opinii în mod neglijent este unul dintre cele mai dhtrucnve”.

Î: Ce alte dezavantaje implied exprimarea neglijentă a opiniilor?

R: O persoană care vorbeşte prea mult este şi una care le dă pnaa multe informaţii celorlalţi despre planurile sale de acţiune şi le dă oportunitatea de a profita de ideile sale.

Oamenii înţelepţi îşi ţin planurile pentru ei şi se abţin de la a-şi exprima opiniile fără să fie nevoie. Acest lucru îi împiedică pe ceilalţi să facă uz de ideile lor sau să intervină în planurile lor de acţiune.

k De ce suni atât de mulţi cei care stăruie în de exprima opiniile fibră «A li se ceară acest lucru?

R: Acest obicei este un mijloc prin care oamenii îşi exprimă egoismul şi vanitatea. Dorinţa de exprimare a oamenilor este înnăscută. Motivaţia din spatele acestui obicei este dorinţa dea le atrage atenţia celorlalţi şi de a-i impresiona într-un mod favorabil. În realitate însă, efectul este exact cel opus. Când cineva vorbeşte neîntrebat produce, de obicei, un efect nefavorabil.

Î: Apt este. Mai sunt şi alte dezavantaje aduse de acest obicei?

Rz Cel cate alege să vorbească mai puţin are ocazia de a învăţa mai mult ascultându-i pe ceilalţi.

Î: Dar nu este adevărat şi că un vorbitor oportunităţile şi atenţia celorlalţi asupra sta, Jblosindu-se de latentul său oratoric?

R: Da, un vorbitor talentat are un avantaj imens da toţi tă abilităţii sale de a-i impresiona pe ceilalţi prin discursul său, dar nu poate profita la maximum de acest avantaj dacă îşi impune discursul înainte să fie invitat să ia cuvântul.

Nicio altă calitate nu completează mai bine personalitatea unui om mai mult ca abilitatea de a vorbi cu sensibilitate» forţă ţd convingere, dar un vorbitor nu trebuie să îşi impună discuTN-ul asupra auditoriului, d trebuie să aştepte să fie Invitat să vorbească. O vorbă veche spune că nimic nu valorează mai multe decât costă. Ea se aplică şi opiniilor exprimate gratuit, la fel cum se aplică bunurilor materiale.

Î: Ce se întâmplă cu cei care exprimă voluntar opiniile în scris? Şi ei suferă de o lipsă de autodisciplină?

R: Unul dintre cele mai mari rele de pe pământ sunt oamenii care scriu scrisori, din proprie iniţiativă, figurilor proeminente în societate. Oficiali, stele de cinema, oameni cu succes în afaceri sau autori de renume ni toţi cei ale căror nume apar adesea în presă sunt în permanenţă asaltaţi de oameni care îşi exprimă opiniile despre orice, înscris.

Î: Dar o scrisoare este un mod inofensiv în care oamenii îşi manifestă plăcerea de a scrie, nu? Cum poate dăuna o soare?

R: Obiceiurile sunt contagioase. Orice obicei atrage alte obiceiuri asemănătoare. Obiceiul de a nu face nimic util duce la formarea altor obiceiuri dăunătoare, cum ar fi acela de a rătăci.

Şi ne amintim că scrisorile erau singurul mijfoc de comunicare în scris la îndemână atunci când Napoleon H* ţi-a conceput manuscrisul. Pe măsură ca citiţi, gânefrti-ul cum ar putea gândurile lui să influenţeze lumea biogjurilor fi a reţelelor sociale de astăzi.

Dar acestea nu sunt singurele rele cauzate de exprimarea opiniilor fără ca acestea să fie cerute. Un om care are acest obicei ud poate face duşmani, pe care îi poate înarma el însuşi împotriva sa. Hoţii şi profitorii sunt dispuşi să plătească mult pentru numele şi adresa celor care scriu scrisori neaşteptate, pentru că ştiu că aceşti oameni cad cu uşurinţă pradă păcălelilor soldate cu pierderi de bani. Dacă vreţi să aflaţi cât de nesăbuiţi sunt

cei care scriu scrisori fără să li se ceară acest lucru, citiţi-le părerile exprimate şi în ziare, în coloana consacrată opiniilor cititorilor – şi veţi vedea cum aceşti oameni atrag reacţii ostentative din partea celorlalţi.

Î: Habar nu aveam, Majestate, pot atât de multe probleme exprimârulu-şi să li se ceară acest lucru, dar acum, că aţi deschi acest subiect, îmi amintesc că am scris şi eu o astfel de scrisoare critică foarte cunoscut al unei reviste, nu. ru care m-a poziţia înaltă pe care o aveam în echipa lui şi un salariu mare.

R: Este un exemplu perfect. De aici trebuie să începeţi autodisciplinaraa. Primul lucru pe care trebuie să îl faceţi este să recunoaşteţi adevărul – că nimic nu este bun sau râu în univers în afară de legea naturală. Nu există o personalitate distinctă, în întreg universul, care să aibă o putere cât de mica asupra unei persoane, astfel încât aceasta să salveze natura sau umanitatea.

Nu există, n-a existat şi nici nu va exista fiinţă umană care să aibă puterea de a priva o altă fiinţa de privilegiul gândirii libere. şi independente. Asupra acestui singur privilegiu omul deţine controlul absolut. Nido fiinţă umană adultă nu îşi poate pierde vreodată dreptul de a gândi liber, dar majoritatea oamenilor pierd beneficiile date de acest privilegiu, fie din neglijenţa, fie pentru că sunt împiedicaţi de către părinţi sau religie, înainte să fie destul de maturi, încât să poată gândi de unii singuri. Toate acestea sunt adevăruri evidente, nu mai puţin importante pentru că Diavolul este cel care vorbeşte despre de şi nu opusul lui.

Hill distinge între dreptul nostru de a gândi independent şi exprimarea nesăbuită a gândurilor. Cum aţi aplica acest principiu în lumea blogurilor ai a reţetelor sociale de astăzi?

Î: Dar pe ce se vârr baza oamenii în situaţiile de urgentă, când nu vor avea la cine să apeleze?

IU Să se sprijine pe cea mai demnă de încredere puteru pe care o au la îndemână toţi oamenii.

Î: Şi care este aceea?

R: ti înşişr şi puhava gândurilor lor. Aceasta este singura putere pe care o pot controla şi pe care se pot baza. Singura putere care nu poate fi pervertită, nuanţată, modificată sau falsificată de către camarazii lor de viaţă, semenii lor.

„Cea mai demnă de încredere putere pe care o eu te îndemână toţi oameni… puterea gândurilor lor.

Aceasta este singura putere pe care o pot controla şi pe care se pot baza”.

Roane nu îi puteţi controla pe alţii… dar vă puteţi controla reacţiile la acţiunile lor. Uşor de spus. dar greu de Acut. Avem tendinţa de a-i schimba pe ceilalţi, când singurii care ne putem schimba suntem noi înşine.

Î: Tot ceea ce spuneţi pure logic, dar de ce trebuie ajung la Diavol ca să aflu aceste adevăruri profunde? SĂ ne întoarcem la cde şapte principii. Deja mi-aţi dezvăluit informal îi ca să pot înţelege că secretul dumn a întrerupe ritmul hipnotic este inclus în cele şapte principii.

de asemenea, că cel mai important dintre toate este autodisciplina. Acum, continuaţi să descrieţi celelalte cinci principii pe care nu le-aţi menţionai până acum şi indicat îmi ce nu ele.

În formareaautadiscrpunei.

R: Mai întâi, lăsaţi-mă să rezum partea confesiunii pe care amânchciat-o deja.

V-am spus cu sinceritate că cele mai eficiente instrumente cu ajutorul cărora pun stăpânire pe minţile oamenilor sunt obiceiul de a rătăci şi legea ritmului hipnotic. V-am arătat că rătăcirea nu este o lege naturală, ci un obicei al omului, care duce la supunerea lui la legea ritmului hipnotic.

Cele şapte principii corespund mijloacelor prin care oamenii pot întrerupe ritmul hipnotic şi pot recâştiga controlul asupra propriei minţi. Prin urmare, cele şapte principii corespund celor şapte paşi de urmat pentru a ieşi din închisoarea în care unii oameni stau înlănţuiţi din

cauza ritmului hipnotic.

Î: Cete şapte prindţni sunt cheia pentru spirituală, mentală şi economică. Este

R: Da, acesta este adevărul.

11

Cum să învăţăm din dificultăţi t: F ste eşecul un beneficiu pentrm?

R: Da. Dar puţini oameni ştiu că flecare dificultate aduce cu sine germanele unui avantaj echivalent. Şi mai puţini sunt oamenii care înţeleg diferenţa dintre înfrângerea de moment şi eşecul definitiv. Dacă aceste lucruri ar fi cunoscute, eu aş rămâne fără una dintre cele mai puternice arme cu ajutorul cărora controlez umanitatea.

Î: Dar atu înţeles cu dumneavoastră eşecul pe unul dintre cei mai importanţi a Din confesiunea voastră am desprins idem că eşecul îi face peste îşi piardă ambiţia şi să renunţe la a mai şi preluaţi cont roiul asupra lor fără să mai nicio urmă de rezistenţă.

Ri Aşa şi este. Preiau controlul asupra lor după ce au renunţat să mai persevereze. Dar dacă ar percepe diferenţa dintre înfrângerea de moment şi eşecul definitiv, n-ar mai renunţa să lupte cu dificultăţile vieţii. Dacă ar şti că fiecare formă de înfrângere, precum şi toate eşecurile poartă în ele sămânţa unei posibile oportunităţi, ar continua să lupte până când ar învinge. Succesul se află, de obicei, doar la un pas distanţă de punctul în care ei renunţă la luptă.

Î: Asia este tot ce putem învăţa din adversitate, înfrângere şi eşec?

R: Nu, acesta este minimul pe cane-l puteţi învăţa. Urăsc să o spun, dar eşecul reprezintă, adesea, o binecuvântare deghizată, cu ajutorul căreia laţul ritmului hipnotic poate fi rupt, iar mintea poate îi eliberată în vederea unui nou început t: Observ că am început să îl înţelegem. Deci recunoaşteţi, br cete din urmă, că până şi legea ritmului hipnotic poate fifii este adesea – anulată

chiar de către?

R: Nu, lucrurile nu stau întocmai după cum le-aţi descris. Natura nu are legi reversibile. Natura nu ia, prin ritmul hipnotic, libertatea de gândire a unei fiinţe umane. Individul renunţă la propria libertate, atunci când se lasă supus de această lege. Dacă un om sare dintr-un copac este ucis la impactul brusc cu solul din cauza legii gravitaţiei, nu veţi spune că l-a ucis natura, nu-i aşa? Veţi spune că omul nu s-a raportat corect la legea gravitaţiei.

Î: încep să înţeleg. Legea ritmului un mod de utilizare poritm, dar, totodată, şi unul negativ. Poate duce la scimne, prin pierderea privilegiului de gândire, sau, prin folosirea liberă a gândirii, ne poate duce pe culmile succesului, în funcţie de modul în care se raportează la lege.

R: Acum aţi înţeles.

Î: Dar eşecul? Nimeni nu eşuează cu un scop premeditat. Nimeni nu urmăreşte înfrângerea, fie ea chiar şi una temporară. Acestea sunt siluafH care îi scapă uuttvidului de sub exmtrol. indiferent de ceea o? şi-ar fi Atunci cum se poate spune că natura nu ia lib când eşecul distruge ambiţia, voinţa şi încrederea în sine, atât de necesare unui nou început?

R: Eşecul este o situaţie în care omul ajunge din cauze care i se datorează în mod exclusiv numai lui. Nu este real până când nu este acceptat ca fiind permanent Altfel spus, eşecul este o stare de spirit aşadar, este mereu cuntrolabil excepţie tăcând cazul în care omul nu mai este interesat du exercitarea acestui privilegiu. Natura nu-i împinge pe oameni să eşueze, dar îşi impune legea ritmului hipnotic asupra tuturor minţilor şi, prin această lege, conferă un caracter permanent gândurilor care guvernează acele minţi.

Altfel spus, gândurile negativiste sunt preluate de legea ritmului hipnotic şi făcute permanente. În cazul în care individul respectiv consideră că o anumită cauză este pierdută pentru totdeauna. Aceeaşi lege, la fel de prompt, preia şi permanentizează gândurile pozitive.

„Eşecul est» o situaţie în care omul ajunge din cauze care i se datorează th mod exclusiv numai hi. Nu case real până când nu este acceptat ca fiind permanent. Altfel spus, eşecul este o atare de spirit, aşadar, este mereu controlabil, excepţie făcând cazul în care omul nu mai este interesat de exercitarea acestui privilegiu".

* * *

Oare est» adevărat? V-a convins Hill că „eşecul este o situaţie în care omul aunge <hn cauze care i se datorează în mod exclusiv numai lui"? Cred că face o demonstraţie convingătoare. Dacă mă uit îndeaproape la viaţa mea – la propriile succese şi eşecuri în afaceri, fa erori şi la paşii greşiţi făcut) –, poc. oare. pretinde că altcineva, şi nu eu, a fost responsabil? Oare inventarul personal al vieţăor voastre ar duce fa un rezultat diferit? Hdi m-a ajutat să dau eşecului o altă valoare faţă de cea pe care ko atribuiam în trecut.

Î: Şi atunci ce roi joacă eşecul în eliberarea de sub influenţa ritmului hipnotic, după ce acesta s-a fixat în mintea individului?

R: Reecul reprezintă apogeul la care individul are privilegiul de a-şi şterge frica din minte şi de a o lua de la început. Eşecul arată dar că este ceva greşit în privinţa obiectivelor unui individ sau în privinţa intenţiilor prin cam aceste obiective se vor a fi atinse. Eşecul este fundătura drumului rutinat pe care l-a urmat individul şi, când ajunge la această fundătură, eşecul forţează căutarea altui drum, dând naştere, în acest fel, unul alt ritm.

Dar «tecul face mai mult decât atât. Îi oferă individului posibilitatea de a se testa şi de a afla dacă are sau nu o voinţă puternică. De asemenea, eşecul îi forţează pe oameni să descopere mutic adevăruri *pe* care, altfel, nici nu le-ar fi bănuit. Mai mult decât atât, eşecul duce la înţelegerea puterii de autodisriplinare, în absenţa căreia nimeni nu s-ar putea salva din vârtejul ritmului hipnotic.

Studiaţi viaţa celor care au obţinut un succes răsunător indiferent în ce domeniu şi veţi vedea că

succesul lor este direct proporţional cu experienţele negative pe care le-au avut înainte de a ajunge acolo tinde se află fax acest moment.

„Eşecul reprezintă apogeul le care mdMdd are privâapul de a-şi! şterge frica din menta şi de a o lua de le început”.

Î: Arfa e tră ceea ce aveţi de spus în legătură cu azxmtajele eşecului?

R: Nu, acesta este doar începutul. Dacă vieţi, cu adevărat, să înţelegeţi mizeria, eşecul, înfrângensa şi orice alte experienţe care pot clătina obiceiurile unui om, pentru a-l forţa să-şi formeze altele iun, observaţi legile naturii. Natura cauzează boli, care stopează ritmul fizic al calpului, atunci când celulele şi organele nu mai funcţionează corespunzător. Crizele economice, care dezechilibrează ritmul şi perspectiva de gândire a maselor, au loc atunci când un număr mare de oameni se raportează greşit unii la alţii în cadrul şerb irului afacerilor sau în sfera activităţilor sociale şi politice. Natura foloseşte eşecul pentru a stopa ritmul creat de gândurile negative, atunci când individul se regăseşte într-o relaţie neadecvată cu sine şi cu ceilalţi oameni.

Uitaţi-vă cu atenţie şi veţi vedea caz în orice domeniu al naturii, există o lege care descrie transformarea neîncetată a materiei, a energiei şi a forţei gândirii. Singurul fenomen permanent care are loc în univers este tocmai schimbarea. Schimbarea neîncetată, neiertătoare, prin care fiecare atom de materie şi fiecare unitate de energie are oportunitatea de a se lega cu alte unităţi de materie şi de energie – fiecare fiinţă umană are posibilitatea şi privilegiul de a se raporta la alte fiinţe umane, indiferent de numărul de greşeli tăcute sau de înfrângerile suferite.

Faptul că eşecul în masă învinge o naţiune – aşa cum s-a întâmplat în 1929 cu criza din domeniul afacerilor internaţionale – este în armonie perfectă cu planul naturii de a transforma obiceiurile oamenilor şi de a le oferi noi

oportunităţi.

Frumuseţea publicării acestei cărţi acum, în mijlocul crizei economice actuale, constă în faptul că natura curma. Încă o dată, obiceiurile omului şi, totodată, îl aduce noi oportunităţi.

h Ceea ce-mi spuneţi mă al Irigă extrem de mult. Să înţeleg că ritmul hipnotic are legătură cu modul în care se raportează oamenii unii ta al fii?

R: Acel lucru atât de abstract şi înşelător, denumit caracter, nu este altceva decât manifestarea legii ritmului hipnotic, fapt pentru care, în loc să vorbim despre caracterul cuiva, ar fi mai potrivit să spunem că obişnuinţele sale mentale s-au cristalizat într-o personalitate pozitivă sau negativă prin intermediul ritmului hipnotic. Individul este bun sau rău ca efect al îmbinării gândurilor şi faptelor sale, cu participarea ritmului hipnotic. Cineva este robit de sărăcie ori se bucură ţie prosperitate datorită ţelurilor, planurilor şi dorinţelor sale sau din cauza absentei tuturor acestora, ambele situaţii fiind actualizate şi permanentizate de către ritmul hipnotic.

Î: Aţi spus tot ce era Je’s pundexprr conexiunea dintre ritmul hipnotic şi relaţiile dintre uwnami?

R: Nu, acesta este doar vârful aisbergului. Reţineţi că vorbesc despre influenţa ritmului hipnotic în conexiune cu absolut toate modalităţile de relitionare intern mană. Cei care au succes în afaceri sunt cel care se raportează corect la asociaţii lor şi, în general la semenii lor.

Profesioniştii au succes graţiei manierei de relaţionare cu clienţii lor. Pentru avocaţi, este mai important să cunoască legile naturii şi caracterul oamenilor decât să fie la curent cu legile statului în care trăiesc. La rândul lor, medicii îşi ratează vocaţia încă dinainte, practic, ratează şansa de a-şi începe cariera, dacă nu ştiu să se poarte cu pacienţii, astfel încât să le câştige încrederea.

O căsătorie poate avea succes sau poate eşua numai

şi numai prin prisma felului cum relaţionează cei doi. Majoritatea căsătoriilor nu aduc fericire din cauză că părţile contractante nici nu înţeleg şi nici măcar nu încearcă să înţeleagă legea ritmului hipnotic, datorită căruia fiecare cuvânt rostit, fiecare acţiune în care se lansează şi fiecare motiv care-i inspiră să comunice unul cu celălalt sunt reţinute şi încorporate într-o reţea care fie îi blochează în conflicte repetate şi interminabile, fie le dăruieşte aripile libertăţii, cu care se pot ridica deasupra tuturor neajunsurilor.

Fiecare nouă amiciţie se poate transforma în prietenie adevărată şi, apoi, în armonie spirituală (care, uneori, poartă numele de iubire) sau poate să planteze sămânţa suspiciunii şi a neîncrederii care va degenera în adversitate declarată; totul depinde de modul în care se raportează membrii relaţiei unul la celălalt.

Ritmul hipnotic preia motivele dominante, scopurile, intenţiile şi stările mentale ale minţilor participante şi le colorează într-o anumită nuanţă emoţională, fie ca cea a încrederii şi a iubirii, fie a temerilor şi a sentimentelor negative. Atunci când matricea relaţiei capătă o formă definitivă, aceasta este suprapusă peste minţile celor doi, devenind parte din ei.

Natura permanentizează factorii dominanţi ai oricărei relaţii umane. În orice relaţie, motivaţiile rele, precum şi acţiunile rele ale părţilor contractante sunt coordonate şi stabilizai într-o anumită formă şi infiltrate subtil în acea specificitate umană denumită caracter. În aceeaşi manieră, intenţiile şi acţiunile benefice sunt consolidate şi asimilate de mintea indivizilor. Vedeţi, astfel, că nu numai faptele, ci şi gândurile determină natura relaţiilor interumane.

Î: VA aventuraţi în ape adânci. Să rămânem la ţărm. ca so i’d pot urmări fără teama de a trece dinenh} de zona sigură. — nefi-mi? n-ai bine, cum funcţionează relaţiile dintre oameni în situaţiile umerete ale acestei lumi, cm et

R: Tată un gând optimist! Dar lăsaţi-md să mă asigur

că a fi înţeles principiile despre care v-am vorbit, înainte de a vă arăta cum se materializează ele în situaţiile de viaţă.

Vreau să mă asigur că înţelegeţi că legea ritmului hipnotic scapă de sub controlul oricărei fiinţe şi nimeni nu poate ieşi de sub influenţa ei. Dar toată lumea se poate raporta la această lege, putând beneficia de efectul ei inexorabil. O raportare adecvată la această lege constă, în întregime, în schimbarea obiceiurilor individuale, în aşa fel încât acestea să fie conforme situaţiilor şi lucrurilor pe care şi le doreşte individul.

Nimeni nu poate schimba legea ritmului hipnotic, la iei cum nu poate schimba nici legea gravitaţiei, dar oricine are puterea de a se schimba pe sine. Aşa că, ţineţi minte, orice relaţie dintre oameni este creată şi susţinută de obiceiurile specifice ale indivizilor participanţi.

„Nimeni nu poate schimba legea ritmului hipnotic, la fel cum nu poate schimba nici legea gravitaţiei, dar oricine are puterea de a se schimba pe sine. ”

*

Ai încercat vreodată să schimbe ceva, pentru ca apoi. la sfârşit, să rămâi cu frustrarea produsă de conştientizarea faptului că nu tu deţii controlul şi, prin urmare, nu ai nick? şansă să reuşeşti?

Legea ritmului hipnotic provoacă doar solidificarea factorilor care constituie relaţiile interumane, dar nu creează aceşti factori. Înainte de a merge mai departe cu discuţia despre relaţiile intemmane, aş vrea să înţelegeţi principiul cunoscut sub numele de subconştient.

Termenul de „subconştient” se referă la un organ fizicipotetic care nu an» o existenţă reală. Mintea umană constă în energia universală (unii o numesc Inteligenţa Infinită) pe care individ ui o primeşte, şi-o însuşiâşte şi o organizează în forme definite de gândire, în cadrul reţelei complicatului „dispozitiv” fizic numit creier.

Aceste forme de gândire sunt replici ale diverşilor stimuli care ajung în creier prin cele cinci bine-cunoscute

simţuri şi prin cel de-al şaselea simţ, care nu este la fel de cunoscut. Când un stimul de un tip oarecare ajunge în creier şi ia forma conturată a unui gând, acesta este clasificat şi stocat într-un grup de celule cerebrale numit grupul memoriei.

Toate gândurile de natură similară sunt stocate împreună, astfel încât amintirea unuia duce la reactualizarea implicită a celorlalte. Sistemul este asemănător cu dulapurile birourilor moderne şi este operat într-o manieră asemănătoare.

Impresiile cam primesc cea mai mare cantitate de emoţii (sau sentimente) sunt fachirii dominanţi ai creierului, deoarece simt întotdeauna aproape de suprafaţă, în partea superioară a sistemului de „stocare" – dacă *e* să-l numim astfel – unde acţionează în mod voluntar în clipa în care individul neglijează exersarea autodisciplinei. Aceste gânduri încărcate cu emoţii sunt atât de puternice, încât, deseori, ÎI determină pe cel în cauză să se grăbească şi să ia decizii contrare raţionamentului său iniţial. Aceste izbucniri emoţionale distrug, de obicei, armonia relaţiilor interumane. Creierul reuneşte deseori combinaţii de emoţii atât de puternice, încât înlătură controlul raţiunii. În toate aceste situaţii, relaţiile interumane se află în dizarmonie.

Prin activarea celui de-al şaselea simţ, creierul uman poate lua legătura cu „dulapurile" altor creiere şi poate inspecta, la alegere, gândurile stocate acolo. Condiţia sub care o persoană poate contacta şi inspecta „dulapul" din creierul altei perhoane este cunoscută drept armonie, dar s-ar putea să înţelegeţi mai bine ce înseamnă dacă spun că minţile adaptate aceleiaşi rate de vibraţie a gândurilor îşi pot exercita privilegiul de a intra şi a inspecta „dulapul" gândurilor celeilalte persoane într-un mod rapid şi uşor.

Pe lângă receptarea unor gânduri organizate din „dulapurile" altor creiere prin intermediul celui de-al şaselea simţ, o persoană poate, prin acelaşi organ fizic, să contacteze şi să primească informaţii de la „depozitul de stocare" numit Inteligenţă Infinită.

Toate informaţiile care ajung în creierul unui individ prin intermediul celui de-al şaselea simţ vin de la surse care nu sunt uşor de identificai sau de urmărit, prin urmare, s-a introdus, pentru simplificarea lucrurilor, conceptul de subconştient.

Cel de-al şaselea simţ este o parte a creierului prin care individul primeşte toate informaţiile, toate cunoştinţele şi toate impresiile care nu vin de la niciunul dintre cele cinci simţuri fizice.

Acum, că înţelegeţi cum acţionează mintea, puteţi înţelege mai uşor cum şi de ce dau oamenii de necazuri din cauza relaţiilor interumane improprii. De asemenea, veţi înţelege cum o relaţie între doi oameni poate oferi cele mai mari satisfacţii atât în plan economic, cât şi în plan spiritual.

Mai mult, veţi înţelege că nu poate exista fericire decât prin înţelegere şi prin aplicarea principiilor corecte ale relaţiilor interumane. Veţi mai înţelege că niciun individ nu fel poate fi pe deplin suficient sie însuşi, că nivelul maxim de funcţionare a minţii poate fi atins numai prin armonia scopului şi a acţiunii dintre două sau mai multe minţi. Veţi înţelege de ce orice fiinţă umană ar trebui să-i vadă pe ceilalţi ca fraţi ai lui.

Î: O spuneţi dumneaw>astră poate fi adevărat, dar, totuşi, vă repet că mergeţi dincolo de sigure ale gândirii.

Haideţi să ne aprtrţnem de nud, acolo unde mă pt-l scălda în ape cure-mi sunt cunoscute. Ne vom aventura ape mai adânci după ce vom învăţa să înotăm bine. Începuserăm să despre cum se poate profita de pf dar se pare că ne-am abătui, într-un fel sau altul, de

R: Ne-am îndepărtat, dar nu ne-am abătut. Diavolul nu se abate niciodată. Devierea a fost necesară pentru a vă pregăti să înţelegeţi cea mai importantă parte a întregului interviu.

Acum suntem pregătiţi să ne întoarcem la discuţia despre adversitate. În măsura în care majoritatea înfrângerilor parţiale apar ca efect al relaţiilor improprii

dintre oameni, este important să înţelegeţi modul corect de a nelaţiona.

liste firesc să vă întrebaţi: dar ce este, de fapt, o relaţie adecvată? Răspunsul este acesta: o relaţie adecvată este uea care le aduce beneficii tuturor celor implicaţi sau influen ţaţi de ea.

O relaţie adecvată cete cea care le aduce beneficii tuturor celor implicaţi sau influenţaţi de ea".

4 *

Acordă-ţi un moment pentru a face Inventarul relaţiilor tale de acasă, de la munci şi de prietenie. Notează-ţi relaţiile care par să aibă nevoie de îmbunătăţiri şi cine le minte fin omp ce continui să citeşti.

Î: Ce este, aturu. i, o relaţie nq

Rj Orice relaţie care dăunează cuiva sau care-i produce vreo formă de suferinţă ori de nefericire oricăruia dinin: indivizi.

Î: Cum pot o îmbunătăţite relaţiile

R: Doar dacă persoana care face ca relaţia să fie nepotrivită îşi schimbă modul de a gândi sau dacă toţi cei implicaţi reuşesc să se adapteze relaţiei. Unele personalităţi se armonizează în mod natural, în timp ce altele, la fel de natural, intră în conflict. Pentru a rezista, relaţiile umane prolifice trebuie să asocieze personalităţi care să se armonizeaze în mod natural – situaţie care nu are nimic de-a face cu interesele comune ca mijloc de a crea armonic între membrii unei relaţii.

Când vorbim despre oamenii de afaceri care au succes pentru ca „ştiu să-şi aleagă oamenii", am putea spune, mai degrabă, că aceştia reuşesc pentru că ştiu cum să asocieze personalităţile care se armonizează natural. A şti să-ţi alegi oamenii, indiferent de scopul pe care ţi l-ai ales în viaţă, înseamnă să ai capacitatea de a recunoaşte tipurile de oameni ale căror personalităţi sunt în concordanţă în mod natural.

Amintiţi a* definiţia pe care a dat-o Mill conceptului de minte strălucită: „Coordonarea armonioasa a două sau

mai multe mind, în vederea unui scop bine definit.*

Î: Vă rog să rămâneţi la subiect. beneficii ale înfrângerii temporare, ttf n-g să numiţi câteva dintre ele.

R: Unele probleme îi eliberează pe oameni de vanitate şi de egoism. Descurajează egoismul, dovedind că nimeni nu poate reuşi fără cooperarea cu alţii.

Înfrângerea temporară îl forţează pe un individ su îşi testeze puterea mentală, fizică şi spirituală; prin urmare, îl pune faţă în faţă cu slăbiciunile lui şi îi dă posibilitatea de a crea o legătură între ele.

Problemele te obligă să cauţi metode şi mijle wce care să conducă la finalităţi clare, prin meditaţie şi introspecţie. Acest lucru duce adesea la descoperirea şi utilizarea celui de-al şaselea simţ, prin care oamenii pot intra în comuniune cu Inteligenţa Infinită.

Înfrângerea temporară schimbă vechile obiceiuri de gândire şi oferă oportunitatea formării de noi obiceiuri, putând servi, prin urmare, la desprinderea de ritmul hipnotic şi având darul de a schimba modul în care funcţionează acesta, dinspre finalităţile negative înspre cele pozitive.

!: Care & iecel mai mare benefu. În al înfrân-nrii

R: Cel mai mare beneficiu al înfrângerii temporare constă în faptul că-l poate determina – şi, în general, chiar îl determină – pe individ să îşi schimbe obiceiurile de gândire, întrerupând şi redirect» >nând astfel forţa legii ritmului hipnotic.

Î: Cm alte cuvinte, eşecul este întotdeauna binecuvântări: „atunci când determina pe cineva sau să şicullire obiceiuri care duc la atingerea obiect nvlor majore în viaţă. Fate corect?

R: Da, însă avantajele nu se opresc aici! Eşecul este o binecuvântare atunci când determină pe cineva să depindă mai puţin de aspectele materiale, şi mai mult de cele spirituale.

Multe fiinţe umane îşi descoperă „affrr un”, forte care operează prin puterea gândului, numai şi numai în

urma unei catastrofe rare îi privează de utilizarea liberă şi totală a corpului lor fizic. Când un om nu îşi mai poate folosi mâinile şi picioarele, începe, de obicei, să îşi utilizez*» creierul, deschizând astfel calea spre puterea propriei minţi.

Aici Diavolul introduce în discuţie *„alter* tgto-uH, dezvăluind cum ne putem folosi putere» minţii şi «after ego-ul" pentru a ne descoperi adevărata forţă şi scopul vieţii.

Î: Ce beneficii pot fi obţinute prin pierderea lucrurilor triate*nale? Cum ar fim cazul în care cineva şi-ar pierde toţi banii…

R: Pierderea lucrurilor materiale ne poate învăţa multe lecţii utile. Însă niciuna nu este mai importantă decât concluzia conform căreia omul nu are control asupra a nimic ţii nu are nicio asigurare că poate dispune permanent de orice altceva în afară de puterea propriei minţi.

Î: Mă întreb dacă. nu cumva, lucru nu cel mai mare beneficiu adun de înfrângerea

R: Nu. Cel mai mare beneficiu este acela că oferă posibilitatea de a rupe lanţurile ritmului hipnotic şi de a construi noi obiceiuri de gândire. Noile obiceiuri sunt singura cale de scăpare pentru oamenii care nu au parte de succes. Majoritatea oamenilor care reuşesc să treacă de la partea negativă la cea pozitivă a legii ritmului hipnotic fac asta datorită unei înfrângeri temporare, care care îi forţează să-şi schimbe modul de gândire.

Î: Este înfrângerea temporară distrugă cuiva încrederea în sine fii să ufacă să fi piardă speranţa?

R: Are acest efect asupra celor care au o voinţă slabă, din cauza obiceiului de a rătăci. Însă are un efect diametral opus asupra celor care nu au fost cuprinşi de slăbiciune şi care nu rătăcesc. Cel care nu rătăceşte se întâlneşte cu înfrângerea temporară, însă reacţia lui în astfel de cazuri este una pozitivă. Va continua să lupte şi, de cele mai multe ori, va şi câştiga.

Viaţa nu oferă nimănui imunitate împotriva dificultăţilor, dar ne oferă tuturor puterea gândului pozitiv, lucru care este suficient pentru a putea transforma orice înfrângere temporară într-o victorie. Fiecare individ este obligat fie să se folosească de puterea gândirii pentru atingerea unor scopuri pozitive, bine determinate, fie să neglijeze această putere, caz în care va avea rezultate negative. Nu există compromis în acest sens.

Legea ritmului hipnotic îl forţează pe fiecare individ să dea un anumit grad de utilizare minţii lui, indiferent că gândeşte pozitiv sau negativ, dar nu îi influenţează deciziile.

„Cel care nu rătăceşte se întâlneşte cu înfrângerea temporara. Însă reacna lui în astfel de cazuri este una pozitivă. Va continua să lupte şi de cete mai multe ori, va şi câştig”.

* * *

Îţi aminteşti de vreun moment în care ai simde că vrei să renunţi… dar nu ai făcut-o? în cartea 7Vee feet from Go/d am dbcutat pe brg, împreună cu autorii, despre acest lucru, făcând referire la 35 de lideri de top din zilele noastre, adevărate modele de perseverenţă şi, fireşte, de ne rătăcitori.

Î: Să înţeleg, din ceea ce îmi spuneţi, că orice înfrângere este, de fapt. O binecuvântare?

R: Nu, nu am spus chiar aşa. Am spus doar că există posibilitatea de a transforma orice înfrângere într-o victorie. Nu am spus că există o floare plină de avantaje, ci doar sămânţa. Aceasta se manifestă, de obicei, sub forma unui anumit tip de cunoaştem, a unei idei sau a unui plan ori a unei oportunităţi can» nu ar fi fost existat decât prin schimbarea obiceiurilor de a gândi, schimbare determinată de înfrângerea temporară.

Î: Acestea despre: care ne-aţi vorbit suni toate pe care le poate avea un om în urma unei tempttrure?

R: Nu, eşecul este folosit de natură ca un fel de limbaj comun, în care ea îngrădeşte oamenii, atunci când

aceştia refuză să se adapteze legilor ei.

Astfel s-a întâmplat şi în cazul războiului, urmat de Marea Criză Economică. Criza a urmat războiului la fel de natural precum ziua urmează după noapte şi a funcţionat după câmpria lege – legea ritmului hipnotic.

Îl să înţeleg dilegea ritmului hrptwtu este. aceeaşi cu cea *numitâde Rtilph Waldo f. merson legea* R: I gea ritmului hipnotic *este* legea compensaţiei. Este puterea cu care natura echilibrează forţele negative şi pe cele pozitive din toate universurile şi în toate formele de energie existente.

Î: Această lege a ritmului hipnotic în Unite situaţiile? De pildă, cei care gândesesunt numaidecât cu beneficii pe mdsuriar negat triştii trebuie suporte consecinţele de rigoare?

R: Legea funcţionează cu siguranţă, dar nu se manifestă dintr-odafcă. Atât beneficiile, cât şi consecinţele ei nefaste apar treptat. Uneori, efectele acestei legi se pot face simţite abia după moartea individului în cauză.

Observaţi cum funcţionează această lege, forţând o generaţie de oameni să preia atât punctele tari, cât şi pe cele slabe ale generaţiei precedente. În procesul de funcţionare a tuturor legilor naturii, a patra dimensiune este un factor inexorabil. Durata de timp folosită de natură în ceea ce priveşte cauzele şi efectele lor depinde, în fiecare caz, de circumstanţe-Natura creşte un dovleac în trei luni. Un stejar are nevoie de o sută de ani. Transformă un ou de găină în pui în patru săptămâni, dar are nevoie de nouă luni pentru a transforma embrionul unei fiinţe umane într-un individ.

„Viaţa nu oferă nimănui imunitate împotriva dificultăţilor, dar le oferi tuturor puterea gândului pozitiv, lucru care este suficient pentru a putea transforma orice înfrângere temporari într-o victorie.

Flecare individ este obligat fie să se folosească de puterea gândirii pentru atingerea unor scopuri poziuve.

bute determinate, fie să neglijeze această putere, caz

în care va avea rezultate negative.

Nu există compromis în acest sens”.

* «*

Să fie actuala criză economici un alt prilej de a ne converti dificultăţile în avantaje?

12

Ambiantă, timp, armonie şi precauţie î: Acum înţeleg mai bine în ce avan laţelegerii temporare. Astfel că vă rog sa cu următoarelor şapte principii. Care următorul principiu f

R: Următorul principiu estu cel al influenţei mediului.

Î: Vă rog să descrieţi principiile care stau la baza influentelor mediului, atjactorice pot

R: Influenţele mediului presupun atât forţe mentale, spirituale, cât şi forţe fizice care îi afectează şi îi influenţează pe oamenii.

Î: txislăvreo legătură între hipnotic?

R: Ritmul hipnotic solidifică şi face în aşa fel, încât obiceiuri te persoanelor în cauză să fie permanente. Tabieturile sunt influenţate de factorii de mediu. Cu alte cuvinte, materialul din care iau naştere obiceiurile unei persoane se datorează mediului înconjurător. Iar aceste tabieturi sunt permanentizate de ritmul hipnotic.

Î: Caree cea mai importantă a care arată, mai mult dedit celelalte, dacă un individ mintea corect s-au incorect?

R: Cea mai importantă parte a mediului este reprezentată de asocierile de oameni. Ioţi oamenii absorb şi preiau, conştient sau inconştient, obiceiurile celor cu care intră în contact.

L’Vreţi să spuneţi că-asocierea ru ale.

cărei obiceiuri sunt greşite poate forma obiceiuri persoana în cauză?

R: Desigur. Legile ritmului hipnotic o obligă pe fiecare persoană să iţii formeze obiceiuri care să se: armonizeze cu dominantele ambientale, mai ales cu acea

parte a mediului creata prin asociere cu alte persoane.

Î: Aşadar, este important că o să-şi apropiaţii cu mare grijă?

R: Da. Persoanele apropiate ar trebui alese cu foarte multă grijă, întocmai cum ne alegem alimentele cu care ne hrănim, ţinând cont că trebuie să selectăm oameni ale căror obiceiuri să fie bune, prieteneşti şi armonioase.

„Materialul din care iau naştere obiceiurile unei persoane se datorează mediului înconjurător.

Iar aceste tabieturi sunt permanentizate de ritmul hipnotic".

* *»

Ai simţit vreodată că atitudinea şi, sau depoziţia ta se înrăutăţesc în preajma unei persoane prost dispuse? A fost partenerul de cuplu, copilul sau partenerul de afaceri? Hill ne propune să intervenim cu obiceiuri care sunt bune, armonioase şi prieteneşti nu numai pentru a ne oferi o contrabalansare a obiceiurilor negative, ci şi pentru a le încadra într-un context mai bun. Dacă este vorba de partenerul de afaceri, gândeşte-te bine dacă vrei să păstrezi relada cu el. sau la decizia de a te îndepărta de influenţa negativă a acestuia.

Î: O tip de relaţie. are cea mai puternică asupra unei persoane?

R: Relaţia cu partenerul de viaţă şi cea cu colegii de la serviciu. Pe locul doi urmează prietenii apropiaţi şi cunoştinţele. Străinii şi cunoştinţele ocazionale au o influenţă redusă asupra unui om.

Î: De ce parterurrul de viaţă poate i) I de ware asupra stării de spirit a celui

R: Pentru că relaţia de căsătorie îi aduce pe oameni sub influenţa unor forte spirituale atât de puternice, încât acestea din urmă devin forţele dominante din mintea lor î: 5* în ce mvd pot fi folosite pentru a rupe lanţurile ritmului hipnotic?

R: Toţi factorii cane influenţează modul de gândire al cuiva capătă caracter permanent datorită ritmului

hipnotic. Orice om îşi poate alege mediul în care trăieşte, astfel încât influenţele dominante să fie pozitive sau negative, iar prin intermediul legii ritmului hipnotic acestea vor deveni permanente, cel puţin atât timp cât persoana în cauză nu-şi va schimba modul de gândire.

Î: Să reformulăm certa ce aţi spus: orice om se poate supune influenţelor cărui mediu doreşte, fie el pozitiv sau iar legea ritmului hipnotic ou confer acestor influenţe permanenttn momentul în care îşi asumă un anumit mod de a gândi. Am înţeles corect modul în legea?

R: Aţi înţeles cât se poate de corect. Dar trebuie să fiţi atent la toţi factorii care influenţează gândirea, pentru că aceşti factori, văzuţi ca sumă, constituie mediul şi determină natura destinului pământesc al fiecărui om.

Î: Care oameni au capacitatea de a influenţele

Jiului în care trăiesc?

R: Toţi tei con: nu rătăcesc. În schimb, toţi cei care sunt victime ale obiceiului de a rătăci îşi pierd capacitatea de a-şi alege singuri mediul.

Î: 2 nu exifită nicit* cule de a pentru cittet a care. rătăceşte? Nu există nicio metodă prin care să treacă sub forţa influenţe. pozitive?

R: Ba da, exista ci cale de scăpare şi pentru cei cart: rătăcesc. Ei pot înceta să mai rătăcească, pot să recapete controlul asupra propriilor minţi şi apoi să aleagă un mediu care să le influenţeze pozitiv modul de gândire. Iar toate acestea sunt posibile în măsura în care îşi stabilesc cât se poate de clar scopul.

Î; Stabilirea chiră u ac (tpuhtieste ant pe obiectul rătăcirii? Acest obic stare mentală?

R: Rătăcirea nu este nimic altceva decât o stare de spirit negativă, o stare de spirit caracterizată prin lipsa totala a oricărui scop.

Î: Concret, ce ar trebui să facă cei care vor să creeze condiţii de mediu care să favtirizezeşi supermanentizeze de ti gândi pozitiv?

R: Cea mai eficientă este ambianta creată gratie

alianţei bazate pe prietenie, în cadrul unui grup de persoane care se angajează să-şi acorde sprijin reciprxK* în vederea atingerii unui scop. Acest gen de alianţă este cunoscută sub numele de „minte strălucită”. Prin intermediul activităţii acesteia, individul se poate alătura unor colaboratori atent selecţionaţi, fiecare dintre ei îmbogăţind alianţa cu propriile cunoştinţe, experienţe, cu propria educaţie, plan sau idee, în conformitate cu nevoile sale, pe parcursul drumului către materializarea obiectului sau a situaţiei dorite.

Cei mai de succes lideri sunt cei care şi-au oferit serviciile în cadrul unor asemenea grupări, influenţând, astfel, condiţiile ambientale. Succesul este imposibil în lipsa cooperării pline de amabilitate a celorlalţi. Cu alte cuvinte, oamenii de succes trebuie să poată influenţa condiţiile ambientale şi, astfel, să se protejeze de efectele unei ambianţe negative.

Î: Ce 5 f întâmplă cu ari ale căror de rude te fac inevitabilă şeiierea într-un mediu

R: Niciun om nu este atât de îndatorat faţă de altul, încât să fie nevoit să renunţe la privilegiul de a-tri construi obiceiurile mentale în condiţiile unui mediu favorabil. Pe de altă parte, fiecare om îşi este dator sieşi să îndepărteze din ambientul său orice influenţă negativă, oricât de slabă ar fi ea.

Î: Aceasta pare a fi filoziţia celor cu rece.

R: Doar cei puternici supravieţuiesc. Nimeni nu poate fi puternic, dacă nu se sustrage tuturor influenţelor care l-ar putea duce la obişnuinţa unei gândiri negative. Obişnuinţa de a gândi negativ are ca efect pierderea privilegiului autodeterminării, indiferent de factorii care au cauzat această obişnuinţă. Obişnuinţa de a gândi pozitiv poate fi deprinsă de orice om şi pusă în slujba obiectivelor sale. Gândirea negativă subjugă individul şi-l deposedează de privilegiul autodeterminării.

Î: Deduc, din strusele dumnemx Kmcei care controlează influenţele ambientale asupra propriei sunt ai

destinelor lor, în timp ce. toţi ceila se află ei ftişiw chtrremul destinelor lor. Am înţeles bine?

R: Aţi înţeles perfect.

Î: Ce face ca obişnuinţele mentale ale om să devină permanente?

R: Toate obişnuinţele se înstăpânesc asupra minţilor oamenilor graţie dorinţelor şi motivaţiilor lor. Adică, obişnuinţele sunt rezultatul diverselor forme ale dorinţei.

Î: Ce tte întâmplă în creierul carul turnata e pe cale să-şi permanentizezej anumită

R: Dorinţele sunt impulsuri organizate ale energiei, denumit* gânduri. Dorinţele cu încărcătură emoţională magnetizează celulele nervoase în care sunt stocat* şi le pregătesc pentru a fi preluate şi direcţionate de legea ritmului hipnotic. Când un anumit gând îşi face apariţia în creier şi îi este ataşată o anumită încărcătură emoţională sau dorinţă, legea ritmului hipnotic începe să-l transforme în oumtrupartea sa materială. Gândurile dominante, cart: simt augmentate, mai întâi, de legea ritmului hipnotic, sunt cele care vin împreună cu cele mai puternice dorinţe şi cu cele moi intense trăiri. Obişnuinţele mentale se fixează prin repetarea aceloraşi gânduri.

Î: Care sunt cele nu-ţi percutanternolhvlii sau dtrrinţe care inspiră acţiunea?

R: Cele mai comune zece motivaţii, cele care inspiră majoritatea acţiunilor, sunt:

Dorinţa sexuală şi dragostea

Dorinţa de hrană

Dorinţa de exprimare spirituală, mentală şi fizică

Dorinţa de viaţă veşnică după moarte

Dorinţa de putere

Dorinţa de îmbogăţire

Dorinţa de a cunoaşte

Dorinţa de a fi ca ceilalţi

Dorinţa de a-i depăşi pe ceilalţi

Cele şapte forme fundamentale ale fricii

Acestea sunt principalele motive care influenţează comportamentul celor mai mulţi dintre oameni.

Î: O Sf întâmplăcu dorinţele, invidia, azvriţia, gelozia, mânia? Nu suni ele mult mai des decât orice alte dorinţe p

R: Toate dorinţele negative nu sunt decât frustrări produse de cele pozitive. Sunt inspirate de o formă sau alta de înfrângere, de eşec sau de nereuşita persoanei în cauză de a se adapta, în mod pozitiv, la legile naturii.

Î: laid o nouă perspectivi asupra am înţeles corect spusele dumneavoastră.

sunt induse prin eşecul cuhw de a se adapta în mod armonios la legile naturale. Coreei?

R: De bună seamă. Natura nu tolerează neglijenta şi golurile de niciun fel. Orice spaţiu trebuie umplut cu ceva. Tot ceea ce există, de natură fizică sau spirituală, trebuie să fie şi este pus în mişcare. Creierul omenesc nu face nici el excepţie. A fost creat să primească, să organizeze, să specializeze şi să exprime forţa gândirii. Dacă individul nu-şi foloseşte creierul pentru a exprima gândurile pozitive şi creative, natura umple locul gol forţând creierul să producă gânduri negative.

Creierul funcţionează fără oprire. Încercaţi să înţelegeţi acest principiu şi veţi dobândi o nouă şi importantă perspectivă asupra influenţei pe care o au condiţiile ambientale asupra vieţii oamenilor.

Veţi înţelege, de asemenea, mai bine modul de acţiune a legii ritmului hipnotic, adică a legii care menţine toate lucrurile şi fiinţele în permanentă mişcare, printr-o formă sau alta a principiilor pozitive sau a celor negative.

Natura nu are de-a face cu sentinţele moralizatoare. Este neutră faţă de bine şi rău, faţă de dreptate şi nedreptate. Ea nu face decât să oblige toate lucrurile şi fiinţele vii să ia parte la acţiune, în conformitate cu natura fiecăruia!

„Natum nu tolerează neglijenta fi golurile de niciun fel.

Orice spaţiu trebuie umplut cu ceva... Dacă

inefevidul nu-şi foloseşte creierul pentru a exprima gândurile pozitive fi creative, natura umple locul gol forţând creierul să produci gânduri negative. ”

*

Acest lucru este cât se poate de adevărat, mai ales când mă gândesc la copiii care au prea mult din² liber! Don Green, directorul executiv al Fundaţiei „Napoleon HIM. îşi aminteşte următoarele: „În copilărie, am fost oi topi ţinuţi ocupaţi cu admonestarea că lipea de ocupaţie este lucrul Diavolului”. Interesantă paralelă, nu credeţi?

Î: lată o interpretare tămuriloare a naturii! Dar cine îmi îxi putea confirma ceea ce sus

R: Oamenii de ştiinţă, filosofii, toţi cei care gândesc clar şi profund. Până la urmă, chiar manifestările fizice ale naturii însăşi.

În natură nu există materie moartă. Fiecare atom se află în permanentă mişcare. Energia este în permanentă mişcare. Nu există nicăieri spaţii moarte. Timpul şi spaţiul sunt ele însele manifestări ale unei mişcări de o velocitate atât de mate, încât nu poate fi măsurată de oameni.

Î: Mă forţaţi să conchid. din ceea ce spuneţi, că sursele cunoaşterii sunt şocant de limitate.

R: Aşa este. Orice creier aparţinând unui adult normal este o poartă deschisă către întreaga cunoaştere posibilă-Creierul uman e prevăzut cu mecanismul necesar comunicării directe cu Inteligenţa Infinită.

Î: Măfaceţi să cred cât omul poate deveni o fiinţei care să aibă toate calităţile atribuite entităţii Asta vreţi să spuneţi?

R: Prin legea evoluţiei, creierul uman este perfecţionat în aşa fel, încât să comunice cu Inteligenţa Infinită. Perfecţiunea poate fi atinsă printr-o dezvoltare organizată a creierului, prin adaptarea lui la legile naturii. 1 impui este principalul factor care favorizează perfecţiunea.

Î: Ce anume cauzează evenimerepetitwe precum epidemiile, crizele economice. războaiele.

R: Toate epidemiile ce afectează un număr mare de oameni sunt cauzate de legea ritmului hipnotic, care face ca natura să consolideze gândurile asemănătoare şi care permite exprimarea lor prin acţiuni în masă.

Î: Aşadar, Marea Criză Economică a fost declanşată de faptul că un mure număr de oameni au fost în baza temerilor. Am înţeles corect?

R: Este cât se poate de adevărat. Milioane de oameni sperau să câştige sume mari de bani cu un minimum de efort, mizând pe investiţiile de la bursă. Când, dintr-odată, au descoperit că sunt în pericol de a pierde totul, s-au speriat şi au dat năvală la bănci să-şi lichideze conturile, şi astfel s-a instalat panic a generală. Prin gândirea în masă a milioane de minţi, toate cuprinse de spaima de sărăcie, criza s-a întins pe o perioadă de ani de zile.

Î: Din ceea ce spuneţi, deduc că natura unifică dominante ale oamenilor şi le generând de amploare mondială, cum ar fi crizele economice, perioade de prosperitate etc. Este corect?

R: Aţi prins ideea.

Î: în regulă. Atunci să trecem la următorul dintre cete şapte principii. Vă rog ne vorbiţi despre

R: Următorul principiu este – cea de-a patra dimensiune-Actuala criză economică începută th Statele Unite şi extinsă Imediat pe întreg globul a pornit într-un mod asemănător. Milioane de oameni visau să facă avere din piaţa imobiliară (afaceri fără bani jo». ipoteci şi bule evaluative), cât şi prin pieţele financiare. Când bursa a început să se prăbuşească, s-au înspăimântat şi panica a revenit. Putem stabiliza situaţia economică schimbând medul de gândea a acestor milioane de oameni, fiscându-i să renunţe b temeri şi să se concentreze asupra principilor unei economii autentice? Filosofia lui Napoleon Hill poet» fi calea. Alegerea ne aparţine.

Î: Care este relaţia dintre timp şi felul în care funcţionează legea ritmului hipnotic?

R: Timpul reprezintă însăşi legea ritmului hipnotic.

Perioada de timp necesară pentru permanentizarea obiceiurilor gândirii depinde de obiectul şi de natura gândurilor.

h Dar înfehtiesem de la dionneai-oastră că singurul lucru neschimbător din natură este locm Dacă estrade vărat, atunci timpul schimbă, reur şi recombină lucrurile în mod amtinuu, inclusiv obiceiurile Cum ar atunci, teşea ritmului hipnotic să permanentărilor gândirii cuiva?

R: Timpul împarte toate obiceiurile gândirii în două categorii: gânduri negative şi gânduri pozitive. Gândurile unui individ simt, desigur, în continuă schimbare şi sunt recombinate pentru a se potrivi dorinţelor acelui individ, dar gândurile nu se schimbă de la negativ la pozitiv sau invers decât în urma unui efort voluntar din partea persoanei în cauză.

Timpul sancţionează individul pentru toate gândurile negative şi îl răsplăteşte pentru toate gândurile pozitive, în funcţie de natura şi scopul gândurilor. Dacă gândurile dominante ale unui individ sunt negative, timpul îl sancţionează conferind caracter durabil obiceiului de a gândi negativ, după can* trece la permanentizarea acestui obicei. Gândurile pozitive sunt, de asemenea, structurate de timp în obiceiuri permanente. Desigur, termenul „permanentă” se referă la durata firească de viaţă a oamenilor. În sensul strict al termenului, nimic nu este cu adevărat permanent. Timpul transformă obiceiurile gândirii în ceea ce s-ar putea nunii permanentă doar dacă înţelegem prin acest termen perioada de viaţă a unui om.

Î: Acum înţeleg mai bine cum funcţionează iintpul. Ce alte însuşiri ale. timpului au legătură cu destinul pământesc al fiinţelor umane?

R: Timpul este influenţa propedeutică a naturii, prin care experienţa unui om poate deveni înţelepciune. Oamenii nu se nasc înţelepţi, dar au înscrisă în codul lor genetic capacitatea de a gândi şi posibilitatea, odată cu trecerea timpului, de a găsi propria cale de acces spre înţelepciune.

„Oamenii no se nasc înţelepţi, dar au înscrisă în codul lor genetic capacitatea de a gândi şi posibilitatea, odată cu trecerea timpului, de a găsi propria cale de acces spre înţelepciune.*

* * m

Consider că această frază este una dintre cele mai profunde din întreaga carte. Folosindu-ne abilitatea de a gândi şi analizând experienţele noastre de viaţă, fie ele de succes, fie eşecuri, putem dobândi înţelepciune. Să fie, oare, chiar atât de simplu?

Î: Există şi tineri înţelepţi?

R: Doar în ceea ce priveşte unele probleme elementare, înţelepciunea vine numai odată cu trecerea timpului Ha nu poate fi moştenită şi nu poate fi transmisă de la u persoană la alta decât odată cu maturizarea, care este o chestiune de durată.

Î: Trecerea timjrului atrage cu înţelepciunea?

R: Nu! înţelepciunea este dobândită doar de aceia care nu se lasă în voia sorţii, *care* fiii formează obiceiul gândirii pozitive ţii folosesc acest obicei ca foiţă dominantă în viaţa lor. Cei care rătăcesc că aceia ale căror gânduri dominante sunt negative nu ajung niciodată să fie înţelepţi, decât într-o formă elementară.

Î: Din ceea ce-mi spuneţi, înţeleg că timpul este prietenul acelei persoane care» antrenează mintea adopte gândirii pozitive ţii duşmanul celei care lasă de obiceiurile gândirii negaţiite, este corec

R; Este cât se poate de adevărat. Oamenii pot fi împărţi şi în două mari categorii: cei cane se lasă – pradă obiceiului de a rătăci «în voia sorţii şi cei cane, dimpotrivă, nu se lasă în voia sorţii. Persoanele din prima categorie sunt mereu la mila celor care nu se lasă în voia sorţii, iar timpul face ca acest mod de raportare să devină unul permanent.

Î: Vreţi să spuneţi cât, dacă mă las de-a fără să am un scop sau un ţel bine definit, cel care nu se lasă în voia sorţii poate deveni stăpânul, timpul decât să-i ifere

acestuia o mai mare de mă cotii rola?

R; Ceea ce spuneţi este cât se poate de adevărat.

Înţelepelunea este dobândită doar de aceia care nu se lasă Th voia sorţii, care îşi formează obiceiul gândirii pozitive şi folosesc acest obicei ca forţă dominantă th viaţa lor.

Cel care rătăcesc şi aceia ale căror gânduri dominante sunt negative nu ajung niciodată să fie înţelepţi, decât într-o formă elementara.” * *

Din nou. sunt forţată să mă gândesc la copiii noştri. Cu atât de multe gânduri negative în jurul lor. pradă terorismului şi disputelor financiare… care va fi impactul pe termen lung asupra copiilor noştri? Trebuie să ne implicăm copiii în experienţe pozlerve. pentru a-i obişnui să gândească pozitiv.

Î: O este înţelepciunea?

R: înţelepciunea este abilitatea de a intra în relaţie cu legile naturii, astfel încât să le faci să îţi fie de folos, precum şi capacitatea de a relaţiona eu alţi oameni, astfel încât să le inspiri dorinţa de cooperare armonioasă, care să te ajute să faci în aşa fel, încât viaţa să-ţi ofere orice îi ceri.

Î: Atunci cuntyştinţele acumulate nu echizxilează cu înţelepciunea?

R: Nu! Pe legea încât Dacă înţelepciunea ar echivala cu acumularea de informaţii, realizările în domeniul ştiinţei nu ar fi fost folosite în scopuri distructive.

Î: De ce eşti: ntroruY pentru a transforma cunoaşterea în înţelepciutte?

R: Este nevoie de timp şi este, de asemenea, nevoie să îţi doreşti înţelepciunea. Înţelepciunea nu vine la nimeni din senin. Ea este dobândită – de către cei care sunt capabili să o dobândească – prin gândire pozitivă, prin efort voluntar!

Î: f. există riscuri atunci când toţi oamenii posedă cunoştinţe?

R: Oricine posedă o cunoaştere vastă, fiind, în acelaşi

timp, lipsit de înţelepciune este mereu în primejdie.

Î: Care este vârsta medie la care devin înţelepţi cei care au capacitatea necesară?

Ri Majoritatea oamenilor care ajung să fie înţelepţi încep acest proces de durată după ce vor fi împlinit vârsta de patruzeci de ani. Înainte de această vârstă, majoritatea oamenilor sunt prea ocupaţi să a cumuleze cunoştinţe şi să le organizeze sub forma unor planuri, în speranţa că-şi vor atinge tot felul de obiective concrete.

Îi care este circumstanţa de viaţă cm mai frt măsură să-l conducă pir individeălre dobâtuiirm

Rr Adversitatea şi eşecul. Acestea sunt limbile universale ale naturii prin care este atribuită înţelepciunea acelora care sunt pregătiţi să o primească.

Î: Adversitatea şi eşecul aduc

R: Nu, o aduc numai acelora care sunt pregătiţi pentru a primi înţelepciunea şi care o vor fi căutat în mod voluntar.

Î: Ce determină disponibilitatea cuiva de a primi îtiţelepaune?

R: 1 impui şi natura obiceiurilor de gândire ale fiecăruia.

Î: Este cunoaşterea acumulată recent de aceiaşi fel cu cea testată în timp?

R: Nu, cunoaşterea testată de trecerea timpului este întotdeauna superioară faţă de aceea care a fost obţinută recent. Timpul conferă precizie cunoaşterii, atât la nivel calitativ, cât şi cantitativ. Niciun individ nu poate fi sigur de cunoştinţele care nu au fost puse încă în practică. În plus, timpul permite testarea cunoştinţelor prin intermediul criteriului fiabilităţii.

Î: Ce este cunoaşterea fiabilă?

R: Este cunoaşterea aflată în armonie cu legea naturală, ceea ce înseamnă că se bazează pe o gândire pozitivă.

Î: Timpul nutdificăşi alterează cunoaşterii?

R: Da, timpul modifică şi alterează toate valorile. Ceea ce este cunoaştere precisă astăzi poate deveni nulă şi neavenită mâine, din cauza reorganizării faptelor şi valorilor de către timp. Timpul modifică toate relaţiile umane în bine sau în rău, în funcţie de modul în can? înţeleg oamenii să relaţioneze unii cu alţii.

Pe tărâmul gândirii, există un moment adecvat pentru a semăna seminţele gândirii şi există un timp adecvat pentru a culege roadele acelor gânduri, în acelaşi în în care primăvara se însămânţează pământul, iar toamna se strânge recolta. Pârâ măsurarea corespunzătoare a timpului dintre însămânţa re şi cules, natura modifică sau retine din recompensele însămânţârii.

Î: Vă rog să continuaţi cu descrierea două principii din cete şapte.

R: Următorul principhi este

Se poate observa că toate legile naturale acţionează în mod ordonat, în baza legii armoniei. Prin acţiunea acestei legi, natura face ca toate elementele dintr-un ecosistem să funcţioneze armonios. Dacă înţelegeţi acest adevăr, veţi avea o nouă viziune, mai cuprinzătoare, asupra puterii mediului înconjurător. Vei înţelege de ce asocierea cu minţile negative este fatală celor care caută să se desăvârşească.

Î: Vrei să spui că natura fi for pe oameni, prin intermediul legilor naturale, să trăiască în armonie cu mediului hr înconjurător?

R: Da, aşa este. Legea ritmului hipnotic forţează orice fiinţă vie să se supună influenţelor mediului în care trăieşte.

Î: Dată natura U forţează pe sările naturale ale mediului în care, ce de au la îndemână cei care se nasc înmediu marcat deşi eşec şi care – şi doresc să evadeze?

R: Ei trebuie fie să schimbe mediul, fie să rămână în sărăcie. Natura nu permite nimănui să se sustragă influenţelor mediului în care se naşte.

Natura însă, cu imensa înţelepciune cart» o

caracterizează, a dăruit fiecărei fiinţe umane privilegiul de a-şi construi un mediu intelectual spiritual şi material propriu, din care trebuie să ajungă să facă parte. Aşa funcţionează inexorabila lege a armoniei.

Î: Cum se aplică această lege într-un mediu de afaceri, de exemplu. care are o direcţie şi-un him stabilit?

R: Indivizii trebuie să gândească şi să acţioneze în vederea atingerii unor scopuri bine definite.

1: Este, într-adrvăf, atât de simplu?

R: Da, claritatea scopului este punctul de la care porneşte individul în modelarea mediului în care trăieşte.

Î: Nu reuşesc să vă urmăresc. Lumea este de războaie, de crize economice şi de alte forme de conflict, jur astea înseamnă orice, numai armonie nu. nu pare să îi facă pe oameni să trăiască în armonie. Cum ai putea explica această inconsistentă?

Nici vremea. lui HIII, nici lumea zilelor noastre nu se caracterizează prin armonie. Dacă ne gândem la realitatea economică, la dezastrele naturale, la conflictele militare, la bolile şi la foametea care devastează omenirea, pare armonia măcar un deziderat realizabil? Hill ar fi răspuns afirmativ, în ciuda condiţiilor îngrozitoare în care a trăit Deşi nici eu. nici tu nu putem controla legea armoniei la nivelul întregM lumi, putem aduce armonia în casele noastre.

R: Nu este nicio inconsistenţă aici. Influenţele dominante în lume sunt, precum spui, negative. Iar natura îi forţează pe oameni să trăiască în armonie cu forţele dominante în mediul lor înconjurător.

Formele de manifestare a armoniei pot fi atât pozitive, cât şi negative. De exemplu, un grup de oameni aflaţi la închisnan» pot, aşa cum se întâmplă de obicei, să gândească şi să acţioneze într-un mod greşit, dar natura are grija ca influenţa dominantă a închisorii să se imprime asupra comportamentului iiecârui individ. Un grup de oameni loviţi de sărăcie care locuiesc la un adăpost se pot bate între ei, rezistând oricărei încercări de a instaura

armonia, dar natura îl forţează pe fiecare să devină parte din forţa dominantă în casa în care trăiesc cu toţii.

Armonia, în sensul în care este folosit cuvântul aici, descrie tendinţa naturii de a lega între ele toate elementele universului, asemănătoare ca natură. Influenţele negative sunt forţate să relaţioneze între ele, indiferent de locul în care se manifestă. Influenţele pozitive sunt, şi ele, forţate să se asocieze între ele.

Î: încep să înţeleg de ce liderii de in afaceri sunt atât de a ten ti atuttci când îşi aleg asocoamenii care au succes într-o activitate schimbă mediul înconjurător prin aceea că se înconjoară de oameni care gândes şi în termenii succesului. Asta e ideea?

R: Exact asta este ideea. Să observaţi că toţi oamenii de succes insistă ca între asociaţii lor să fie o relaţie de armonie. O altă trăsătură a oamenilor de succes este aceea că acţionează în vederea unui scop precis şi insistă ca şi asociaţii lor să facă la fel. Dacă înţelegeţi aceste două adevăruri, veţi înţelege diferenţa dintre un Henry Ford şi un muncitor cu ziua.

Aşadar, principiul armoniei ne aduce beneficii atunci când suntem înconjuraţi de aici oameni de succes. Gândiţi-ul ta oamenii alături de care lucraţi. Va sprijină în vreun fel sau vă ţin pe loc?

Î: Acum, oan>g să-mi ixjrhifi despre dintre cele şapte principii.

R: Ultimul principiu este prudenţa.

În afară de obiceiul de a rătăci, cel mai periculos obicei al oamenilor este generat de lipsa de prudenţă.

Oamenii ajung în tot felul de circumstanţe periculoase din cauza faptului că nu dovedesc prudentă prin planificarea acţiunilor pe care le fac. Cel care rătăceşte acţionează în totdeauna fără prudentă, hl mai întâi acţionează şi apoi gândeşte, dacă poate fi vorba de aşa ceva. Nu îşi alege prietenii. Se lasă dus de val şi le permite oamenilor să se ataşeze de el în condiţiile impuse de aceştia. Nu îşi alege o ocupaţie. Trece prin şcoală şi e

bucuros să accepte primul lor de muncă ce îi asigură mâncare şi îmbrăcăminte. Atrage oameni care îl înşală în comerţ, neglijând să se informeze asupra regulilor şi criteriilor elementare. Atrage boala, neglijând să se informeze asupra normelor de sănătate. Atrage sărăcia, neglijând să se protejeze împotriva influentelor mediului lovit de sărăcie. Atrage eşecul la fiecare pas pe care îl face, neglijând să dovedească prudenţă, pentru a observa care este cauza eşecului uman. Atrage frica în toate formele ei, prin lipsa de prudentă în a examina cauzele fricii. Îşi ratează căsnicia, deoarece ignoră faptul că trebuie să fii realmente prudent atunci când îţi alegi o parteneră de viaţă, şi e, în continuare, şi mai puţin prudent atunci când e vorba despre modul în care relaţionează cu ea. Îşi pierde prietenii sau îi transformă în duşmani, pentru că nu e niciodată prudent atunci când îşi alege modul de a se raporta la (şi de a interacţiona cu) ceilalţi.

„În *iSâri*. de obiceiul de a rătăci, cel mai periculos obicei al oamenilor este generat de lipsa de prudenţă”.

Î: Toţi oamenii sunt lipsiţi de prudenţă?

R: Nu, doar cei care s-au obişnuit să se lase purtaţi de val. Un om hotărât este întotdeauna precaut. El îşi gândeşte atent şi în profunzime planurile, înainte de a le pune în aplicare. Ţine seama de slăbiciunile umane ale partenerilor săi şi le ia în calcul atunci când aceştia sunt implicaţi în planurile pe care le face.

Dacă trimite un delegat într-o misiune importantă, va trimite şi un al doilea om, să se asigure că trimisul nu îşi neglijează misiunea. Apoi îi verifică pe amândoi pentru a se asigura că aşteptările sale au fost îndeplinite.

Î: Poate fi prudenta excesivă la fel de dăunătoare ca lipsa de prudenţă?

R: Nu există prudentă excesivă. Ceea ce dumneavoastră numiţi „prudentă excesivă” este o altă modalitate de a vorbi despre frică. Teama şi prudenta sunt două lucruri total diferite.

Î: Se poate ca o greşeală sa cu prudenţa excesivă?

R: Da, acest lucru se întâmplă uneori, dar majoritatea oamenilor îşi creează mult mai multe probleme dezastruoase din cauza lipsei totale de prudenţă, decât din exces de prudenţă.

Î: Cum poate fiființuită prudenţa ta modul cât avantajos?

R: Modul în care o persoană îşi alege prietenii şi partenerii e extrem de important. De asemenea, modul în care interacţionează eu aceştia. Motivul este evident. Prietenii şi partenerii unei persoane constituie cea mai importantă parte a mediului acesteia, iar influenţele mediului pot face din respectivul om unul care rătăceşte sau unul hotărât, care îşi cunoaşte întotdeauna obiectivele. Persoana care îşi alege cu prudenţă prietenii şi partenerii nu îşi îngăduie să se apropie prea mult de nimeni care nu îi aduce vreun beneficiu mental, spiritual sau economic.

Î: Nu este egoistă această metodă de alegere a

R: Câtuşi de puţin. Este de dorit ca fiecare persoană normală să dobândească succesul material şi împlinirea în plan spiritual.

Nimic nu contribuie mai mult la succesul şi la fericirea unei persoane decât partenerii aleşi cu grijă. Prudenţa în alegerea lor devine, astfel, sarcina fiecărei persoane care-şi doreşte să fie fericită şi încununată de succes. Un rătăcitor le permite cunoştinţelor sale celor mai apropiate să se ataşeze de el în condiţiile impuse de acestea. Un om cumpătat îşi alege atent prietenii şi nu permite nimănui să devină foarte apropiat de el, decât dacă relaţia cu acea persoană îi va aduce o serie de beneficii certe.

Î: Niciodată nu mi-am pus pea prudenţa în selectarea prietenilor poate avea o influe de mare succesului sau eşecului cuiva. Oare Uiţi de succes dau dovadă de prudentă în alegerea vorba de relaţii Le afaceri, muiale mu profesionale?

R: Fără exercitarea prudenţei în alegerea partenerilor de orice fel, nimeni nu poate fi sigur de

succes. Pe de altă parte, lipsa de exercitare a prudenţei aduce înfrângerea aproape sigur şi indiferent de situaţie.

Aveţi probleme în a spune „nu” cunoştinţelor? Acest capitol vi poate face să vi daţi seama că prudenţe în selectarea partenerilor şi puterea de a refuza pot şi vi aducă succesul.

REZUMAT

În opinia mea, există trei aspecte de importantă majoră în interviul cu Diavolul. Aceste trei aspecte au, pentru mine, o importantă capitală, pentru că mi «au influenţat viaţa într-un mod covârşitor, lucru de care-şi poate da seama orice cititor. Cei trei factori capitali sunt: obiceiul rătăcirii, legea ritmului hipnotic, care permanentizează toate obiceiurile, şi factorul timp.

Iată un trio de forţe care fine frâiele tuturor destinelor individuale. Luate împreună şi studiate ca ansamblu, ele capătă un nou şi foarte important sens. Nu e nevoie de prea multă imaginaţie şi nici de cunoaştere ştiinţifică pentru a observa că oamenii îşi creează singuri cele mai multe dintre problemele lor. În plug, ge întâmplă rareori ca dificultăţile în care se află la un moment dat să fie consecinţa directă a unor situaţii imediat anterioare. Problemele simt, în general, apogeul unor situaţii care s-au consolidat în timp prin obiceiul de a rătăci.

„Oamenii îşi creează singur* cele mai multe dintre problemele lor”.

Mulţi oameni din ziua de azi au o mentalitate de etimă ce le foloseşte ca scuză pentru a se dispensa de responsabilitatea pentru propria viaţă.

Samuel Insull nu a pierdut un imperiu al industriei în valoare de patru miliarde de dolari din cauza crizei financiare. A început să-l piardă cu mult înainte de criză, în momentul în care a devenit victima unui grup de femei linguşitoare, care l-au făcut să-şi neglijeze talentul pe care-l avea în domeniul serviciilor publice, în favoarea muzicii

de operă. Dacă, vreodată, un individ cu o poziţie de top în lumea financiară a decăzut din cauza rătăcirii, a ritmului hipnotic şi a factorului timp, acesta a fost Samuel Insull. *Scriu* despre aceste lucruri, deoarece l-am cunoscut pe domnul Insull, precum şi cauzele problemelor lui, încă de pe vremea când luptam amândoi în cel de-al Doilea Război Mondial şi până când el a vrut să fugă de sine însuşi, în urma sfaturilor proaste pe care le-a primit.

Samuel Insull a venit în Statele Unite în 1681 şi a ajuns secretarul personal al lui Thomas Edison, după care, în 1892, a ocupat postul de preşedinte al Chicago Edison Co. În 1907. a preluat conducerea sistemului de transport din Chicago. A promovat Intens acţiunile companiilor pe care le deţinea. În 1932, când acestea au dac faliment, a plecat în Europa; extrădai în 1934. a lose acuzat în Instanţă de trei eh: pentru fraudă, violarea legilor falimentului bancar şi delapidare, dar a fost achitat de flecare dacă. HIU ne oferi o altă perspectivi asupra cauzelor eşecului şi căderii în dizgraţie a lui Insul! Astăzi, Edison este, fără îndoia Jl. celebru, dar nimeni no-şi mai aminteşte de Insull.

Henry Ford a trecut printr-o situaţie asemănătoare, însă falimentul care l-a doborât pe domnul Insull a fost, în cazul lui Ford, un eşec temporar urmat de revenirea şi ajungerea lui în vârf. Vreţi să ştiţi de ce? Vă voi spune eu. Ford nu avea deloc obiceiul de a rătăci. Factorul timp a fost aliatul lui Ford, datorită faptului că îşi formase obiceiul de a-l folosi într-o manieră pozitivă, constructivă, bazându-se pe propria raţiune, cu ajutorul căreia îşi construia propriile planuri.

Luaţi orice situaţie doriţi, apoi cântăriţi-o având în vedere raportul cu obiceiul de a rătăci, cu ritmul hipnotic ţii cu factorul timp, şi veţi putea stabili cu exactitate cauzele succesului sau ale eşecului.

Franklin D. Roosevelt a intrat în biroul său. Avea în minte un singur obiectiv major, foarte bine formulat. Îşi propusese să oprească haosul creat de frică şi să-i determine pe oameni să gândească şi să discute în

termenii redresării afacerilor, şi nu în cei ai crizei economice.

Şi-a urmărit scopul fără să rătăcească. Forţele întregii naţiuni au fost consolidate şi mobilizate pentru a-l ajuta pe preşedinte să-şi ducă misiunea la capăt. Pentru prima dată în istoria Americii, ziarele, bisericile, oamenii şi organizaţiile politice – indiferent de orientare politică, religie sau rasă – s-au reunii formând o singură putere covârşitoare, în virtutea scopului unic de a-l ajuta pe preşedinte să restaureze încrederea şi raporturile fireşti în domeniul afacerilor.

La puţin timp după ce a preluat cabinetul prezidenţial, cu ocazia unei conferinţe la care a participat, alături de preşedinte, un grup de consilieri de urgenţă, l-am întrebat care este problema lui majoră. Mi-a replicat că „nu este o chestiune de major sau minor; avem o singură problemă, şi anume, de a suprima panica şi de a o înlocui cu încredere”.

Înainte de încheierea primului său an în funcţia de preşedinte, Roosevelt a reuşit să suprime panica şi să reinstaleze încrederea generală, timp în care naţiunea ieşea, încet, dar sigur, din jungla crizei. La sfârşitul primului trimestru al mandatului – observaţi bine durata temporală – preşedintele consolidase, deja, atât de bine sectorul de afaceri şi pe cel al vieţii private, încât, acum. Întreaga naţiune americană se lăsa, plină de entuziasm, condusă de el indiferent de drumul pe care l-ar fi ales.

Acestea sunt fapte bine cunoscute de toţi cei care citesc ziarele şi asculta radioul.

Napoleon Hill a trăit, ca noi toţi. În condiţiile unui mediu politic ce afecta pe toată lumea. Noi obişnuim şi ne privim ca „victime” ale mass-mediei, ale sistemului politic sau ale altor forţe ce nu depind de noi. Hill ne învaţă cum să ne ridicăm deasupra gândirii victimizatoare – o altă armă a Diavolului – şi să ne asumăm responsabilitatea pentru toate alegerile pe care le facem.

Au urmat alegerile prezidenţiale şi, odată cu acestea,

oportunitatea americanilor de a-şi exprima încrederea în liderul lor.

Au exprimat-o printr-o victorie fără precedent în istoria Americii, iar preşedintele a fost ales pentru un al doilea mandat, fiind câştigător în patruzeci şi opt de state din cincizeci, în celelalte două pierzând la limită.

Acum observaţi cum roata s-a pus în mişcare şi a început să se învârtă în sens opus. Preşedintele şi-a schimbat politica, alunecând dinspre hotărâre spre delăsare.

Schimbarea politicii preşedintelui a dus la divizarea grupul de oameni din jurul său, şi mai mult de jumătate dintre ei s-au întors împotriva lui. Asta a dus atât la dezbinarea politicienilor, cât şi, mai important, a cetăţenilor de rând, americani, în grupuri şi *cuntru*. Tot ceea ce-i mai rămăsese preşedintelui din vechea politică – cea care îi adusese succesul – era zâmbetul său de un milion de dolari şi strângerile de mână, în mod evident, mult ţinea puţin pentru a putea realmente să recapete controlul, odată ce Amenţii intrase pe o pantă descendentă.

Avem în faţă exemplul perfect al unui om care s-a propulsat pe sine pe culmile puterii printr-o hotărâre şi o determinare ieşite din comun, apoi a decăzut la poziţia sa iniţială din cauza obiceiului rătăcirii. Atât în căderea, cât şi în ascensiunea lui put fi observate extrem de clar principiile rătăcirii, cât şi cele ale non-rătăcirii, care ajung la apogeu din cauza ritmului hipnotic şi a trecerii timpului.

„Avem în faţă exemplul perfect al unui om care s-a propulsat pe sine pe culmile puterii printr-o hotărâre şi o determinare ieşite din comun, apoi a decăzut la poziţia sa iniţială din cauza obiceiului rătăcirii”.

t →

Gândeşte-ce câteva clipe să o să vezi că vei găsi cu uşurinţă exemple de alte persoane publice ori chiar din cercul tău de apropiaţi care să fi atins succesul, pentru a decădea în foarte scurt timp.

Toată viaţa mea. Diavolul m-a urmărit atât cu privire la afacerile mele de succes, cât şi la oportunităţile la cart» alţii n-ar fi renunţai pentru nimic din lume. M-a văzut eşuând în relaţiile mele cu ceilalţi. În special în ceea ce-i priveşte pe foştii mei parteneri de afaceri.

Ceea ce m-a salvat şi m-a ajutat, astfel încât rătăcirea mea să nu fie permanentizată de legea ritmului hipnotic, a fost, la urma urmelor, scopul dar pe care l-am avut în minte toată viaţa, şi anume acela de a scrie o filosofie a succesului. Am rătăcit de mai multe ori în viaţă şi m-am lăsat deseori condus de midie mele capricii, sau mofturi, dar toate acestea au fost compensate de scopul meu major, care s-a dovedit a fi suficient pentru a-mi reda curajul şi a mă face s-o iau de la început cu cercetările, ori decât ori sufeream câte un eşec temporar.

Am învăţat câte ceva despre obiceiul rătăcirii, făcând studii de caz pe mai mult de douăzeci şi cinci de mii de oameni – studii care erau destinate să mă ajute să-mi organizez mai bine filosofia succesului. Această serie de analize a pus în evidenţă faptul deloc îmbucurător că doar 2% dintre oameni au un scop major în viaţă. Ceilalţi 98% se lasă pradă obiceiului rătăcirii. Pare să fie mai mult decât o coincidenţă faptul că rezultatele studiilor mele coincid cu ceea ce mi-a spus Diavolul, şi anume că, prin obiceiului rătăcirii, el controlează aproximativ 98% dintre oamenii de pe Pământ.

Privind spre trecut, sunt acum perfect conştient că ar fi fost lesne să evit cele mai multe dintre eşecurile mele temporare, dacă aş fi avut în permanenţă un plan bine stabilit prin care să încerc să ating scopul suprem al vieţii mele.

Din experienţa pe care am acumulat-o analizând problemele a peste cinci mii de familii, pot spune, acum, fără teama de a greşi, că marea majoritate a căsniciilor care eşuează dau greş din cauza faptului că cei doi parteneri nu au stabilit o strategie dară de evitare a micilor circumstanţe neplăcute şi a neplăcerilor care duc, în cele din urmă, la separare.

Asta se întâmplă, de fapt. Omul cu un scop şi un plan foarte bine determinate se îndreaptă spre izbândă. Ceilalţi fac tot posibilul să se eschiveze şi, până la urmă, ajung să fie striviţi sub călcâiele celor răniră nu le stă nimic înainte.

Răspunsul nu e deloc atât de greu de găsit. Nu e de niciun folos să ne gândim la împărăţia Cerurilor. În ceea ce mă priveşte, prefer să caut un răspuns din partea Diavolului, căci el îmi va spune rapid tot ceea ce au nevoie să ştie cei care vor să obţină victoria şi sunt suficient de hotărâţi, încât să meargă până la capăt. Ei au o tactică bine stabilită, planuri claie şi obiective certe. Cei care li se împotrivesc, deşi nu-i pot depăşi numeric într-o proporţie covârşitoare, nu vor avea nicio şansă împotriva lor, căci aceştia din urmă nu au niciun fel de plan, niciun scop şi nicio strategie, exceptând-o pe cea a celui care rătăceşte şi spera că ceva, într-o bună zi, îi va veni în ajutor. În scurta şi concisa frază de mai jos aveţi rezumatul şi substanţa a ceea ce face cu adevărat diferenţa dintre izbândă şi eşec, putere şi slăbiciune.

Ne apropiem acum de sfârşitul incursiunii noastre prin această carte. Dacă ar fi să încercăm să sintetizăm într-o singură frază cel mai important aspect despre care am vorbit în carte, acea frază ar suna cam aşa:

Cot mai mare dorinţă a cuiva poate deveni realitate, cristalizări du-se în echivalentul ei material, prin intermediul stabilirii unui obiectiv cât se poate de clar şi a unui plan de a a acelui obiectiv, cu ajutorul ritmului hipnotic, şi al timpului!

%

Aceasta e partea pozitivă a filosofiei succesului pe care am încercat să o expun în cartea de faţă, redusă, pe cât posibil, la o formă cât mai buntitik şi mai accesibilă tuturor. Dacă extindeţi filosofia scopului şi o aplicaţi în viaţa de zi cu zi, veţi vedea că este la fel de complexă ca viaţa însăşi, făcând referire la toate tipurile de relaţii inter umane, toate gândurile oamenilor, la toate intenţiile şi aspiraţiile lor.

Aşadar, iată-ne acum la finele celui mai straniu interviu din miile de interviuri pe care le-am luat unor oameni celebri şi altora, total necunoscuţi. Într-o perioadă de mai bine de cincizeci de ani de cercetare, în căutarea adevărurilor vieţii – adevăruri care să ducă la fericire şi siguranţa materială.

Cât e de ciudat că, după ce am beneficiat de colaborarea cu (şi de ajutorul unor) oameni ca Edison, Carnegie sau Ford, a trebuit să merg la Diavol, pentru a-mi desăvârşi cercetarea şi a primi explicaţii în privinţa unor principii pe care încă nu le descoperisem în căutarea mea. Cât de bizar că am fost nevoit să îndur sărăcia, eşecul şi adversitatea sub toate formele posibile, înainte de a mi se oferi privilegiul de a înţelege şi de a utiliza o lege a naturii care are darul de a slăbi forţa sau chiar de a anihila complet efectul acestor arme diavoleşti. Dar cea mai ciudată experienţă cu care m-a pus viaţa faţă în faţă a constat în descoperirea simplităţii legii prin intermediul căreia – dacă aş fi înţeles-o de mai devreme – aş fi fost capabil să-mi materializez dorinţele fără să mai fie nevoie să îndur atâţia ani de muncă pe sponci şi de viaţă mizeră.

Descopăr acum, la finalul interviului meu cu Diavolul, vă, în tot acest timp, am purtat în buzunare chibriturile cu care a fost aprins focul adversităţii. Şi mai descopăr că, de asemenea, tot la îndemână (şi încă din abundenţă) îmi era şi apa cu care acest foc al adversităţii avea, într-un final, să fie stins.

Am căutat secretul filosofilor cu ajutorul căruia eşecul să poată fi convertit în succes, doar pentru a înţelege că atât eşecul, cât şi succesul sunt rezultatul evoluţiei de zi cu zi a forţelor prin intermediul cărora gândurile dominante sunt puse cap la cap şi preschimbate în situaţii favorabile sau nefavorabile, în funcţie de natura acestor gânduri.

Ce păcat că nu am reuşit să înţeleg acest adevăr încă de tânăr; pentru că, dacă l-aş fi înţeles, aş fi putut evita multe dintre greutăţile vieţii. Povestea interviului meu cu Diavolul este acum în mâinile voastre. Câştigurile de care

vă veţi bucura de pe urma lui vor fi direct proporţionale cu gândurile pe care vi le va inspira. Pentru a beneficia cu adevărat de pe urma acestui interviu, să ştiţi nu e nevoie deloc să fiţi de acord cu fiecare pasaj al său.

Va trebui doar să gândiţi cu propria minte şi să trageţi propriile concluzii în legătură cu fiecare problemă ridicată aici. Nu-i aşa că e rezonabil? Dumneavoastră veţi fi atât avocat al acuzării, cât şi a\rocat al apărării şi judecător în acelaşi timp. Dacă nu veţi câştiga procesul vina vă va aparţine în totalitate.

— Cea mai mare dorinţă a cuiva poate deveni realitate, cristalizându-se în echivalentul ei material, prin intermediul stabilirii unui obiectiv cât se poate de clar şi a unui plan de atingere a acelui obiectiv, cu ajutorul ritmului hipnotic şi al timpului?”

Napoleon Hill ar fi vrut să împărtăşească lumii acest mesaj inci din anii ’30. Însă. În loc să se întâmple astfel, mesajul a rămas secret. A fost descoperit într-un târziu şi împărtăşit vouă acum. În 2011, cu un anumit motiv. Veţi realiza că aveţi şi dumneavoastră în propriile buzunare chibriturile cu care a fost aprins focul adversităţii? şi că, de asemenea, tot la îndemână (şi încă din abundenţă) este şi apa cu care acest foc al adversităţii va fi, în final, stins. Şi apoi:

O să vă găsiţi propriul scop în viaţă?

O să vă întocmiţi un plan pentru a vi atinge acest scop?

O să învăţaţi să folosiţi timpul în aşa fe, încât să vă fie de ajutor în obţinerea celui mai mane succes?

O să vă folosiţi de legea naturală a ritmului hipnotic?

POSTFAŢĂ

He că aţi citit cartea în întregime, fie că nu aţi apucai decât să o răsfoiţi înainte de a ajunge la această postfaţă, veţi fi realizat deja *că*, dacă ar fi să înlocuim numele, datele istorice şi evenimentele prezentate aici cu altele contemporane, puţine s-ar fi schimbat cu adevărat. De la descrierea pe care o face Hill referitor la propaganda

media, la educaţia pe care o primesc copiii noştri în şcoli, la predicile religioase întemeiate pe inducerea fricii, la modul impropriu de alimentaţie şi la situaţia economică, veţi constata că atât conştiinţa colectivă, cât şi experienţa colectivă sunt, dincolo de câteva diferenţe foarte mici, cam aceleaşi.

Vestea bună este că niciodată nu e prea târziu pentru un nou început, pentru o renaştere a conştiinţei. Aşa cum ne reaminteşte şi domnul Hill: „Am descoperit că fiecare înfrângere poartă cu sine germenii unei victorii echivalente”. Cel puţin la prima vedere, destinele noastre par să includă în permanenţă atât căderile, cât şi succesul. Un mod mai bun de a pune problema constă în observarea faptului că principiile de viaţă pe care ni le prezintă domnul Hill ne învaţă cum să *cădem succes*. Acesta este un paradox înţeles doar de cei care au ajuns la un anumit grad de maturitate spirituală, aceia pe care antonii îi descrie ca ridicându-se deasupra ritmului hipnotic, cei care şi-au descoperit *alter ego*-ul şi care pot fi identificaţi ea sine al sinelui, cel mai înalt sau cel mai autentic sine.

Este încurajator că mulţi dintre liderii spirituali, filosofii şi chiar oamenii de ştiinţă contemporani îi împărtăşesc viziunea referitor la ceea ce el numeşte *cu perseverenţă a stupului*, sau, în termeni de specialitate, *experimentul-intenţie*.

Când ne propunem să ieşim de sub influenta ritmului hipnotic – ceea ce hinduşii numesc *mira*}, iar budiştii, *iluzie* –, atât conştiinţa individuală, cât şi cea colectivă se extind. Iar noi, împreună cu toţi fraţii şi surorile noastre de pe Pământ, avem numai de câştigat.

Onestitatea autorului este evidentă, dacă citim cu atenţie descrierile sale referitoare la modurile în care se manifestă succesul. De fapt, el afirmă fără nicio urmă de şovăială că „orice om poate profita de pe urma beneficiilor aduse de *alter* ego-ul său, atât timp cât nu cade în patima lăcomiei”. Această afirmaţie de natură spirituală are menirea de a ridica succesul la nivelul conştiinţei şi de a elimina confuzia dintre renaşterea spirituală şi capacitatea

cuiva de a obţine cât mai multe bunuri materiale.

Suntem, de asemenea, preveniţi asupra importanţei vigilentei şi a judecării corecte a situaţiilor, activitate cognitivă pe care Diavolul lui Hill o urăşte, căci el se foloseşte de lipsa de gândire independentă a oamenilor, pentru a pune stăpânire pe minţile lor. Observând la modul cât mai obiectiv mintea umană şi capacităţile ci, nu putem decât să o privim cu respect şi recunoştinţă, pentru că e darul lui Dumnezeu pentru noi, oamenii. Mintea nu este menită să proiecteze doar arhitectura noastră interioară, ci şi circumstanţele aşa-zis exterioare. Să nu ne punem cu ceea ce e în stare să facă mintea unui om! mai bine să-i apreciem subtilităţile, puterea de intuiţie şi posibilităţile extraordinare, înţelegând, totodată, faptul că mintea este cheia spre autodeterminare, autocontrol şi încredere în sine.

Alături de *rătăcire*, cel mai mare pericol pentru oricare dintre noi, Hill ne avertizează în privinţa *de prudenţă*, sau a ceea ce am mai putea numi şi

Discernământul este înrudit cu înţelepciunea, care ne face să ne gândim la consecinţele oricărui demers încă dinainte de a acţiona, evaluând cu onestitate rezultatul alegerilor pe care le facem. Astfel putem deschide drumul către libertate.

Învăţăturile lui I Till sunt, cel mai adesea, asociate în minţile cititorilor săi contemporani cu prosperitatea, ceea ce s-ar traduce printr-un surplus de bani în vistieriile personale. Dar, pentru a spune adevărul, el a împărtăşit lumii un mod de a trăi după anumite principii, bazându-ne pe fiinţele noastre lăuntrice, pe propria conştiinţă, invitându-ne şi încurajându-ne să ne punem în valoare la maximum capacităţile şi potenţialul, nu doar spre beneficiul personal, ci şi spre cel al întregii umanităţi.

Aş vrea să subliniez că a fost o alegere cât se poate de inspirată din partea Fundaţiei „Napoleon I fill” de a încredinţa acest preţios manuscris în mâinile nepreţuite ale lui Sharon Lechler. Atâţia ani de studiu aprofundat al

principiilor filosofiei lui Napoleon Hill şi punerea acestora în practică au făcut din ea candidatul cel mai potrivit pentru a oferi lumii acest manuscris.

Oricare dintre cititorii acestei cărţi poate rupt: lanţurile sistemelor de convingeri convenţionale şi să-şi trăiască viaţa în prosperitate şi fericire, profitând de darurile ei, de propriile talente şi abilităţi, pe această planetă pe care o numim, cu toţii, *acuau*.

Să trăiţi în pace şi Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Michael Bernard Beckwith

Mil HA Hi. Hfxkard Hfckwith autorul cărţii *LUferatum*:

Fulfilling Yvh7 Souâs Pufmtiffl şi apare în documenta nil Semnuf! te fondatorul centrului Agape International Spiritual şi cotorulatorul arţţanifiilor Association for Global New Thouglit şi Season for Nonviolence.

ÎN ATENŢIA CITITORULUI

În toate scrierile lui Napoleon Hill veţi constata prezenţa unei înalte spiritualităţi prin intermediul căreia autorul ne face cunoscute metodele şi morala lui. În multe pasaje din această carte. *Startu libertăţii*, fundamentele religioase ale sistemului său de credinţe sunt, poate, mai explicite decât oriunde altundeva.

Linele dintre afirmatule lui referitoare la absenţa unui scop bine determinat sau la conceptul de *rătăcire* derivă dintr-o tradiţie religioasă americană mult mai veche, care datează de la *transcendentalismul* lui Ralph Waldo Emerson, de la mijlocul secolului al XIX-lea. Curentele din spiritualitatea americană a epocii lui Hill (din perioada în care a fost scrisă această carte, la sfârşitul anilor ’30) îi includeau pe Norman Vincent Peale, Emmett Fox şi, în ficţiunea de inspiraţie folclorică, pe Lloyd C. Douglas. Creştinismul într-o abordare cât se poate de personală a lui Aimée Semple McPherson şi a lui Billy Sunday era, de asemenea, omniprezent în conştiinţa publică şi în atenţia mass-mediei din acea epocă.

Pentru Hill, în orice caz, statutul unor titani ai

industriei şi ai finanţelor acelor timpuri, pentru care el însuşi avea o adevărată veneraţie, a devenit o sursă de inspiraţie atât în planul gândurilor, cât şi în cel al acţiunilor sale şi i-a determinat şi pe alţii să-i privească pe aceşti bărbaţi – şi cu toţii erau bărbaţi în adevăratul sens al cuvântului – ca pe nişte modele din punct de vedere moral şi al caracterului lor, caracter cane le-a adus succesul personal şi o stăm generală de bine.

Marea Criză Economică a fost percepută de Napoleon Hill ca un eşec, în primul rând, în plan moral. Ce ar fi spus el despre actuala criză financiară – despre colapsul sistemului bancar din anul 2006 şi criza severă care i-a urmat în mod firesc şi care a afectat viaţa tuturor celor care vor fi citit această carte în 2011 şi chiar înainte?

Panteonul său Îi includea pe Carnegie (bineînţeles), Edison, Ford şi Rockefeller. Toţi aceşti mari oameni au fost, ulterior, studiaţi şi restudiaţi de către istorici, economişti şi biografi, iar defectele lor personale au fost aduse în atenţia privirii critice şi necruţătoare a publicului. Pentru Hill, ei nu erau personaje istorice, ci lideri contemporani pe scena mondială – aşa cum au fost şi Adolf Hitler şi Benito Mussolini, Franklin Roosevelt şi Winston Churchill. El nu a criticat niciodată competitivitatea nemiloasă a lui Rockefeller şi probabil că habar nu avea despre antisemitismul radical al lui Ford.

Societatea americană şi sistemul pieţei libere a adus cete mai mari speranţe unei lumi care se balansa pe marginea prăpastie! — şi cu toate imperfecţiunile ţării sale natale (ceea ce Hill suspecta ca fiind maşinaţiile Diavolului), nimic nu se putea compara cu acest sistem.

Pentru oamenii care şi-au propus cu adevărat să reuşească în viaţă, pentru aceia care au rezistat tentaţiei de a se lepăda de credinţă şi au căutat, în schimb, ajutorul lui Dumnezeu (pe care l-aţi găsit cu diverse nume în această carte), nu existau limite ale succesului. Limitele erau fie autoimpuse, fie impuse din exterior, de către forţele malefice care nu erau nimic altceva decât întruchipări, sub diverse forme, ale Diavolului.

Aşadar, care să fie religia lui Napoleon Hill? Sincer să vi spun, mi se pare total lipsit de importanţă. În măsura în care am fost influenţată de filosofia lui Napoleon Hill şi fascinată de viaţa lui, mi s-a părut mereu irelevant faptul că ar fi putut aparţine unei religii ori alteia sau chiar nici uncia. Mult mai importantă este, însă, întrebarea: ce ne învaţă el pe noi astăzi despre rolul credinţei în vieţile noastre?

În privinţa răspunsului la aceasta întrebare trebuie să decideţi voi înşivă. Cred că este o problemă fundamentală pe care o ridica fiecare paragraf pe care Hill l-a scris vreodată. Până la urmă, autorul a ales pentru această carte structura clasică a dialogului filosofic şi aranjează un adevărat meci demonstrativ de box cu cel mai proeminent personaj antireligios din istoria literaturii (de la Biblie, până la Milton sau C.S. Lewis). Tar eu continuu să fiu fascinată de alegerea lui, pentru că asta l-a ajutat să exprime – Într-un stil cât se poate de uşor şi de plăcut pentru citit – cele mai profunde credinţe şi teorii referitoare la comportamentul oamenilor. Această carte cuprinde lecţii extrem de profunde pentru noi.

Pe măsură ce înaintăm în viaţă, ne lovim de tot soiul de obstacole şi greutăţi. Cele şapte principii trasate de Hill în manuscrisul *Secretul libertăţii* ne pot ajuta să trecem peste barierele care se ivesc în calea noastră, a sa că e indicat ca, din când în când, să ni le reamintim:

Claritate în definirea scopului

Autocontrol

Să învăţăm din greutăţi

Să controlam influenţele exercitate de mediul în care trăim (asociaţii)

Timpul (să facem din gândurile pozitive un obicei şi să învăţăm cum să devenim înţelepţi)

Armonia (să folosim claritatea în definirea scopului, astfel încât aceasta să devină principalul factor de decizie în planurile mental, spiritual şi fizic)

Prudenţa (gândeşte-ţi planul înainte de a acţiona)

Recitind aceste principii, poţi avea şansa de a identifica aspectele care te împiedică să atingi succesul.

Este o mare binecuvântare pentru mine faptul că Fundaţia „Napoleon Hill” mi-a încredinţat acest manuscris. Un manuscris care a fost ascuns şi ţinut sub cheu; mai bine de şaptezeci de ani... (iar dacă asta a făcut-o soţia lui Napoleon Hill sau Diavolul însuşi... rămâne să decideţi dumneavoastră). Se spune că, atunci când un discipol este pregătit, maestrul nu va întârzia să apară. Oare lucrarea De la *idee la* b*ani să fi f*ost mesajul potrivit în timpul Marii Crize Economice, iar Secretul *libertăţii să fie* mesajul potrivit pentru timpurile noastre? Eu, personal cred că aici nu a fost lucrarea Diavolului, ci cea a lui Dumnezeu însuşi. Cred că Secretul *libertăţii nu a fo*st publicată până în momentul în care Dumnezeu nu a simţit că acesta este mesajul potrivit la timpul potrivit... până acum, pentru noi, în anul 2011. Mesajul acestei cărţi a avut un impact extraordinar în viaţa mea şi sper că şi dumneavoastră îi veţi descoperi bogăţia şi veţi profita din plin de ea.

Fii ca vorbele lui Natxt HUI să aducă speranţă, curaj ţa, mai presus de toate, claritate în definirea scopului pe care îl aveţi în viaţă.

Fiţi binecuvântaţi

Sharon Lechter

CUPRINS

lotadftre cititor, de Sharon Lechter 5

Mulţumiri, de Dnn Green şi Sharon Lechter 9

Cuvânt înainte, de Mark Victor Hansen 11

1 – Prima mea întâlnire cu Andrew Carnegie 13

2. O lume nouă mi se dezvăluie 40

3. Un straniu interviu cu Diavolul 57

4. Rătăcind cu Diavolul 72

5. Confesiunea continuă 95

6. Ritm hipnotic 114

7. Seminţele fricii 130

8. Urmărirea cu perseverentă a obiectivelor... 137

9. Educaţie şi religie»… 147
10. Autodisciplina 171
11. Cum să învăţăm din dificultăţi 184
12. Ambianţă, timp, armonie şi precauţie 201
Rezumat 221
Postfaţă, de Michael Bernard Beckwith 231
În atenţia cititorului, de Sharon Lechter 235
pp. 20—210 (n. rrrf.).

are tartina negativ* –, de la atom, particula constituit* atât din ckrrtioni (cu saitină negativ*), cât să din protoni <cu aateină pozitiv*) («*tr.*).